

FRENK LARAMI

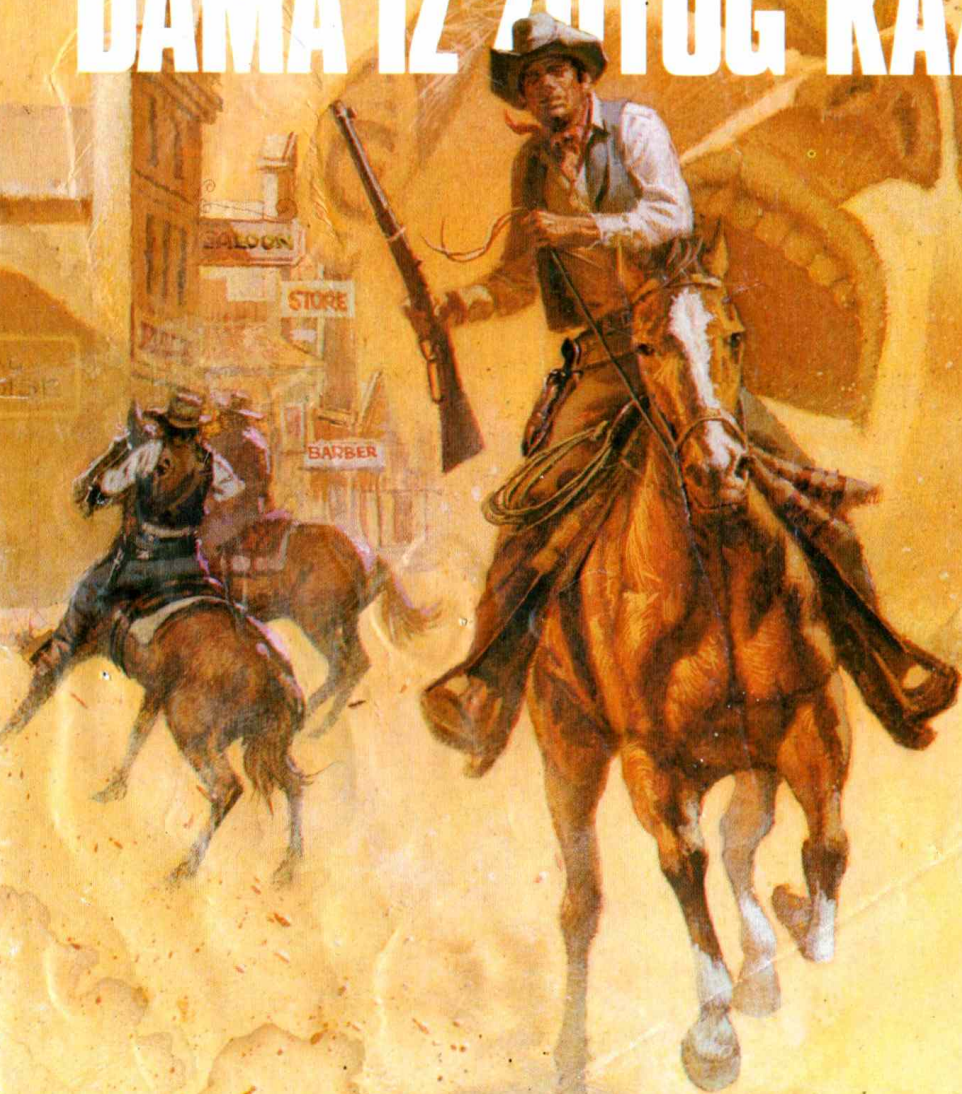
**DOX
HOLIDEJ**

CENA 6 DINARA

BROJ 48

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

DAMA IZ ŽUTOG KAZINA

Frenk Larami

Dama iz „Žutog kazina“

Žuto obojeni vagoni kompizicije voza iz Sent Luisa, uranjali su u peskovite predele Ozark Visoravni poput gusenice koja u zemlji traži skrovište, ali ga ne nalazi, već nastavlja svoj sumorni put.

Kroz prljava, zamašćena stakla vagona blještalo je sunce.

Bel Simons je bacala poglede na svog saputnika, željna razgovora, pitanja i odgovora.

Ali, Dok Holidej nije bio raspoložen za to.

Sedeo je u uglu, zavaljen na sedištu, - sa šeširom preko lica.

Put je bivao sve monotoniji.

A donedavno joj se učinio da će biti uzbudljiv. Posle svih onih događaja na brodu „Slatka Suzi“, u kojima je kockar „dodelio“ sebi

glavnu ulogu, devojkica je očekivala kakav-takav nastavak.

Ako je u jednom trenutku pomislila da se on nije tu zadesio slučajno, već s namerom da joj bude blizu, imala je vremena da se razuveri.

Sati su prolazili, a dremež čoveka iz Džordžije bivao je nemoguć!

Kako je mogao da spava po takvom pasjem vremenu?

Sivkasti, žućkasti predeli s groznicom udaljenih brda i zatalasanim brežuljcima suve, spečene ze-

mlje promicali su ispred njenih očiju kao delovi ružnog sna.

Kako se sve to razlikovalo od drveća, vazduha i boja u Lajk Portu.

Napustila je taj mali gradić na Misisipiju, trgovinu „Vumens star“, da bi se odazvala pozivu svog oca koji je u Springfildu, tamo na zapadu, držao lokal.

U pismu, između redova, ona je naslutila da je mnogo ozbiljnije nego što izgleda.

A tih dana trebalo je da veže svoju sudbinu sa prvim oficirom „Slatke Suzi“ Mjulkatom Dripom. No, pismo iz Springfilda odložilo je taj čas.

Možda zauvek?

I ovaj voz... Tako je pust.

Njihov kupe bio je prazan. Možda zbog toga što je važio za bolju klasu, ali ni u ostalima se nije tiskao svet. Na železničkoj stanici u Sent Suisu bilo je malo putnika.

Činilo se da je pravac prema zapadu postao uklet. Ili je posredi bio samo deo Ozark Visoravni?

Dalje, prema Kansasu, verovatno je drukčije.

Lajk Port je izgledao nepovratno dalek. Poznanice, prijatelji, pogled na reku, subotnje igranke, lepe haljine... kao da nikada nisu postojale.

Bila je odjednom sigurna da se tamo neće vratiti.

Sa nešto malo najneophodnijih stvari, ukrcala se na brod do Sent Luisa, a odatle, evo, kroz vrelo prepodne Ozark Visoravni, Belinda Si-

mons putuje u neku vrstu neizvesnosti.

Bez obzira što je tamo otac, što je to nekada bio njen grad.

Bio je to ipak drugi svet.

U njemu su se ljudi teško mirili sa promenama. Kao da su želeli da ostanu u godinama od pre četvrt veka.

Istina, ulice su postajale sve uže, kuće sve više, ali, građani Springfilda, pomalo odsečeni od velikih naselja kao što su Kansas Siti, Vičita, Memfis ili Tulsa, tvrdoglavo su se držali svojih načela i navika.

Nisu voleli strance, osim, ako su bogati ili moćni.

Springfild je ostao raskrsnica mnogih puteva, ali nikada nije bio završetak ili početak.

Reka Vajt iz Arkanzasa nije uspela da ga dotakne sa juga, pa su suše u nekim dobima godina nanosile pravu pustoš u polja i duše ljudi tog kraja.

Ubrkos tome, Springfild je važio za džinovski grad u tom predelu. Pravi El Paso za Ozark.

Najezdu došljaka nisu mogli da soreče ni ratoborni šerifi ni namrgođeni, neljubazni starosedeoci. Neosetno, grad se iz srca ove visoravni uzdizao prema nebu poput kaktusovog cveta.

S obiljem boja i bodlji.

— Gde smo?

Devojka se trgla od tog glasa.

Verovala je da kockar nikada neće progovoriti.

I dok je o svemu razmišljala, poluzatvorenih očiju, on se pokrenuo i bacio pogled kroz prozor.

Nije izgledao bunovan, ni pospan. Isti izraz lica u svakoj situaciji: hladan, nedokučiv i neosetljiv.

— Nisam se nadala da ćete progovoriti — rekla je.

— Ako vam smetam — naglasio je on — mogu da...

— Ne smetate! — brzo je rekla. — Samo... putovanje je dosadno...

— Slažem se.

— Niste razgovorljivi?

— Ako se nadate da ću biti dobar program za put do Springfilda, varate se.

— Imate li razloga da tamo putujete? — upitala je zadržavajući dah.

— Ne!

— Ipak, putujete?

— Ja uvek putujem, gospođice. S tom razlikom što ne određujem sam sebi pravac.

— Nego ko?

— Sudbina... ili slučaj.

On se podiže i za trenutak telom zakloni vrelinu koja je kroz staklo topila nameštaj u kupeu, pa i nju samu.

Imao je onaj isti miris sapuna, sećala se tačno marke „Majnard“. Skupocen komad, koji se može nabaviti samo u vilikim mestima.

Košulja mu je bila čista, odelo ispegvano, koltovi i opasač od najboljeg materijala.

Izbegavala je da duže zadrži pogled na njegovim očima.

Bilo je hladan, ili grozničavo leden. Tačnije rečeno, plave zenice ostajale su nedodirnute od unutra-

šnje vatre koja mu je u obrazima pravila tamne, crvenkaste pečate. Koža mu je dobijala bolesnožut ten. Da nije očiju, imala je utisak da će se u njemu sve ugasiti.

Iznenada se zakašljao.

Munjevito je izvukao maramicu, stavio na usta i okrenuo joj leđa.

Uspela je da se savlada i da čuti.

Holidej je stajao dugo, nepokretan, bez glasa činilo se.

Posle se malo pribrao, ali, nije pokazao želju da sedne ili da razgovara.

Oslonjen ramenom o zid kupea, posmatrao je zelenilo šuma koje su s bregova silazile u ravnicu kao pipci lisnatog polipa.

Nije se znalo šta je gore: otvoriti prozor i izložiti se vetru punom peska i dima od lokomotive, ili, ostaviti zatvoren, trpeći žegu i vonj usijanog, izlizanog drveta sa sedišta.

Presvlake od pliša nalazile su se samo na naslonima i sedištima. Bilo je tu i zavesica, slika, ukovanih ručica za vešanje odeće, prtljažnik se nalazio iznad glava obezbeđen metalnom ogradom.

Peskoviti pejzaž sasvim je ustupio mesto zelenom pojasu oko grada.

U daljini se video zvonik crkve. Virio je iz krošnji poput ptičjeg kljuna.

— Galč Kantri — rekla je Bel Simons, kao da odgovara na Holidejevo nemo pitanje. — Polovina puta između Sent Luisa i Springfilda.

Ostaje li duže?

— Desetak minuta.
 — Lepo mesto — primeti kockar.
 — Dal Možda zato što se ne trudi da bude veličina kao što je Springfield. Ne uništava se.

On se okrete.

— Bili ste ovde?

— Nekada, davno... Kao devojčica sanjala sam baš ovo mesto, sa mirnim ulicama i puno drveća. Sad je možda drukčije, ali, ja to ne želim da saznam.

— Uspomene?

— Naravno! Neka ostane kao u mojim davnim snovima.

— Čini se da ima dosta vode — promrmľao je Holidej — a to se ne bi moglo reći za ostale delove.

— Ne bi. Čak ni za Springfield. Ovde se valjda zbog toga niko ne tuče zbog vode.

— A tamo?

— Tamo? Tamo se uvek nađe povod za tuču. Ako nije voda, onda je viski.

— I Lajk Port je nešto posebno? — upitao je Dok.

— Ako je. Galč Kantri moja prošlost, Lajk Port je bio moja sadašnjost.

— Rekli ste to takvim glasom, kao da će vam budućnost biti Springfield?

Nešto kao gorak osmeh ukaza se u uglovima njenih usta.

Lokomotiva je pisnula i najavila svoj dolazak u stanicu.

Kockar otvori prozor. Svežina ga prosto saseče po plućima i zatalasa kosu oko ušiju.

Bel Simons nije izdržala.

Stala je kraj njega i pogledala po drveću.

Tamna, valovita kosa podrhtavala je na poventarcu, zategnuta sa strane velikim šnalama.

Imala je crne obrve, zelene oči i divan osmeh, ispunjen nizom belih, blistavih zuba.

Bila je ozarena susretom sa gradom. Začudo, nije spuštala pogled; i krovovima. Možda po sećanjima.

— Ovo je poslednja prilika — prenu je kockarev glas.

— Prilika?

— Da siđete i ostanete srećni. Kad voz krene...

Zakľimala je glavom.

— Kad voz krene — nastavila je — povratka neće biti. Znam to. Moram dalje.

Naglo je zauzela svoje mesto, nenadano ispunjena neobjašnjivom strepnjom.

Da je bila upornija, možda bi nagovorila Dripa da pođe s njom. Sada, ovako usamljena, pred neizvesnošću, osetila je težinu svoje odluke i svog ponosa.

Čudno, kako je kockar pogađao njene misli!

Bila je tako blizu tom osećanju da siđe sa voza i oстане u Galč Kantriju. Na pola puta između Sent Luisa i Springfielda.

Ali, to bi bilo ipak uzaludno bežanje od dužnosti. Dugovala je ocu svoje prisustvo. Godinama je bio sam. Nije se žalio, nije joj zamerao.

Sada mu je bila potrebna.

II

U njihov kupe ušao je čovek s nekim paketom ispom miške.

Izgledao je zadovoljan praznim se dištem koja su mu se nudila.

Video je, u uglu, čoveka u crnom odelu kako drema sa šeširom preko lica. Video je i profil devojke, preko puta, pogleda uprtog u neku tačku.

Zavrteo je glavom, zatreptao, kolebljiv u svojim mislima. Hteo je da sedne na prvi slobodan prostor, a onda se predomislio i skoro na prstima se uputio prema Belindi i Holideju.

Voz je već dobijao u brzini.

Bel Simons nije želela da gleda kako se udaljavaju vrhovi drveća Galč Kantrija.

Žestoko je stisnula oči. Trebalo je da sve ostane onako kako je zamišljala da jeste. Čak joj se činilo da bi je bolelo pogled na zelenilo koje iščezava, i ponovo nadolazi sivi pej-saž s ukusom prašine.

Novi saputnik je krivio vrat da bolje sagleda devojku.

Imao je rumene, bradavičave obraze i vrlo retku kosu pod umašćenim cilindrom crne boje. Uši su mu bile veoma male i obrasle dlačicama. Nos, kao u pijanca, modar, okruglast i hrapav. Sitne oči neprekidno su se skupljale i zverale u svim pravcima, kao da odnekud očekuju neprijatno iznenađenje.

Nosio je prugasto, sivo odelo i ve-

liki srebrni lanac džepnog sata na prsluku.

Od svega, najprljavije su mu bile čizme. Preko već sasušene kore blata od pre nekoliko dana, hvatao se sloj najsvežijeg mulja.

Mirisao je na lekove, ali, i na konje.

Bel Simons je osetila na sebi pogled.

Nije bila previše radoznala da se uveri u to. Ali, kako je čovek iznad njenog sedišta sve više izvijao glavu, ona se okrete.

Čovek se trgao, zbunjen, uhvaćen na delu. Izgledalo je da će se povući natrag, ali, lice mu se malo razvedri i obrve podigoše.

— Bel? Ti si to...?

Devojka je razmišljala samo nekoliko časaka.

— Vi ste, čika Erni? — upitala je, ali bez mnogo oduševljenja.

Erni Halvud, veterinar iz Springfielda, ispičutura, dosadnik i beskičmenjak. Inače, kad je trezan, mogao je iz mrtvih da vrati ranjenu kravu ili konja.

Čovek se bojažljivo spusti na kraj sedišta. Paket je stegao još više.

— Kuda? — upitao je šapatom. — Nećeš valjda... tamo? — pokazao je na zapad.

— Hoću — odgovorila je Bel.

Halvud je treptao i trljao palčeve jedan o drugi.

— Ja... Pa, kako hoćeš — me-mljao je i pogledao u Holideja. Nagnuo se napred; iz njega prosto buknu zadah viskija.

— A ovaj? — upitao je sasvim tiho.

— Ovaj?

— Ovaj — nestrpljivo je pokazao veterinar na kockara. — Ko je to? Neko tvoj?

— Nije.

— Nego?

— Putnik... Zašto, čika Erni?

— Nije šerif?

Bel se osmehnu. Holidej, šerif? Ako je čuo, mora da se u sebi iscerio.

— Ne, nije šerif — rekla je.

— Sigurno?

— Sigurno!

Halvud se vrati na svoje mesto, odmahnu glavom i počeo da se preznjava.

— Našeg šerifa su ubili — reče iznenada.

— Kako? Vig Palmer je mrtav?

— Pssst! — stavi Halvud prst na usta, izbuljivši se. — Nisam rekao ništa. Ništa!

Njegova raspoloženja bila su zaista promenljiva.

Uglavnom, izgledao je unezveren i zaplašen. A kad bi zaboravio na to, sav je „plivao“ u sopstvenim razmišljanjima.

Verovatno je imao mnogo štošta da izbrblja, ali bi, na nekim delovima zastajkivao i prisećao se da bi bilo najbolje da čuti.

— Ko je ubio Palmera? — pitala je devojkica.

— Ne znam — slegnuo je ramenima veterinar — ja sam doktor za konje, Bel. Nisam ničija savest. Ništa ne znam...

— Čega se plašite? — upitala je Bel Simons. — Niko vas ne čuje... šta se dešava?

Halvud je pogledao u kockara. Pogled mu skliznu prema bokovima. Video je ispupčenje od revolvera, pod kaputom.

— Bolje da nisi krenula ovamo — istisnuo je muklim glasom.

— Da nije nešto oću...?

— Ne, Džejl je... ali, to se mene ne tiče!

— Šta je s njim? — povisi devojkica glas.

Veterinar uvuče glavu u ramena.

— Mene se ne tiče ništa — ponavljao je. — Hoću samo da odem.

— Da odete? Odakle?

— Iz Springfilda.

— Pa, upravo se vraćate u njega!

— Ali, poslednji put — zasijaše Halvudove oči. — Idem da pripremim sve za selidbu. Napuštam ga zauvek. Našao sam mesto u Galču... Niko o tome ne zna, samo ti sada... Nećeš me izdati?

— Kome?

— Maloju... Klintu Maloju. Postao je opasan. Prek. To nisi znala?

— Ne... Je li to sve, čika Erni? A tata?

— Džejl? Dobro je, drži se...

— Drži se? Zašto se drži?

Halvud ponovo uvuče glavu u ramena i uplašeno zatrepta očima.

— Šta se dešava? — protresla ga je devojkica za ruku.

Halvud je tvrdoglavo ćutao.

Kloparanje točkova im se odjednom učini preglasno. Kao da ga dotle nisu ni čuli.

Pri tome se i Holidej pomeri. Iako

su zavesice bile navučene do kraja, žega se vukla po kupeu kao zalutali oblak, udarajući o zidove, uglove, ivice... i uvek se vraćajući u lica putnika.

— Ništa ne znam — mrmljao je Halvud odsutnim glasom. — Ništa nisam rekao. Hoću da odem u Galč Kantri, tamo me niko neće naći. Niko ne zna kuda ću... Vodim moju Sesil, našao sam posao i sve će biti u redu...

Džordžijanac se uspravi i vrati šesir na zatiljak.

Čelo mu se malo rosilo znojem, ali, lice mu više nije izgledalo izmučeno. Levu nogu stavi na ivicu sedišta preko puta i maši se za tabakeru.

— Smem? — pogleda u Bel.

Klimnula je glavom.

Halvud pogleda bolje kockara.

— Idete i vi u Springfield? — upitao je muklo.

— Zar ne smem?

— Bolje ne — odmahivao je veterinar glavom. — Maloj ne voli strance... Bar ne takve.

— A kakve voli?

— Neupadljive, bezopasne... kukavice. Takvi odmah saviju šipke i beže iz grada... Otkad je Palmer mrtav, sve se okrenulo naopako... Maloj nudi svog čoveka za šerifa, a mnogima se to ne dopada... Ali, ja nisam ništa rekao! Zašto uopšte i govorim? Ostavite me na miru!

— Ima nešto što prećutkujete — dobacila je Bel. — Nešto o mom ocu. Zašto me je zvao da dođem?

— Zvao je? Zaista, zašto? Nije trebalo to da učini.

— Zašto? Je li u opasnosti?

— Ja... bolje da odem. Ovde je suviše vrelo!

— Ipak ćete ostati — protrese ga ledeni kockarev glas.

Halvud se prosto zgrči.

— Zašto? — procedi. — I ko ste vi? Nemate pravo da me zadržavate!

— Nemam — složi se Dok — ali, u svakom slučaju bi mogli dami da odgovorite na pitanja.

— Ništa ne znam — branio se Halvud piskutavo. — Ja samo idem po stvari i moju Sesil... Nisam rekao ništa! Čujete li? Mene se to ništa ne tiče...

Bel Simons ga je posmatrala praznim pogledom. Očigledno, iz Halvuda se ništa nije moglo iščupati. Bar ne pretnjom.

— Pustite ga — rekla je.

Veterinar odmah podskoči i bezglavo izlete na vrata.

Kockar uvuče dim od cigarete, ali mu to ne donese bolje raspoloženje.

— Svašta je pričao — reče. — Je li uvek tako luckast?

— Halvud? Ne... Očigledno je uplašen. Ne znam zašto...

— Pričao je zbrkano, ali, sigurno je pominjao ljude koje i vi poznajete?

— Šerifa znam. Dobar čovek, hrabar, pošten, ali i lakomislen. Svima veruje...

— Maloj?

— Njega ne poznajem dobro. Uvek je bio nadmen, s visine je posmatrao ostale. Bio je dosta bogat, imao je salun mnogo veći nego tatin. Bavi se svačim, trguje, pozaj-

mljuje, organizuje velike vašare... Nisam na njega obraćala pažnju. Ne shvatam šta se to menja u Springfieldu?

— Shvatićete kad stignete тамо...

— Izgleda!

— Bojite se?

Njene se oči ponovo podigoše prema njemu.

— Vi čitate misli? — osmehnu se.

— Nisam plašljiva, ali, ubija me nezvesnost. Pogotovu u vezi oca. Sve ostalo je manje važno.

Holidej se podiže i malo razmače zavese; sunce se nalazilo visoko nad njima. Senke vagona lomile su se pod točkovima, po šinama i pragovima.

III

Još neko je sačekao voz u Galč Kantriju.

Izgledao je prilično neuredno: nosio je vratnu maramu s labavo vezanim čvorom, umašćeni šešir zgužvanog oboda, kožni kaput dugih peševa i pantalone uvučene u prašnjave čizme.

Lice mu je prekrivala riđa, kratka brada.

Izrazito dugi nos pravio je krivudavu senku nad tankim, ispucalim ustima, u kojima je, na levom kraju, dogorevao opušak cigare.

Preko desnog bedra nosio je kolt.

Od Galč Kantrija, gde se popeo u poslednji kupe, lagano se kretao kroz wagone prema lokomotivi.

Pažljivo je zagledao putnike svojim kosim, blistavim očicama.

Nije mu se žurilo.

Činilo se da nema nameru da se vraća istim putem, pa je zastajkivao ispred svakog sedišta.

Kada se našao na platformi, bacio je ugašeni patrijak cigare iz usta i posegao rukom za novi papir i duvankesu. Uprkos žezi, koža mu je bila suva kao pergament.

Istovremeno, iz susednog vagona izleteo je usplahireni veterinar Erni Halvud. Držao je paket i, okrenut prema tek zatvorenim vratima kupea, duboko uzdahnio.

Zatim je skinuo šešir, maramicom obrisao golo teme i uzdahnio još jednom.

Žmirkao je na suncu i nešto mrmljao.

Onda je krenuo preko klimavog „mostića“, pazeći da ga neki nesmotren korak ne odvuče preko ograde. Gledao je pred sebe i podigao je oči tek kad se našao pred prašnjavim čizmama nekog čoveka.

— Oprostite, ja...

Čizme se nisu pomakle.

Halvud se nekako provukao u stranu, ali, čovek je zakoračio desnom nogom i opet mu se našao na putu.

Halvud je pokušao da se seti tog neprijatnog lika.

Negde ga je viđao.

U Springfieldu?

Naravno... Bio je to jedan od novih Malojevih momaka!

Jedan od onih koji su u grad stigli sa severa, pod izgovorom da predstavlja prethodnicu rodeo grupe koja će nastupiti u Springfieldu kroz dve nedelje.

Oni su, po Halvudu, imali veze sa konjima tek koliko da mogu da ih jašu i pojure nekoga.

Veterinar je promrmljao nešto kao izvinjenje i pomislio da će umaći tim zlim očima.

— Polako — prestravi ga ovaj svojim hrapavim glasom — zar žuriš?

— Ja... ovde je vrućina, pa...

— Pa?

— Hteo bih ovamo.

— Ne može!

— N...ne može? Zašto?

— Već sam bio tamo.

Halvud nije shvatao ništa. Kakve je to veze imalo s njim što je taj momak bio tamo?

— Znam li te odnekud? — upiljio je ovaj u Halvuda. — Da nisi ti onaj konjski doktor iz Springfilda?

Halvud je klimnuo glavom, uzalud iznamljujući smešak na licu. Pre je ličilo na grč.

Slobodnom rukom je pridržavao svoj polucilinder da ga ne oduva povetarac.

Voz je ravnicom tutnjao kao razjareni bufalo.

— Ima li nekoga u ovom vagonu?

— pokazao je momak preko puta.

— Tamo? Ima...

— Ko?

— Pa, putnici...

— Znam da su putnici, budalo — zgrabi ga za revere neprijatni čovek i obasu ga kolutom dima. — Ali, poznaješ li ih?

— Ja... Šta vi hoćete od mene? — zacvile veterinar.

Učini mu se da to Meloj hoće da

ga spreči da otputuje iz Springfilda.

— Ništa nisam učinio...

— Umukni! — ošamari ga momak i gadljivo ispusti iz šaka. — Šta si to stegao pod miškom? To u paketu?

— To... to su moji instrumenti — odgovorio je Halvud. — Najnoviji... Dobavio sam iz Sent Luisa...

— Za šta služe?

— Za posao... sa stokom i ostalo. Da operišem ako treba...

— Ti? — isceri se momak. — Ti možeš samo flašu da držiš pijanduro matora! Znam ja tebe! Ne izbijaš iz Simonsove jazbine!

On iznenada zgrabi njegov paket.

Halvud se baci za njim, ali ga dočeka žestok udarac kolena u stomak.

Jeknuo je i savio se, skoro do poda.

— Baciću ti ovo ako ne budeš dobar... — rugao se momak i podigao paket uvis.

— Ne! — zavapi Halvud. — To me košta bogatstvo... Ne činite to, molim... Sve ću učiniti!

— Onda odgovaraj!

— Hoću, sve... samo ne bacajte... To je moj život, mister!

Čovek je držao paket na priličnom rastojanju od Halvudovog dohvata, nad ogradom. Samo mali trzaj — i sve bi odletelo u vetar!

Prebledeli Halvud nije skidao oko sa njegove ruke.

— Poznaješ li Simonsovu kćer? — upitao je lupež.

— Da... poznajem je...

— Je li u ovom vozu?

Halvud je oklevao s odgovorom.

Odjednom znao je, da pojava ovog strašila nema nikakve veze s njim, već sa Bel!

— Čuo si me? — zareža momak i preteći naže paket preko ograde.

— Čuo sam! Ali, ne razumem...

— Razumeš ti dobro, matori! Prvo ću ti ovo baciti, a onda i tebe za njim ako...

— Ne! Samo to ne! — drhtao je Halvud.

— Onda govori!

— Tu je... tu je devojka...

— U vagonu iz kojeg si izišao?

— J... jeste...

— Sama?

— Ne, nije sama...

— Koliko ih je unutra?

— Samo jedan čovek.

Momak žmirnu, kao da proverava težinu veterinarovih reči. Činilo se da ga ne laže. Uostalom, nije imao razloga.

— To je već bolje — promrmlijao je — bar ću biti siguran da je to ona.

— Šta hoćete od nje?

— Umukni! Šta se to tebe tiče?

Nadam se da me nisi slagao, jer teško tuži ako se vratim i zateknem te u ovom voz! Ostaćeš u pustinji da glodeš kosti sa kojotima...

Halvud se prisećao Džefljevih jada, svih proteklih događaja u Springfildu, Mašlojevog pritiska na krčmara... i naježio se od pomisli da žele nešto da naude devojci!

Sigurno su nekako saznali da će doći!

Poslali su čoveka po nju!

Njegove nade da će se neko po-

javiti i spasti ga muka, sve više su bile samo nade.

— A taj s njom — prenu ga glas — kakav je? Poznaješ ga?

— Ne, nikada ga nisam video...

— Nije iz Springfilda?

— Ne, stranac je!

— Da nije njen momak? Ili muž?

— Ne znam...

— Priseti se! — nadnese on paket preko ograde.

— Kumem se da ne znam — zavile Halvud, proklinjući dan kada je seo u voz i sreo Bel. — Drema u uglu i samo je progovorio nekoliko reči. Nisu zajedno, ne sede jedno pored drugog...

— Tako? Je li star? Mlad? Naoružan?

— Mlad je... mlađi, mislim... Nosi revolver.

— Baš ti hvala? — iskezi se momak i zavitla paket niz vetar.

Halvud se ulkoči.

Onda mu se lice prosto izbezumi. Video je kako paket pada o zemlju i rastura se, kotrljajući. I sve više je izmicao od njegovog pogleda.

— Ne... — jedva je cedio reč. — Ne... Nemoguće...

Okrenuo se s mržnjom u očima prema prokletniku, ali, nije stigao da tu mržnju prenese u ruke i da nasrne.

Dobio je udarac drškom kolta po glavi i sključkao se na pod. Jedna ruka visila mu je nad malim, uzanim stepenicama i klatila se u ritmu točkova.

Čovek ga prekorači i metalnim lestvicama se ispe na krov vagona.

Pod rukama je osetio usijano drvo kao žar i opsovao.

Nije morao da brine da će neko iz kupea primetiti na zemlji njegovu senku s krova.

Bilo je podne i sunce je padalo pravo na njegov šešir. Pruga se, kao dve paralelne strele s beskrajnim vrhovima, zabadala u venac šuma i jare...

IV

Miris finog duvana ispunjavao je poluprazni kupe.

Lebdeo je iznad kockarevog šešira i kroz njegove pramenove usecalo se sunce u obliku dugih mačeva.

Voz je trebalo da se zaustavi u Indio Blafu.

Pre toga morao je da savlada blago uzvišenje poznato pod imenom Kora Žutog Hleba.

Zaista je bila takve boje, hrapava i uzdignuta, večno izložena suncu i vetrovima. Ni vlati trave nije bilo na njoj.

Samo pesak, kamenje i poneka tamariska.

Belinda Simons je stajala na drugom kraju prozora.

Bela košulja s riševima bila joj je zategnuta na prsima, oblikujući njenu figuru još primamljivijim linijama. Iako se trudila da to ne istakne, da ne udahne previše, da se ne pokaže, ipak, nije mogla da sakrije taj „dar“ prirode, bar ne, lišena ogrtača.

Iako je izmenjivala reči sa Holli-

dejem, nije se usuđivala da se često susreće sa njegovim plavim očima.

Bila je to ledena vatra, ako se tako može nazvati pogled čoveka iz Džordžije.

A što je najčudnije, on se njim nije služio da bi je očarao ili uznemirio.

To je jednostavno postojalo u njemu.

Jedino što bi u nekim trenucima jače zasijala. Pa bi ponovo utihnula, tinjajući.

— Ne volite da pričate o sebi? — rekla je prekidajući poduze ćutanje.

— Nemam ništa interesantno — odgovorio je kockar.

— Ne verujem! O vama se ispredaju priče i legende, a vi tako.

— Dobro ste to rekli: ispredaju...

— Hoćete da kažete...

— Sve su to gluposti, mis Simons — prekide je on. — Ja sam čovek bez prošlosti i bez budućnosti. Svejedno mi je kuda idem. Svejedno mi je mrze li me ili ne. Svejedno mi je i šta vi mislite o meni.

Ona zabaci glavu.

— Karte... saluni... koltovi... i sedlo. To je žig utisnut u vašu sudbinu.

— Dobro rečeno.

— Ali, ne izgleda beznadežno. Gorčina kojom se okružujete nije ono što pripada vama. Vi ste drukčiji.

— Manjte — dobaci kockar. — Želite li da promenim kupe?

— Ne, ali...

— Onda pričajte o vremenu. Ili najbolje: učutite.

— Niste baš kavalijer.

— Ne!

— Ipak, ne verujem da ste u suštini tako opaki.

— To je vaša stvar. Najbolje se osećam kad me ne podnose. Onda sam miran,

— Izgleda da uspevate u tome.

Vrata su se otvorila i kroz njih je prošao momak zamašćenog šešira i dugog nosa. Iznad kratke, rde bradice svetlučale su kose, male oči.

Bilo je u njemu nečeg neprijatnog.

Čovek koji prolazi kroz kupea dok je voz u pokretu, ili se dosaduje, ili nešto iščekuje.

Ovaj je zagledao prazne čoškovce, zatim okrznuo pogledom Holideja i malo se zadržao na devojci.

Onda je produžio dalje i izišao na suprotni izlaz.

— Poznajete ga? — upita kockar.

— Njega? Ne, ali...

— Gledao vas je upadljivo.

— I ja sam to opazila... Gledao me je kao da sam pokojnik a ne...

— Trenutak! — prekide je Dok i uhvati za mišicu.

— Šta se desilo?

— Sklonite se u stranu — dobaci joj kockar.

— Ne razumem...

— Ipak me poslušajte.

Ona rezignirano sleže ramenima, pokupi krajeve svoje duge, žute sukne i sede u ugao pored prozora.

Kockar se uputi prema izlaznim vratima, kroz koja je prošao putnik.

Voz je usporavao na uzvišici Kora Žutog Hleba.

Bilo je to šest milja pred Indio Blafom.

Kada je stupio na platformi, zapljusnuo ga je pomamni klepet točkova koji su dobijali ubrzanje posle uzvišenja.

Na podu, pred stepeništem, ugledao je polucilinder.

Znao je da je pripadao veterinaru, s kojim su do malopre razgovarali.

Instinkt ga je opomenuo da tu nešto nije u redu.

Bilo bi najnormalnije da potraži Halvuda u susednim vagonima.

Ali, Dok Holidej je retko činio ono što se od njega očekivalo.

Umesto da produži dalje, naglo se vratio natrag.

Tog časa, voz je ulazio u krivinu i ispod točkova izbacio senku u stranu. Preko spečene zemlje lomili su se kupei s bleđim četvrtastim otvorima od prozora. A na drugom kraju, senka jednog čoveka silazila je s krova metalnim stepenicama.

Holidej prihvori vrata i priľubi se iza stub prtljajznika.

Sa svoę ne tako sigurnog skrovišta, video je lice malopredšnjeg momka kako proviruje kroz vrata.

Posle lica izviriľa je cev kolita!

Kockar je čekao.

Kolt u ruci još nije bio nikakav dokaz da se priprema zlo.

Monotono klopavanje točkova nagonilo je na dremeę, usta su se sušila i vapila za vodom.

Momak se najzad pojavio ceo, zadovoljno pogledao u devojčino teme kraj prozora, i na vrhovima prstiju se prikrao sedištu.

Lagano je odrešio vratnu maramu, zategao je nekoliko puta i oko leve šake obmotao jedan kraj.

Istovremeno, Bel Simons je osetila nečije prisustvo i okrenula se.

Tiho je kriknula.

— Šta... hoćete? — upitala je glasom u kome se nije dao naslutiti strah.

— Vi ste Simonsova kćerka? — oglasio je momak, kezeći se podrugljivo.

— Da... Zašto?

— Neko vas traži...

— Ko?

— Neko, napolju je... Ima vesti o vašem ocu.

— Šta mu se desilo? — pridiže se Bel, zaboravljajući na opreznost.

— Neka vam to on kaže.

— Zašto ne uđe ovde? — sumnjivo zapita ona.

— Vraga, ako vam je stalo do oca, onda iziđite! — prasnuo je nestrpljivo momak. — Zar hoćete da vas odvučem?

Devojka se pribli leđima uza samo staklo.

— Ne verujem vam — procedila je. — Ko ste vi?

— U redu, ako nećete... — zarežao je on i nasrnuo na nju.

Prvo je dobio žestok šamar da je kupe zazvonio. To ga je ošamutilo i zabezeknulo samo dotle, dok nije savim pobesneo.

Onda je stavio svoju prijavu šaku na njena usta, a drugom rukom je povukao za sobom.

Noge joj se zakopraše po vazduhu.

Čovek ju je vukao prema vratima.

Očigledno da je imao nameru da je baci!

Ali, Bel Simons nije bila žena koja se tek tako onesvešćuje od šokova. Ulučila je priliku da zubima dobro ujede lupežov dlan.

Psujući, on je ispusti na pod, zgazivši čizmom rub njene haljine.

— Kučko! — pisnuo je. — Svejedno mi je da li ćeš crti pod točkovima ili od olova...

Istrgao je kolt i uperio u njenu glavu.

Ali, pre nego što je povukao obarač, bio je svestan nečijeg prisustva nasuprot sebi. Podigao je pogled sa devojke i ugledao u tamno odevenog čoveka.

Bili su to odlučujući delići sekunde: ili će opaliti prvo u devojčinu glavu, ili će se prvo razračunati sa strancem ledenih očiju.

Holidej nije želeo da to iskušava.

On je opali đavolski precizno.

Kugla je prohujala iznad Belindine kose i eksplodirala u čovekovom ramenu.

On je jauknu, ispružujući oružje.

Udar zrna bio je tako žestok da ga je odbacio do ivice vratiju. Kako su ona bila poluodškrinuta, to nisu mogla da izdrže težinu njegovog tela, i lupež je kroz njih prošao saplićući se.

I kockar i devojka čuli su novi krik.

Holidej je kroz prozor video kako se niz kameniti nasip kotrlja čovečeje telo poput krupne lutke.

Voz je grabio dalje.

Veselo je pištala lokomotiva, kao da je produžavala odjek ljudskog knika.

Holidej podiže Bel i smesti na se dište.

— Dobro mi je — rekla je tiho.

Nekako je promašila maramicu i stavila je na oči.

— Ubili ste ga? — pitala je.

— Ne! Sam je skočio dole...

Neko je lupio na suprotna vrata.

Holidej se munjevito okrenu i istrže kolt.

Niklovana cev bljesnula je pred zbunjenom konduktrom.

Bio je to stariji, sed čovek mršavog lica, velikih ušiju i naočara s okvirom od pozlate.

Tamnoplava uniforma još više je isticala belinu njegove kose.

— Je li... je li neko pucao ovde?

— upitao je tražeći pogledom oko sebe još nečije prisustvo.

Međutim, nije našao.

Ali, ugledao je na podu trag krvi i ustuknuo je.

— Šta je ovo? — zamucio je, ispruživši ruku.

— Posekao sam se na brijanju — odgovori Dok.

Stari železnički službenik ga pogleda preko okvira svojih naočara.

— Sinko, ovo nije od brijanja nego od metka! — kazao je. — Šta se desilo? Ko je pucao i zašto?

— Neko me je napao — javi se devojka — ali, u poslednjem času... on me je spasao.

— Gde je napadač?

— Tamo — pokaza kockar negde

u daljinu. — Nije želeo da sačeka društvo, pa je iskočio napolje.

— U ovoj brzini? Pa, on se ubio!

— Verovatno!

— Mister — uspravio se konduktar — ako se radi o ubistvu, moraćemo s tim upoznati železničkog detektiva i šerifa u Indio Blafu.

— Šta ćete reći? — upita Dok. — Hoćete li da se vratite po napadača natrag šest milja? I kako to mislite da izvedete?

— Ne znam, ali, moja je dužnost da prijavim.

— Volim ljude od dužnosti — složi se kockar.

— Prvo ću pozvati našeg službenika — mrmljao je starac i okrenuo se sa svojom torbom prema vratima.

Kada se posle desetak minuta vratio s omalenim, debeljuškastim ali snažnim čovekom u flanelskom odelu, devojka i kockar su sedeli na svojim mestima.

On je odbijao dimove, ona je pred malim ogledalcem popravljala kosu.

— Evo, ovde... — galamio je konduktar vukući za rukav službenika. — Tu je krv.

— Ne vidim — rekao je službenik i nervozno stresao sa svoje mišice konduktrovu šaku.

— Kako? — zgrnuo se starac.

I zaista, na podu više nije bilo mrlja. Nekoliko otisaka od vode, na više mesta, sve to sastrugano čizma.

— Ovde je bila! — tvrdoglavo se upinjao konduktar. — Oni su to po čistili...

— Zaista? Da ih pitamo, Melvine? Izvinjavajući službenikov pogled rečito je govorio da ne veruje u star čevu priču.

— Trebalo bi da promeniš naočare — posavetova ga on — ili da odeš u penziju.

— Ali, kažem ti da je ovde bila krv! Siguran sam, kao što gledam tebe sada!

— Ali, nema je više! A gde je leš? Ranjenik?

— Pitajte njih! — pokaza starac na kockara i devojkicu.

Železnički detektiv imao je ogromne, uvrnute brkove i isto tako izražajne obrve. Međutim, pokreti su mu bili vrlo gipki, ali i odmereni.

On je skinuo šešir pozdravljajući Bel i okrenuo se prema Holideju.

— Oprostite, ali...

— Čuli smo — prekide ga Holidej — ali, ne znamo o čemu se radi. Je li to neka šala?

— Kondukter tvrdi da je čuo pucanj u ovom kupeu i da je video krv. Je li to tačno?

— Naravno da nije.

Službenik klimnu glavom, osmejujući se.

— To sam i mislio — dodao je tiho. — On je — pokaza na starca okom — malo već zašao u godine, a putovanja su ponekad tako dosadna da sam sebi izmišlja uzbuđenja...

— Shvatam!

On ponovo podiže šešir i zadržano pogleda u Bel.

— Oprostite... i prijatna vožnja. Potom se okrenu kockaru.

— Malo ću da se promuvam oko — kazao je — tek da ga smirim. On sada sigurno tvrdi da se u nekom vagonu nalazi ili ranjen ili mrtav čovek.

Kockar nije odgovorio ništa.

Službenik se udaljio i stavio ruku na kondukterovo rame.

— Da malo pronjuškamo okolo, Melville? — predložio je. — Ako nađemo nešto, dobro ćemo pritegnuti ovo dvoje...

— Ja tvrdim da je ovde bila krv i da su je oni očistili u međuvremenu. Tu nešto smrdi! Uostalom, to je vaš posao a ne moj...

— Naravno, Melville, naravno. Hajdemo!

Izišli su zajedno.

Posle nekoliko trenutaka, Bel Simons se osmehnulo blede.

Izvadila je ispod haljine zgužvanu, prljavu maramicu sa crvenkastim mrljama i gadljivo bacila kroz prozor.

— Neće ništa naći — rekla je — ali, to nije svršena stvar! Hteo je da me ubije, a ne shvatam zbog čega.

— Svakako da nije pogrešio.

— Prvi put ga vidim u životu — rekla je Bel. — Mislite da to ima veze sa... tatom?

— Ne znam — slegnuo je kockar ramenima — ali, verovatno neko ne želi da stignete u Springfield.

Pogledala ga je začuđeno.

Ta pomisao bila je negde u njoj skrivena, kao preplašena ptica. I sada je odjednom prhnula, lomaj

tajući zlokobno krilima ispred nienih misli i očiju.

— Da nije ispaao — nastavio je kockar — možda bismo od njega nešto izvukli. Ali ovako... uzdajte se u sreću, mis Simons.

— Čini se da će mi biti potrebna — uzdahnula je.

Onda ga je pogledala, otvoreno.

— Mislite da je dobro što smo konduktera načinili, budalom? — upita. — Zar nije bolje da smo prijavili šerifu u Indio Blafu?

— Zar mislite da će on zaustaviti voz toliko vremena koliko bi mu bilo potrebno da otkrije motive tog napada? Nikad ih ne bi našao. Čovek je sigurno mrtav. A šerifa ne interesuju poslovi iz Springfielda.

— Vi to sigurno bolje znate od mene...

— Možda je najbolje da se vratite prvim vozom natrag?

— Nikada! — podigla je glavu. — Ja nisam kukaviac.

Očigledno da nije pozirala.

Bila je istinski uverena da se ne plaši, čim je nastavljala put. Ima ljudi koje nevolje čeliče vremenom, a neki se rode očeličeni.

Bel Simons je bila devojka puna prkosa i ponosa.

A oko takvih se obično roje nesreće.

Što se Holideja tiče, on je pretpostavljao da se padom napadača nije rešio miran put devojke do Springfielda.

Ako je neko bilo spreman na to da je likvidira na bilo koji način,

taj neće propustiti priliku da to proveri već na sledećoj stanici.

Ali, nije želeo da je time uznemirava.

Čak i da sada ustane i ode, u nameri da promeni kupe i bude što dalje od nje, ona ga neće zamoliti da to ne čini.

Tražila je nešto po svojoj torbici i najzad na svetlo dana izvukla damski pištolj!

Ponovo se osmehnula, ali samo na kratko.

— Ubuduće ću morati ovo da vadi umesto ruža — kazala je.

Mislila je, u stvari, isto što i on: opasnosti su počele da se nadnose nad njenu lepu glavu.

— Moraćete brzo da potežete — dobaci on.

— Ali, ne tako kao vi. Nikada nisam pucala.

— Čovek se navikne na svašta.

— I da ubija?

Pokušao je da nazre u njenom glasu tračak ironije. Možda je baš na njega mislila, smatrajući ga za ovetanog ubicu i revolveraša.

Ali, pogled Bel Simons bio je otvoren i čist.

— I da ubija — odgovorio je.

Ona uzdahnula i vrati „deringer“ u torbicu.

— Znaće kako je kod mene — rekla je posle kratkog ćutanja — umesto da se povlačim, ja dobijam želju da grizem. Tako i sada... hoću što pre da stignem u Springfield i pogledam sudbini u oči! U bilo kakvom obliku da je!

— Ta sudbina je vrlo ružna —

umeša se Dok — čim je spremna da se obračunava i sa ženama.

— Volela bih da joj pogledam u oči.

— Obično se krije, mis Simons. Osetićete je tek kad bude prekasno.

— Stalo vam je da me zaplašite?

— Ne! Samo da vas učinim opreznom... ako hoćete. Ja imam svoj put, vi svoj. Od Springfielda.

— Idete dalje? Kuda?

— Za Arkanzas!

Pisak lokomotive prekinuo je njihov razgovor.

Devojka nasloni čelo na prljavo, usijano staklo prozora. Izgledala je umorna, napregnuta, razdražena...

Holidej skide sa prtljažnika svoju torbu od krokodilske kože, koju je inače obično nosio okačenu o sedlo svog ždrepcu.

Izvadio je pljosnatu bočicu, otvorio i pružio devojci.

Zamirisao je brendi.

— Okusite — ponudi joj.

Odmahnula je glavom.

— U krčmi, gde radi vaš otac, ovo se sigurno toči u većim količinama. Navikavajte se.

— Samo gutljaj...

Tečnost joj je zapalila ždrelo i naterala u kašalj. Ali, morala je da prizna da se oseća ako ne bolje, a ono bar čudsnije.

Krv joj je brže zastrujala, pogled postao bistriji.

— Imate neobičnu torbu — primeti Bel.

— Ostatak prošlosti — odgovori

kockar i vrati je natrag, iznad glave.

— Prošlosti? Rekli ste da nemate prošlost.

— Nešto je ostalo u meni, što se ne može izbrisati. Možda je to navika, a možda neka idiotska nada da ću se jednom negde smiriti i sve početi iz početka.

— Sve?

On je pogleda.

— Zašto bi vas to zanimalo, devojko? — reče s gorčinom. — Ja sam bivši, propali zubar, ako vam to nešto znači. I nemojte me o tome pitati ni reč više.

On je ostavi i izađe na platformu.

Halvudovog cilindra više nije bilo na istom mestu.

V

Indio Blaf, podne.

Ispred kantine niskog krova, koja je ujedno i železnička čekaonica, i salun, i telegrafski odeljak, nalaze se dva drvena stola.

Za jednim sede Trap Kolbi i Drift Maning.

Obojica su ispila svoje velike vrčeve s pivom i žmirkala pred suncem koje im otklanja i ono malo senke od krova sa čizama.

Indio Blaf nije grad; to je bivša postaja „Vels aFrga”, sada malo dopunjena nekim zgradama, ali, sve postaja „Vels Farga”, sada malo doba osvajanja Zapada, nego na grad koji niče u srcu Ozark Visoravni.

Činilo se da osim njih dvojice ne-

ma žive duše u toj pustinjskoj nastambi.

A onda je iz ustajalog hlada kantine izišao čovek sa keceljom koja je nekada davno imala belu boju i stavio na sto nove vrčeve piva.

— Dolar — rekao je i pružio dlan, nestropljiv da pobegne sa žege.

Tran Kolbi podiže glavu i žmirnu.

— Kad popijemo — odgovori. — Nećemo pobeći.

— Tako mnogi kažu, pa ih ne nađem...

— Gubi se — podiže svoje ogromno telo Maning — ili ću ti tu šaku ispuniti olovom umesto srebrom!

Kantiner trže šaku, kao da je poverovao da će gost to učiniti istog časa.

Zagledao ih je, misleći da je posredi šala.

No, oni nisu izgledali nimalo šaljivo.

Kantiner se povukao unutra, mrmljajući. Uostalom, pivo je bilo tako mlako da ga on ne bi popio ni da mu ga poklone!

Kolbi je bio neodređenih godina, duge kose i koščatog lica. Imao je izražene jagodice, čeonu kost, vilicu, a preko svega toga prostirala se mala, četvorodnevna brada.

Imao je preko ramena navučenu platnenu jaknu, iz čijih su rukava uzlazile duge, snažne ruke.

Plave, isprane pantalone sa končanim štepom, izlizane na kolenima i stražnjem delu, pokrivala su najveći deo prašnjivih čizama sa teškim mamuzama.

Njegov prijatelj, Maning, nadmašivao ga je širinom, ali ne i visinom.

Isticao se grubim licem, surovim pogledom ispod niskog čela i izbačenom donjom vilicom.

Nosio je samo košulju, zavrnutih rukava. Preko zgloba leve šake bio mu je nataknut kožni „štitnik“, sa specijalno ušivenom koricom za „bovi“ nož.

Obojica su imala koltove na desnoj strani.

I sedeli su zavaljeni, s nogama izbačenim napred, naslanjajući se na svoje mamuze kao na podupirače.

Jahanje od Springfielda nije bilo zanimljivo, ali, ni lako.

Krenuli su u praskozorje i zašli u naklono podne kada su stigli pred Indian Blaf.

Kolbi je izvadio džepni sat i šmrknuo kroz nos.

— Hoće li skoro? — upitao je Maning.

Njegov prijatelj pritisnu poklopac i vrati časovnik za opasač.

— Ja mu verujem tek kad ga čujem — odgovorio je lenjo. — A zasa da ne čujem ništa.

— Nadam se da će Grej uspeti — nadoveza se Maning i svojom ogromnom šakom pliesnu po sopstvenom vratu. — Proklete muve — zarežao je — uobražavaju da sam konj, šta li!

— Pa, mirišeš slično — dobaci Kolbi.

Maning srknu pivo, promućka ga u ustima, a onda ispljunu.

— Pseto — promumlao je besno
— za ovu ustajalu baru traži dolar?
— Niko te ne tera da izigravaš
finoću.

— A ti?

— Ja se bar ne žalim.

— U pravu si — složi se i Maning
— dobro smo plaćeni, a bićemo i
bogataši ako sve krene onako kako
je zamislio...

— Zaveži! — prekinu ga Kolbi,
iskrenuvši glavu prema ulazu u kan-
tinu.

— A? Ah, to... Ma ko nas čuje?
— nagnuo se prema Kolbiju njegov
prijatelj. — Znaš šta me zanima,
Trape?

— Ne znam.

— Ako Grej ne uspe da se otara-
si devojke... kako ćemo mi da na-
stupimo?

— Još ne znam. Zašto misliš da
Grej neće uspeti?

— Tako mi je palo na pamet...

— Kad god ti je neka glupost pa-
la na pamet, ona se na žalost i obi-
stinila — otrese ramenima Kolbi. —
U svakom slučaju, čekajmo voz.

Začutili su.

Kolbi je desnom mamuzom pra-
vio šare po prašini ispred kantine.

Njegov drugar se branio od nasr-
taja muva, ali je ipak uvideo da će
ga njihovi ujedati manje boleti nego
udarci sopstvene šake.

Skoro je bio zadremao, kada je
osetio udarac u rebra.

Podskočio, nekako pridržao šešir
da mu ne spadne i opsovao. Onda je
shvatio da ga to Kolbi muva lak-
tom.

— Šta je...?

— Pogledaj.

Maning se okrenuo.

U daljini, stub dima vijugao se
kroz kržljavo korenje žalfije.

— Dolazi — laknu Maningu. —
A već sam mislio da će se istopiti.
Koliko se zadržava?

— Rekoše da ovde uzima vodu —
pokaza Kolbi na vodotoranj, stoti-
nak jardi niže.

On mahinalno dotače svoj kolt,
ali ga ne izvuče. Činio je to u slič-
nim prilikama, pred akciju, prove-
ravajući rad magacina.

Pisak lokomotive izmamio je iz
kantine vlasnika i jednog rančera,
s kožnom vrećom o ramenu, i dve-
ma kutijama pod pazuhom.

Maning ustade i proteže svoje
udove, kao mačak koji se dotle iz-
ležavao na suncu, a vreme mu je
da nešto potraži za hranu.

— Žuri ti se? — upita Kolbi.

— Ne, ali...

— Valjda je Grej zaslužio da mu
platimo piće?

Maning sede, no, činilo se da ne
deli kompanjonovo mišljenje.

Nije umeo to da objasni, ali, ve-
rovao je da Greja neće ugledati.
Nije znao zašto. U stvari, to bi bilo
suviše lepo po njih dvojicu da ga
jednostavno sačekaju i zajedno pro-
duže put za Springfield.

Međutim, nestanak jedne žene
nije mogao dugo ostati nezapažen.

A ako Grej nije bio lukav, pa su
ga otkrili, onda će ga iz voza izba-
citi uvezanog kao telca!

— Opet? — čitao mu je Kolbi

crne slutnje. — Misli na posao koji nas čeka, a ne na Greja. Otpiši ga.

— Zar si ga ti otpisao? — začudi se ovaj.

— Zašto ne? — nasmeja se Kolbi. — Nagradu će tada da podele dvojica, a ne trojica.

— Nisam razmišljao o tome.

— Ja jesam.

— Možda se i varamo? A ako je mala povelala još nekoga sa sobom? Nekog anđela? — iskezi se Maning.

— Onda ćemo mu potkresati krilaca.

Lokomotiva je izbila napred, iza krivine, lomeći trbušastim „prsima“ vreli vazduh, prekidajući let čitavosti poljskih ptica.

Kompozicija se zaustavila pred kantirom, poput stare, dobre kočije sa zapregom.

Rančer je ušao u prvi kupe, a iz trećeg je slišao samo Melvil, sedokosi kondukter.

Niko više.

— Nema ga — procedi Kolbi.

Lokomotiva ponovo pusti paru i krenu natrag, prema vodotornju.

Kolbi i Maning se zgledaše.

Nešto nije bilo u redu.

Nemoguće da je Grej samovoljno odustao!

I da jeste, oni bi to znali. Njima bi se poverio. Ali, zašto bi? On bar nije znao za skrupule i nije bilo tog bića koje ne bi skleptao za dobru cenu.

— Trebalo bi već da siđe — došapnu Maning, vrteći se na svojoj stolici.

— Neće taj sići — odgovori Kolbi.

— Kako znaš?

— Ne znam kako, ali, znam.

On priteže opasač i podiže vrč sa pivom.

Kantiner je sačekao konduktera. Stari mora da je bio veoma ožedneo, čim je prostor od vagona do kantine prosto pretrčao.

Ali, umesto da zatraži neko piće, Malvil je zadihano obasuo vlasnika krčme pitanjima.

— Gde je šerif? Ima li ovde šerifa? Da li je u blizini ili... Govori, čoveče jednom!

— Šta se desilo? — upita kantiner, misleći da je stari „udaren“ sunčanicom.

— Ubistvo... Gde je šerif?

— Ko zna gde je — raširi ruke čovek. — Po ovom vremenu nairadije kvasi noge u obližnjem potoku.

— Prokletstvo! — uzdahnu Melvil i sruči se na prvu stolicu, kraj Kolbija. — Niko mi ne veruje, a ja sam jasno video krv!

— Ko je ubijen? — prenu se Kolbi. — Devojka?

Kondukter se okrete i oštro pogleda u stranca.

— Devojka? Zašto devojka? — upita podozrivo.

Kolbi pljesnu dlanovima. Kantiner promoli glavu.

— Daj čoveku najhladnije što imaš — povika, namignuvši na Maninga. — Ako nema šerifa, ima bar piva!

Starac skide svoj železnički kačket i rukavom obrisa znoj sa čela.

Gledao je nekoliko trenutaka prema vozu ispod vodotornja, a mislio je na železničkog službenika Vajta Kornela.

— I on — mrmljao je — vodio me po celom vozu kao da traži leš. Ja sam video krv, siguran sam... A oni su to posle obrisali! Mene ne mogu nasamariti! Ni on ni njegova ženska!

Kolbi ponovo izmenja pogled sa Maningom.

Istovremeno, kantiner spusti pivo pred Melvila.

— Šta se desilo? — upitao je Kolbi, kucnuvši se sa konduktrom uz najljubazniji smešak. — Ko je ubijen, dobri čoveče? I ko to može da vam ne veruje? Pa, mogli biste svakome otac da budete?

— Napravili su me budalom, mister — kazao je kondukt. — A sve sam lepo video. Rođenim očima!

— Naravno, naravno — podržao ga je Kolbi. — Danas se ne poštuje mišljenje starijih.

— Tako je! Zamislite, čuo sam lepo pucanj, uletim u kupe i vidim na podu krv...

— Da?

— Krv, zamislite! Pravu krv. Ali, nigde ranjenika. U kupeu čovek i devojka.

— Devojka? Šta... Šta su vam rekli?

— Neku glupost, kao... Neko je nju napao, a onaj čovek je spasao u poslednjem trenutku.

— A šta se s njim desilo? — ubaci se Maning.

— Zamislite, onaj tip je rekao da

je ispao iz voza. I gledao me je u oči, kad je to govorio!

Kondukt. obrisa penu s usta i zavrte glavom.

Kolbi ispod oka pogleda u svog kompaniona. Očigledno, u pitanju je bio Grej.

Nije uspeo!

— Ti lažovi su sigurno u vagonu iz kojeg ste sišli? — pripita Maning.

— Ne, nego iz drugog. Tamo su, iza one spuštene zavese.

— Muž i žena?

— Vraga! Otkud znam? Ona je mlada, istina, i lepa, a on... pravi lupež! Dva ovolika kolta na kukovima, kao topovi! Čudim se da nije i moju krv prosuo! Ubica!

Lokomotiva se odvojila od vodotornja i uputila se prema stanici.

Kondukt. stavi kapu, iskapi ostatak piva, klimnu glavom u znak pozdrava i potrča niz prugu.

— Hajdemo — pozva Kolbi svog prijatelja.

Sa papučice poslednjeg kupea, koji se nalazio do vagona za konje, kondukt. je svojim mahanjem davao znak mašinovođi da može krenuti.

Para je buknila s obe strane točkova, i voz je, uz pisak, počeo da napušta Indio Blaf.

Kolbi i Maning se uspenitraše na platformu drugog kupea.

— Kako zamišljaš sve ovo da izvedeš? — pitao je Maning.

— Moramo se nekako otresti njenog saputnika — odgovorio je Kolbi. — Posle će biti lako.

— Čuo si onog žgoljavog konduk-

tera? Taj ima dva kolta na sebi. Možda nije lak zalogaj.

— Ipak ćemo ga svariiti...

Maning se držao za metalnu šipku, osmatrajući suvu ravnicu kroz koju su prolazili.

Bili su to poslednji ostaci pustinjskog pejzaža.

— Najjednostavnije je da klepnemo mašinovođu i izazovemo neki sudar...

— Ne brbljaj koješta — odmahnu rukom Kolbi. — Ovo moramo izvesti što pre, bez obzira na svedoke. Ona ne sme da stigne u Springfield. A ni nas ne smeju da povežu sa tim nestankom.

— Pa, šta ćemo?

— Prošetaćemo kroz vagon...

— Važi!

Maning izvadi svoj kolt, obrnu magacin nekoliko puta i zadovoljno ga vrati za opasač.

VI

Kolbi je išao napred.

Prvo je ugledao Holideja.

Činilo se da dremucka; Bio je go-loglav, olabavljene kravate, čela sjajnog od vrućine.

„Kalifornija“ šešir nalazio mu se u krilu, pokrivajući desnu šaku.

Izgledalo je da mu je u snu spao sa glave, a on nije imao snage da ga vrati natrag.

Devojka je sedela preko puta, ukrstivši svoj pogled sa njegovim.

Bila je vraški lepa!

Šteta, pomislio je Trap Kolbi, što su želeli da nestane s ovog sveta.

Možda bi se gazda predomislio kad bi je video. On ju je znao kao devojčicu, video je poslednji put njeno lice pre nekoliko godina.

Ali, to nije bio njihov problem.

Bel Simons je prenela pogled na Maninga, a zatim na usnulog koc-kara.

— Ni ovde nije — rekao je glasno Kolbi.

— Ko? — zablenu se u njega Maning.

— Pa Grej — odgovori ovaj, munuvši ga laktom. Produžio je dalje, prema drugim vratima i sačekao Maninga na platformi.

Široka Maningova ramena jedva se provukoše kroz vrata.

Zablenuo se u Kolbija, ne shvatajući ništa.

— Ništa ne razumem — rekao je.

— Jesi li video momka?

— Jesam! Neka me obese, ako nije neka mamina maza koja miriše na sapun? — pucnuo je Maning prstima. — Ako mene pitaš, ja bih tu stvar prekratio, Trape. Jednostavno bih tom kicošu u fraku predložio malo pešačenje do Springfielda ili Indio Blafa. A ako ne pristane, napravio bih od njegove kože bubanj...

Kolbi natuče šešir na čelo, da ga ne bi odneo vreli vetar.

— Možda si u pravu — promrmljao je.

— Jesam li? — nacerio se ovaj. — Jesi li video voz? Jedva desetak putnika, prava propast za železnicu, Trape! Ako svršimo posao, možemo iskočiti na Dvoglavom Prevoju...

— Zašto? — namršti se Kolbi. — To bi značilo da smo umešani u to, budalo! Železnički detektiv će moći toliko da nasluti, a videli su nas u Indio Blafu mnogi, pa i onaj šaškasti kondukter.

Maning se počea po nosu.

— Tako je — priznade.

— Hajde za momom, ali, budi blizu ovih vrata, ako neko naiđe.

— Da ga mlatnem?

— Ako baš naleti.

Vratili su se istim putem.

Sve je bilo na istom mestu, u istom položaju. Holidej je zatvorenih očiju putovao kroz svoje misli, a devojka se hladila ružičastom lepezom.

Čudno, pomisli Kolbi, da ne razgovaraju.

Ili su posvađani, ili su se samo slučajno našli u kupeu.

U svakom slučaju, nestanak njihovog kompanjona Leslija Greja bio je tesno vezan za oboje.

Maning zaostade malo iza svog druga; oslonio se na ivicu sedišta, imajući na oku i kockara i vrata.

Kolbi se približio devojci i stavio prijavu čizmu kraj nje.

— Videli ste Greja, mis? — upitao je.

Ona ga pogleda, a zatim sleže ramenima. Nastavila je da se hladi.

— Niste čuli? Greja, pitao sam. Gde je?

Dok se obraćao devojci, Kolbi je hvatao svaki pokret čoveka u crnom. Ali, izgledalo je da on ništa ne opaža.

Lice mu je bilo mirno, bez ikakvog trzaja.

— Slušaj, Trape — javi se Maning — cura te ne primećuje?

— Čuje, ali izgleda da joj se jezik zavezao?

— A ovaj njen dendi? Zar tako čvrsto spava?

— Govorio sam o Greju — unese se Kolbi u lice Bel Simons. — Bio je ovde... ranjen je. Ima dugačak nos... kožni kaput.

— Prijatelj vam je? — progovori devojka mirnim glasom.

— Da!

— Onda se morate vratiti natrag. Negde na putu između Indio Blafa i Galč Kantrija.

— Zar je sišao?

— Ne, sleteo je.

Trap Kolbi se namršti.

Očekivao je sve, osim ovakvih odgovora.

Trebalo je da devojka bude u najmanju ruku uznemirena ako ne prestrašena.

— Šta to znači? — upitao je, ne više ironično. — Da nije sleteo ubijen?

— Ako i nije, smrskao se...

— Pa, ti ovo trpiš? — naroguši se Maning. — Zar ne vidiš da te zavitlava...

— To su teške reči, devojko — kucnu je Kolbi prstom po ramenu. — Grej je naš prijatelj...

— Znači, i vi ste ubice? Ko vas je poslao da me likvidirate?

Kolbi se skoro trže.

U magnovenju je pogledao u Ma-

ninga i na njegovom licu pročitao iznenađenje slično svome.

Nemoguće da je nešto znala!

Zar je Grej bio tolika budala da se na neki način izbrblja?

Ako jeste, utoliko su morali da budu brži i nemilosrdniji.

— Mi vas? — čudio se tobož Kolbi. — Mi vas ne poznajemo, devojko! Raspitujemo se za Greja i sanjamo da ste ga ubili vi i vaš prijatelji... onaj tamo što se suši na suncu.

— Hej, ti! — prodera se Maning na kockara. — Progledaj, ili...

Holidej otvori oči.

— Mis Simons — obrati se devojci — otkud ovoliki smrad? Osećate? Kolbi preblede.

Njegova namera da iznenadi ovaj par, odjednom se okrenula protiv njega.

Sad je on bio taj koji je ostao zbu njen.

Ali, samo za kratko!

Izenadio je i samoga Maninga kada je istrgao revolver i uperio ispred sebe, u devojku i kockara.

— Ustanite, oboje! — naredio je promenjenim glasom.

— Šta to naći? — upitala je Bel.

— Prepad? Ovo je voz, a ne kočija.

— To reci u paklu — zareža Maning i krete ka njoj.

Kolbi ga zadrža.

— Ne isprečuj se ispred cevi, idiote! — reče — Prvo da podignem dendiia! Može da bira; kuglu među oči ili da iskače kroz prozor u punoj brzini. Dakle?

— Ima li posle vas još neko,

džentlmeni? — pitao je Holidej. — Koliko je pasa poslao vaš gazda na ovaj voz?

— Ti si pas, prokleti kicošu! — zaurla Maning i poteže svoj kolt.

— Polako — ponovo ga ščepa Kolbi. — Nećemo buku, Drifte! Gospodin će možda iskakati?

— Hoćete li? — pitala je i devojka mirnim glasom. — Oni izgleda traže mene... vi imate šansu da samo polomite noge, u najboljem slučaju

Trap Kolbi uhvati sebe u nedoumici: ovo dvoje kao da su prethodno imali dogovor da se rugaju na njihov račun!

Maning to nije osećao, smatrao je drskošću svaku izgovorenu reč, i bio je soren da ih vrati natrag u zube.

— Diži se! — režao je Maning.

— U redu — odgovorio je kockar, slegnuvši ramenima — imate adute u rukama. Idem, ali, ne shvatam zašto?

— I ne moraš — režao je Maning bez prestanka. Kolt mu se klatio negde na putanji između devojke i čoveka. — Ti samo produžuješ putovanje, nalickani. — Putuješ do đavola!

— Prvo dama, Drifte — opomenu ga Kolbi.

Uprkos ozbiljnosti situacije Bel Simons je ponovo zaprepastila svoje presretače.

Iako nešto bleđa, smogla je snage da se osmejne i upita.

— Smem da se napuderišem?

Maning je otvorio usta, ali nije uspevao da proslavi reč.

— Nije potrebno — odbrusi Kolbi, koga je počela da nervira hladnokrvnost devojke i čoveka. — Podigni suknju, mala...

Maning se isteže i dograbi je za ruku.

Povukao je svom silinom, da je skoro preletela preko sedišta njemu u zagrljaj. No, odmah potom dobio je udarac vrhom čizmice po nozi i jeknuo.

— Gle! — zarežao je — kako se samo otima... kao mače!

Kolbi je ustremio kolt na kockara.

— A ti kreni... polako — naredi mu.

Holidej je slegnuo ramenima.

— Sila boga ne moli — promrmljao je i posegao za šešinom da ga stavi na glavu.

Ali, ispod šešira, odjednom je bljesnula već pripremljena niklova-
na cev njegovog „linkolna“!

Trap Kolbi bio je svestan tog sjaja, ali, suviše kasno je registrovao neumitnu opasnost ispred sebe.

Možda zbog toga što je bio iznenađen, a možda i zbog hipnotičkog pogleda neobičnog stranca, tek, njemu kao da se oduzeo prst na obaraču.

Malo dalje, Maning je vukao upola zadavljenu devojku prema vratima.

Nije ništa primećivao.

Holidejev šešir ostao je samo nekih petnaestak santimetara izdignut iznad pokrivenne desne šake.

Onda je sevnuo narandžasti mač i rasparao Kolbijevu jaknu.

Jednom. pa još jednom.

Drugo zrno smrskalo je šaku s oružjem.

Zaprepašćenje u smrtnikovim očima bilo je zadivljujuće dugo. Kao da se još uvek pitao da li je moguće!

To njihovo ponašanje, reči, pokreti, sve mu je proletelo kroz mozak u sekundu.

Bilo je ludo, ali, izgledalo je da su ih očekivali.

Inače, zašto bi kockar držao kolt pod šešinom?

To je uradio pre nego što su uopšte ušli!

Onda se sklonio na kolena...

Kockar se izdiže sa sedišta i jur-
nu napred.

Drift Maning je kao uklet gledao u svog prijatelja kako gubi tle pod nogama.

Ipak, devojku nije ispuštao iz ruku.

Nije znao kako, ali, bio je siguran da je Kolbi nadigran. Čovek u crnom bio je opasniji nego što su mogli da sanjaju.

A evo, sad je i njegova koža bila u pitanju!

Holidej nije mogao da puca, zbog Bel.

Maning je to osetio.

Kezeći se, on je vukao devojku, držeći je ispred sebe kao štit.

Možda bi upotrebio oružje da se ona nije koprcala i ometala ga.

Bilo mu je naivaznije da se dočepa platforme. Tamo će je jedno-

stavno gurnuti preko ograde, a zatim sasuti olovo na dandija i ubiti ga kao pseto!

Možda bi Drift Maning u tome uspeo da sudbina nije poslala konduktera Melvila da se umeša!

Ovaj put, starac nije želeo da ga prevare!

Čuo je tačno dva hica. I ne samo on... Šest putnika iz kupea druge klase čuli su isto što i on.

Nije želeo da traži Vajta Korneila, železničkog službenika, jer, ovaj bi mu sigurno rekao da mu se ponovo priviđa.

Hrabro je potrčao u onaj „prokleti vagon” odakle se već jednom oglašavao kolt.

Pri tome se na samim vratima sudario sa nekim!

Bio je to Maning.

Iznenaden ovim napadom, s leđa, nemajući vremena da proverava kakav mu to nova opasnost preti, Drift Maning je svom snagom odgurnuo Bel Simons od sebe.

Devojka je pala pred Holidejeve noge i ponovo ga omela da zaustavi napadača.

Najgore je prošao kondukter.

Njega je prijaški Maning prosto pregazio u bekstvu.

Starac se našao na podu pola od udarca, pola od straha pred tim ružnim, izbezumljenim licem.

Holidejev hitac očeša drvenu ivicu vrata.

Lupež nije razmišljao mnogo: svako bavljenje u vozu privuklo bi još bar nekolicinu, a on nije hteo da bude uhvaćen, a kamo li mrtav!

Jedini spas bio je skok.

Srećom, lokomotiva je iz ravnice prešla na blagu visoravan, koju su kao pobodena indijanska pera krasila drveća, četinara i tamariske.

Od Kolbija se nije nadao pomoći.

Bio je mrtav, do vraga!

Pri pomisli na to, on se razbesne i počeo besomučno da olovom zasipa vrata, koja je na vreme, četvoro-noške, napustio kondukter.

Kada je igla udarila u prazno, Druft Maning dohvati metalnu šipku i jednom nogom zakorači u vazduh.

Zatim se spusti...

Kockar se pojavio na platformi sa malim zakašnjenjem.

Maning se već kotrljao niz strminu, dižući za sobom oblake prašine.

Kondukter, na kolenima, proturi glavu napolje.

— Je li mrtav? — zakreštao je.

— I ovaj se otkačio — odgovori Holidej i napuni magacin svog „linkolna”.

— Nebesa — stenjao je Melvil — šta se to dešava ovde? Zašto vas napadaju i zašto se baš puca u vozu u kome ja radim?

— Pitaćemo onog drugog.

— Kojeg drugog?

Istog trenutka, iz kupea se začuo prasak!

Kockar jednostavno preskoči konduktera, vadeći oba kolta u trku.

Zastao je pred neobičnim prizorom!

Trap Kolbi ležao je izvrnut na leđima. Bio je mrtav, tek tada.

Iz vrata mu se slivala krv. Bio je pogođen iz blizine.

Iznad njega stajala je, Bel Simons.

U ruci joj se dimio „deringer”.

Holidej je shvatio: Kolbi je uspeo da se dokopa svog ispuštenog kolta, s namerom da likvidira devojkicu.

Ona, međutim, nije zvala za pomoć, već je iz torbice izvukla svoj mali pištolj i pucala odmah.

Sad je sa Kolbijem zaista bilo gotovo!

Ukočenog pogleda, Bel Simons je zurila u svoju žrtvu. Bledilo je prekrivalo čak i njene usne.

Kondukter se nesvesno prekrstio, a onda izjurio iz kupea.

Zaškrilale su iznenada kočnice i voz je počeo da usporava.

Bel Simons se povede, kao da će pasti u nesvest. Ipak je uspela da se savlada i osloni na kockara. Nekoliko trenutaka ostala je priljubljena uz njegovo rame.

— Morala sam — promrmljala je.
— Morala sam...

— Znam!

Pucnjevi u vozu čuli su se u svim vagonima.

Vajt Kornel, koji se nalazio u prvom kupeu, prvo je naredio mašinovođu da ukoči. Video je nekoga da iskače, ali, nije bilo šanse da ga stigne.

Izvukao je revolver i krenuo napred. Putnici, šćućureni na svojim sedištim, pretpostavljali su da se radi o kakvom razbojničkom prepadu. Nisu želeli da se izlažu eventualnom puškaranju.

Železnički službenik je, za svaki

slučaj, malo sačekao pred vratima kupea.

Kako se otuda nije čulo ništa, važno je nogom odgurnuo vrata i stupio, s koltom ispred sebe.

— Niko da nije mrdnuo! — povikao je.

Bel Simons se odvoji od kockara, kao da se budi iz lošeg polusna.

Vajt Kornel je prvo primetio Kolbičeve čizme.

Onda se uverio da osim kockara, devojkice i njega u kupea nema više nikoga.

— Šta se desilo? — pitao je.

— Ovaj voz više nije siguran, mister — obratio mu se Holidej. — Doživljujemo već drugi napad. Žaliću se, da znate!

— Kako?

— Gde ste dosada bili? Dvojiica su pokušala da ubiju i mene i gospođicu...

— Ali... ali zašto?

— To ne znam. Ovaj je mrtav i neće hteti da govori... A drugi je pobeo.

— Na koju stranu? — prenu se Kornel.

— Verovatno prema Teksasu.

Kornel pocrvene.

Hteo je nešto slično da odvali, kada se na drugom kraju ukaza kondukterovo lice.

— Tu ste? — dreknuo je. — Zamalo da izgubim glavu! Sad me ne možete napraviti budalom, gospodo! Onaj tip samo što me nije zgažio...

— Koji? — ustremi se na njega

Kornel. — Jeste li uopšte nešto videli?

— Jesam li? — zakrešta Melvil.
— Naravno da jesam, moj gospodine! Ovaj džin je vukao devojkicu sa sobom sve dok se nismo sudarili, baš na ovim vratima. A onda je strugnuo! I to preko mene...

— Iskočio je?

— Vraga! Prvo je ispucavao sve metke na ovu stranu, pa tek onda se otkao od voza.

Kornel nije imao razloga da ne veruje u tu priču.

— A drugi?

— Drugog je ubila ona cura — pokazala Melvil na Bel. — U samoodbrani!

— Kako to?

— Bio je ranjen, ali, dok je ovaj gospodin jurio za njegovim pajtašem, osvestio se i dograbio svoj revolver sa poda! Uperio ga je u devojkicu — mlatao je Melvil šakama kao da je lično prisustvovao prizoru — a ona je hrabro izvukla pištolj iz torbe i, puf! U glavu!

Kornel obrisa čelo.

— Ništa ne shvatam — procedio je. — Zašto hoće da vas ubiju? — okrenuo se prema Bel.

— Ne znam — rekla je ona, bleđa, jedva stojeći na nogama. — Kad bih znala... Ali, nekome je stalo da ne stignem do kuće.

— Kome?

— Nekome... ili nekima. Ali, ne znam zbog čega. Ostavite me na miru.

Vajt Kornel vrhom čizme malo

pomeri nepokretno telo Trapa Kolbija.

— Zar ga niko ne poznaje?

Čitali su. To je bio rečit odgovor.

— Možda će ga neko prepoznati u Springfieldu — smrknuo je zaključio.

On ga pažljivo pretrase, ali, ne nađe nikakva dokumenta, osim bezvrednih sitnica u džepovima.

— Koliko sam razumeo — podiže se Kornel i pogladi svoje ogolelo teme — oni su izvršili prepad? Kako da dožive takav poraz, mister? Očekivali ste ih?

— Jesam nekog — priznade Dok.

— Posle prvog napada, pretpostavljao sam da će uslediti još neki. Lukavi ljudi ne prepuštaju ništa slučaj. Ostavljaju uvek još nekoliko mogućnosti, ako je stvar važna.

— Da?

— Jednostavno sam otkočio revolver, stavio pod šešir, napravio se da dremam — i čekao. I, bio sam u pravu.

— Ovi napadi možda su zbog vas?

— Ne verujem! Ja sam prvi put u ovim krajevima.

— Zaista?

— Zaista! Ali, to se vas ionako ništa ne tiče, zar ne?

— Da, naravno... — zapetila se Kornel, koga je hladni pogled Doka Holideja posekao poput zaleđenog šljaka. — Ipak, u mojoj dugogodišnjoj praksi, ovako nešto se nije desilo još od vremena Dika Fajona! A taj je za železnicu bio petogodišnja glavobolja!

— Kuda ćemo njega? — upitao je

konduktar, pokazujući na Kolbijevo leš. — Ovde sigurno ne može ostaniti...

— Da ispraznimo jedan kupe? — predloži Kornel. — Moraćemo ovaj slučaj da predamo šerifu...

— Kojem šerifu? — podrugnu se Melvil. — Springfieldski šerif je mrtav, do đavola!

— Onda sudiji.

— Sudija je dao ostavku.

Bel Simons izmenja pogled sa Holidejem.

— Pa, šta ćemo onda? — mrmljao je Kornel. — Nemam nameru da ga ostavim ovde. Baciću ga prvom pogrebniku, pa neka se on bakte s njim.

— Hoće, ako mu dobro platite — naruga se konduktar.

— Železnica nije moja!

Melvil sleže ramenima.

— Šta vi predlažete? — okrenuo se prema kockaru.

— Ja bih ga izbacio napolje — odgovori Dok.

— Napolje?

— Naravno! Mrtav je, neće ga boleti. Uostalom, takvog lupeža može da angažuje samo još veći lupež. A taj se neće pojaviti u Springfieldu da se interesuje za njega. Time bi priznao svoj udeo u napadu.

— Ali, ovo je stvar zakona — kolebao se Kornel. — Ne mogu tek tako izbaciti leš napolje i oprati ruke?

— Mister — hladno mu uzvratil Džordžijanac — platio sam najskuplju kartu u ovoj gusenici i hoću da putujem, ali ne u društvu leševa.

— Mister — podiže Kornel bra-

du — ja nisam kriv što je sa vama devojka na koju nepoznati banditi bacaju oko! Što se ne preselite u drugi vagon?

— To je vaš predlog?

— Da!

— Ja imam bolji.

— Koji, ako smem znati?

— Ovaj...

I kockar istrže svoje „linkoln“, zabivši ga u Kornelov stomak.

Konduktar zatrepta nekoliko puta, spreman da ponovo podvije šipke i klisne napolje.

No, Holidejev pogled ga prikova na mestu.

— Uzmite ovaj leš i nosite napolje... ili će biti dva leša u roku od pet sekundi!

Melvil se odmah saže i dohvati mrtvaca za čizme.

— Nebesa, on se ne šali! — dreknuo je na Kornela.

— Mister, moja je dužnost da... — počeo Kornel. Ali, kockar zape oroz s nemilosrdnim sjajem u zenicama.

— Onda zbogom, gospodine — reče.

Čovek preblede.

— Ne mislite ozbiljno? — promuca.

— Zašto ne? Vi niste ni prvi, niti ćete biti poslednji koji je sleteo s ovog voza. Dakle?

Železnički detektiv sleže ramenima i dohvati mrtvog Kolbija pod pazuh.

Iznosili su ga pognuti, jer je opušteni Kolbi bio bar za polovinu te-

ži nego obično. Prazna futrola od opasača vukla se po podu.

Holidej ih isprati do vrata.

— Ako se još neko pojavi u ovom kupeu — dobacio je za Kornelom — prvo ću pucati pa pitati šta tražil! Čovek nije odgovorio ništa.

Kada se vratio svom sedištu, zatekao je Bel Simons sa nedokučivim smeškom na usnama.

— Prvo sam se plašila — priznala je — ali, sad je to prešlo u zabavu.

— Ove mrtvace zovete zabavom?

— Zabavno je posmatrati vas — ispravila se devojka. — Nadala sam se da ćete ostati ćutljivi, ali sam se prevarila.

— Imate šanse da se još mnogo puta u životu varate, devojko.

Ona ljutito stisnu usta i okrete leđa.

Što su se više približavali Springfieldu, Bel Simons je dobijala u samopouzdanju.

Prvobitno gnušanje koje je osetila pucajući u nepoznatog čoveka, lagano ju je napuštalo. Sebi je dokazivala da je neophodno da sagleda život i sa tamnijih strana.

Ko zna šta je čekalo u Springfieldu?

Lokomotiva se kratko oglasila i ponovo krenula.

Sve je to lepo, razmišljala je Bel Simons, dok je ON bio uz nju. Bio je to stvarni, opipljiv osećaj sigurnosti, sa čovekom koji je vladao neravno isto tako veličanstveno kao i revolverima.

Odjednom, pomislila je na to da će on otići.

Springfild je za njega bio samo usputna stanica u lutanju s kojim se vezivao kao sa sudbinom.

— Kako će se tada osećati?

Ovde, u vozu iz Sent Luisa, spavao je njenu kožu, i svoju istovremeno. A nije morao, mogao je jednostavno da se odvoji u drugi kupe.

Umesto toga, on je mirno prihvatio nezahvalnu ulogu spasitelja.

Činio je to na poseban način: kao nešto neumitno, neizbežno. U stvari, opasnost mu je pristajala, poput dobro skrojenog odela.

Okrenula se prema njemu.

— Možda sam bila malo...

Zastala je.

Holidej više nije bio tu!

Bila je sama...

Stajala je kao začarana, nesposobna da to prihvati kao istinu.

Malo je falilo da potrči na jednu stranu, da ga pozove i zaustavi.

Ali, Bel Simons je pored svega bila žena. A prava žena ne trči za muškarcem, ma ko on bio.

Sela je i sklopila oči.

VII

— Nebesa! — procedio je Sidni Klut i skoro ispustio čašu. — Nemo guće! Da li me oči varaju ili...

Stajao je kraj otvorenih vratanaca saluna „Stara Betsi”, na železničkom peronu Springfilda.

Imao je pogled na ceo taj prostor. po kome su se tiskali železnikari, nosači, putnici i badavadžije.

Sidni Klut je bio meštaniin, bez određenog zanimanja, bez stalnog zaposlenja. Kažu da je u Springfield došao pre desetak godina, bez konja i sedla, poderanih čizama, prazne futrole, posut prašinom i ćutanjem.

Mislilo se da je u bekstvu, ali, nijedna potera ga nije kasnije tražila.

Nije imao slike na poternicama.

Nije govorio ni odakle je.

Jednostavno, ostao je, prihvatao se raznih poslova i tako životario.

Ne bi se moglo reći da je bio radan, ali, očito je voleo poslove kod bogatijih i moćnijih. Naročito ako se radilo o poslovima gde se nije mnogo zapinjalo.

Trenutno je motrio na voz iz Sent Luisa.

Klut je bio neobrijan, kosmat, podbulih očiju i zapuštenih, nakoštrešenih brkova. Šešir mu je bio iznošen, posiveo od znoja i sunca; umesto košulje nosio je platnenu bluzu, prebačenu preko širokih, oveštalih pantalona.

— Nemoguće — mrmljao je Klut, buljeći prema vozu.

Tamo nije bilo onih koje je očekivao.

Ni Greja, ni Maninga... Ni Kolbija!

Sišla je ona!

Bel Simons!

— Šta ti je, Klute? Da nisi ugledao avet? — gurnu ga u prolazu neki poznanik.

Nije odgovorio. Čekao je da bude siguran, ali, uzalud je naprezao oči.

Bila je to vest koja će uzdrmati gazdul

Devojka je stajala na peronu, sa dva kofera pored sebe.

Niko je nije pratio.

Sasvim dole, jedan stranac je izvodio šarca iz vagona.

Ostali putnici, a njih je bilo prilično malo, upućivali su se prema glavnoj ulici ili prema „Staroj Betsi”.

Sidni Klut je spustio čašu na prvi sto i izleteo napolje.

Pošto se u početku prilično zadržavao, usporio je trk i prešao u užurbani hod. Sudarao se sa ljudima, izvinjavao se ili jednostavno produžavao dalje. Činilo mu se da ulica nema kraja.

U tom suludnom trčkanju tremovima, pod kojima se zavlačila rana popodnevna hladovina, Sidni Klut je iznenada naleteo na nekoga.

Sudar je bio žestok, pa mu je šešir sleteo na zemlju.

On opsova, dohvati šešir i ljutito nabi na teme.

— Do vraga, zašto...

Onda je zastao.

Na njega se cerilo poznato lice.

Lajm Tramonti!

— Mnogo žuriš, Sidni? — zagolicao ga je taj glas tako da ga podiđe jeza.

— Ja... imam vesti...

— Kakve?

— Važne!

— Onda kaži meni...

Klut je oklevao.

On je želeo da to lično odnese na pravo mesto i time osvoji poen za neki sledeći zadatak.

Nije mu padalo na pamet da se o tome izbrblja na nekom drugom mestu. Jasno mu je stavljeno do znanja: ako pomene samo reč od onoga što mu se postavi u zadatak, neka računa na pakao najviše sat posle toga.

Uostalom, on nije ni mario mnogo Džeja Simonsa. Koliko puta ga je samo isterao napolje kad nije imao centa u džepu. Matori jarac, tražio bi da mu odradi piće! On, da mete metlom njegov salun? Bah!

Sada se nalazio pred Tramontom, gazdinom desnom rukom.

Možda budućim šerifom?

Tramont je raširio nozdrve, kao da nešto njuši.

— Pio si?

— Ja... Samo srknuo. Časna reč!

— Časna? Nemoj da me zasmehavaš. Znaš da nema pića kad radiš?

— Znam, ali... — Klut podiže ruku prema nebu odakle je pržilo sunce. — Pasji dan!

Lajm Tramont je nosio drečavožutu košulju i preko nje crni prsluk.

Beli „stetson“ i bele pantalone sa crnim šavom po strani, dovoljno su kazivali da je polagao na svoju spo-ljašnost. Bio je to najneobičniji „ansambl“ u Springfildu, nabavljen iz izloga u Sent Luisu.

Da bi ostao svojstven u svemu, Tramont je kupio tri takva para, pa je izgledalo da košulju i pantalone nikako ne menja.

Crni opasač sa srebrnim zakivcima stajao mu je iskošen na uzanim bedrima.

Bio je visok, mršav, ali prilično

žilav. Imao je duge ruke i noge, nešto iskrivljene od bavljenja u sedlu.

Oko vrata je nosio medaljon na tankom, crnom gajtanu.

Lice mu je bilo duguljasto, glava obrijana, leva obrva uzdignuta baš kao i levi kraj usta.

Što se očiju tiče, levo je malo „štrčalo“ u stranu. Nedostatak za koji je Tramont bio spreman da ubi je ako mu se spomene ili podrugne.

Došao je u Springfild neposredno pred šerifovu smrt.

Čuvar zakona Vig Palmer nađen je mrtav, ispred svoje kancelarije. Koliko je sudija Dm mogao da zaključiti, šerif je ubijen na drugom mestu, nožem, u leđa, a donesen pred kancelariju u zoru.

Samo dva dana kasnije, sudija je ne objašnjavajući svoju odluku, dao ostavku i povukao se na svoj ranč.

Odbio je sve razgovore u vezi svoje odluke, pravdajući se bolešću.

Zatim su u grad došli neki sumnjivi momci na konjima.

Poznat po tome što organizuje rodeo-predstave, Klint Maloj je objasnio da čuvena rodeo-grupa „Karmodijevi pakleni jahači“, iz Arkanzas Sitija, šalje svoje najbolje ljude da pogledaju isplati li se slati celu trupu na tako dalek put i pod kakvim uslovima.

Kad su mu neki primetili da nisu čuli za takvu grupu, Maloj je objasnio da je to nova družina, koja treba da krene na veliku turneju po Srednjem zapadu, i dalje na Istok.

Po gradu su već bili izlepljeni

plakati i transparenti. Malo je obećavao pravi spektakl, ali, iznenadna, zagonetna smrt Viga Palmera i povlačenje sudije Dina skrenule su tokove misli građana Springfielda na ozbiljnije teme.

Da bi smirio duhove, Maloj je ponudio Tramonta za šerifa.

Garantovao je za njega da je dobar, brz, odlučan, pravedan i nepokolebljiv.

Gradski odbor nije prihvatio stranca za svog maršala.

Međutim, Lajm Tramont je to smatrao skoro gotovom stvari.

Tako se i ponašao.

Zavodio je red kad je on nalazio za shodno, mešao se u poslove barmena i trgovaca, izbacivao pijance iz krčmi, i zabranjivao nošenje oružja svakome ko nije imao njegovu izričitu dozvolu.

Bio je to tihi trenutak bezvlašća u Springfieldu.

Trenutak koji je mogao da preraste u kaos, ili da se vrati u uobičajeni, normalan kolosek. Sve račune Gradskog odbora, pomrsio je nenadani odlazak sudije Dampesta Dina. Sva nastojanja da se iz njega izvuče odgovor o razlozima te ostavke, ostali su bezuspešni.

Čovek kao Din, imao je uticaja na grad, na ljude, na zbivanja. Sada je sve ostavio na cedilu.

Da li se povukao pod pretnjom?

Ili je postojalo nešto drugo? I ako jeste, šta je to?

Odbijena je mogućnost da se radi o podmićivanju. Din je bio imućan,

imao je dobru platu, a nasledstvo u vidu ranča razvio je do te mere da je ostatak života mogao mirno da provede poslujući sa stokom i konjima.

Ali, tvrdoglavo je čutao o svojim razlozima. Povukao se sa ženom i sedamnaestogodišnjim sinom, koga je istina dobio u nešto poznijim godinama, ali ga je voleo naizgled uzdržanom ljubavlju.

U samom gradu nije bilo pogodnog čoveka koji bi mogao da pone se zvezdu. Jedino rešenje je da se privremeno postavi bilo ko, a da se kasnije nađe pravi čovek.

Izbor je pao na Irvina Šela, bivšeg krotitelja mustanga. On je zarabljivao hleb kao nadzornik ranča „šest krakova“, ali, šerifska plata bila je mnogo veća i primamljivija.

Međutim, pre nego što je stigao da položi zakletvu, Trap Kolbi i Drift Maning, koji su se primili posla kod Klinta Maloja, neprestano su ga provocirali i vređali.

Najzad je i Lajm Tramont učinio svoje.

Presreo ga je na ulici, izmislio neke uvrede i javno mu obećao da će ga sledeći put ustreliti u dvoboju ako počne da ga izaziva.

Naravno, sve je to bila sračunata izmišljotina, osim ovog poslednjeg: Tramontove pretnje.

I Irvin Šel se vratio na ranč.

Tramont se šepurio po Springfieldu, uvek lepo obrijan, u žutoj košulji sa crnim prslukom, sa belim „stetsonom“ i pantalonama.

Da bi ljude uverio da nije mačji kašalj, izvodio bi s vremena na vreme predstavu sa koltom, potežući ga munjevito na pojedine natpise iznad lokala ili obarajući ukrasne delove sa nastrošnica.

— Šta imaš novo? — pitao je Tramont zadihanog Kluta. — Čekao si voz?

— Jesam...

— Pa, gde su oni?

— Oni?

— Znaš na koje mislim, budalo — smeškao se Tramont, ali, bio je to smešak zvečarke. — Video si Greja i ostale?

Klut zavrte glavom.

Tramont se namršti.

— Šta to znači?

— Nema ih... Nisu stigli.

— Nisu stigli? Ne razumem te.

— Nisu sišli iz voza... Sačekao sam sve putnike, ali, njih nema.

— Možda nisi dobro gledao — dohvati ga Tramont za okovratnik.

— Možda su ti oči plivale u viskiju?

— Kunem se da nisam! Uostalom, nije važno što njih nema...

— Kako?

— Video sam nešto drugo, Lajme... Nju sam video!

— Nju? Hoćeš da kažeš...?

Klut nekoliko puta zaklima glavom, osvrćući se oko sebe, da ih neko ne bi slučajno čuo.

— Ona je stigla — rekao je važnim, otežućim glasom — a to znači, da oni nisu uspeali!

— Pakao! — samo je procedio Tramont. — Šta im se moglo dešati?

— Ne znam...

— Nemoguće da su sva trojica izgubili igru? Koga je ona dovela?

— Bila je sama.

— Sama? Ti si stvarno pijan, Klute! Moraću s tobom da se pozabavim... ne piše ti se dobro!

— Ali, video sam! Iznela je kofere, a onda ih dala nosačima. Otišla je prema „Bel salunu“. Tamo je njen otac...

Lajm Tramont je suženih zenica gledao niz ulicu i razmišljao.

Očigledno, nešto nije bilo u redu.

Tri oprobana, poverljiva čoveka poslata su na zadatak sa pozamašnim obećanjem u dolarima, a oni se nisu vratili odatle.

— Vрати se — odgurnu Tramont od sebe Kluta — i raspitaj se o čemu se radi.

— Razumem.

— Čekam te ispred berbernice.

Lajm Tramont nije želeo da odnese polovičnu vest o neuspehu. Ako je Grei kiksirao, ne bi trebalo da se isto desi Kolbiju i Maningu.

Bar oni s uznali svoj posao!

Međutim, ako je Bel Simons zdrava i čitava stigla u Springfield, onda je tu umešano više prstiju. U tom slučaju, za Džeila Simonsa treba da nastanu crni dani.

Gotovo je sa oklevanjem.

Tramont je, njišući kukovima, prešao ulicu na drugu stranu.

Gde god se nalazio, prostor bi postajao prazan. Tako se desilo i ovog puta: besposličari, prolaznici ili mušterije, svi su potražili neki drugi ugao ili posao.

Jedan je ispod berberinovog peškira strugnuo, upola obrijan.

No, Tramont kao da to nije opazio.

Obrisao je prvo prste o košulju a onda ih stavio na obod, kako bi ga natukao na oči.

Odjednom je osjetio uznemirenost.

Prvi put nešto se isprečilo u vazduhu pred akcijom koju su preduzimali. Prve komplikacije, prvi dah neizvesnosti, prvo kolebanje.

A vrhunac svega, nedolazak tri njegova čoveka!

Ugledao je ponovo Sidnija Kluta kako batrga ulicom, kao da su mu sablasti za petama.

— Jesi li saznao nešto? — doček ga Tramont.

— Kondukter je bio govorljiv — reče ovaj. — U stvari, raspričao se pred nekolicinom u „Staroj Betsi”.

— Šta je govorio?

— Svašta... O napadima na devojku. pucnjavi, prvi, svašta!

— Pomenio ih je? Pomenio je nekoga?

Klut odmahnu glavom, gutajući pljuvačku. Grlo mu se sušilo od brzog kazivanja.

— Ne! Ne poznaje ih... Kondukter je iz Sent Luisa, ali kažu da su doveli ipak jedan leš.

— Leš? — podiže Tramont glas.

— Čiji je?

— Ne znam...

— Pričaj polako šta si čuo — opomenu ga ovaj — jer te ne razumem, Sidni. Pazi, reč po reč. Onako kako si čuo!

— U redu... Razumeo sam da je

devojka napadnuta dva puta. Prvi put je nestao čovek, ispao iz voza, kaže. Video je mrlje krvi, ali su ih devojka i njen pratilac izbrisali. Drugi put je video sukob. Jedan je pao mrtav, a drugi je iskočio iz voza u trku...

— Maning ili Kolbi? — promrm-ljao je Tramont. — Jedan od njih je živ i pešači kroz pustinju, a drugi je ovde.

— Znaće se da je radio...

— Zaveži! Ako dođe do toga, ništa se ne zna zvanično. Niko ne odgovara ni za koga.

— Ipak...

— Rekao sam ti da ne kukumaviš! I da se nisi približio čaši, crvel Jezik za zube i kloni se s ulice...

— Umem da ćutim, do đavola...

— A njen pratilac? Ko je on? Po vela je sigurno revolveraša? Idiote, slagao si me da je sama!

— Bila je... kunem se! Možda su se rastali?

— Kuju neke planove? Ha, cura je naslutila nevolje i hoće da ih dočeka spremna? Uzalud... Njega ću ja uzeti na sebe. Neće ni trepnuti.

— Malo vežbe, a? — smejuljio se Klut.

— Gubi se!

Lajm Tramont ostavi Kluta i uputi se ulicom prema južnoj četvrti. Bio je to kraj niskih baraka, periferija po kojoj su stranci, na tek zakupljenom zemljištu, podizali privremeni krov nad glavom. Kasnije su na tom istom mestu ugrađivali temelje dvospratnica.

Sidni Klut se, posle kraćeg kolebanja, ipak vratio u „Staru Betsi”.

VIII

„Bel saun” imao je njeno ime.

Nalazio se u Istočnoj ulici, na uglu raskrsnice u koju su se slivali putevi iz Klintonu, Tulse i Vičite. Drugi ugao zauzimala je poštanska stanica „Vels Fargo”, koja je Springfield vezivala za zapadne delove Ozark Visoravni. Na trećem se uzdizalo skladište drvene građe; zgrada saluna „Vest” pretvorena je u magacine i prosto smetala očima...

Bel Simons je koračala ispred tamnopusatog nosača.

Osećala je na sebi poglede, čula je šapate i uzdahe... ali, gledala je samo pravo.

Niko joj se nije javio glasno.

Niko da je pozdravi i zaustavi, kao što su činili nekada.

A bilo je lica kojih se sećala, s kojima je čak drugovala.

Svi su odjednom oborili poglede i okrenuli glave.

Ili joj se to samo činilo?

Možda su mislili: dama s Istoka se uobrazila i više se ne osmehuje lju bazno.

A kako je mogla, kad baš u tom gradu neko želi njenu smrt.

Prolazili su jahači, kočije, rančerska teretna kola, činilo se da život teče uobičajenim tokom, sav taj podnevno-popodnevni metež začinjen prašinom, rzanjem konja i zvonjavom sa crkvenog tornja... Pa ipak...

Malo je ljudi na ulicama. Malo je onih koji stoje i časkaju. Svi nekada hitaju, sklanjaju se, zalaze u

prodavnice, iznose pakete i opet nekuda žure.

Bio je to dug put za Bel Simons.

Nikad joj očeva krčma nije bila tako daleka kao tog dana.

A kada je stigla do drvenih stepenica, zastala je.

Na prozorima je videla kapke, spolja zakovane daskama. Jedino su vrata bila otvorena. Iza njih je prosto izbijala duboka, neprovetrena hladovina.

S leve strane je stajala stolica za ljuljanje. Prazna!

Neko je, mećima, izrešetao njeno ime na natpisu iznad ulaza, a kiša je sprala polovinu boje. U gornjem uglu ulaznih vrata pauk je pleo mrežu, jasno se na suncu video splet tananih niti sa krugom u sredini.

— Ovde, gospođice? — pitao je momak sa koferom.

— Unesite unutra.

Nosač se snebivao; ali, nije mogao da odustane. Ušao je i brzo izišao. Kao da je zaboravio da traži napojnicu.

Devojka je verovala da će zateći oca odmah, tu, na domaku pogleda.

Ali, unutra je bilo samo tri gosta.

Četvrti je stajao za šankom. Prepoznala je starog Sajmona Hjugeta. On i Džejl Simons služili su u istom puku u vreme najvećih Šermanovih uspeha. Ostali su prijatelji i kasnije.

Čudno je izgledao salun ovako prazan. I ona tri gosta, bili su slučajni stranci, zalutali u primamljiv hlad krčme u centru Springfielda.

Oca nije videla.

Njeni koferi stajali su kraj ulaza. Pošla je prema šanku. Zvuk njenih tankih potpetica prenuo je Hjugeta. Okrenuo se i lice mu ožive.

— Bel? — uzviknuo je, promuklo. — Otkud... kada si stigla?

— Vozom u pola jedan — odgovorila je devojkica. — Gde je tata?

— Sad će doći — promrmljao je starac. — Kako si putovala?

— Loše! Hteli su da me ubiju.

Čovek otvori usta, zaprepašćen. On da je pogledao levo i desno, kao da strahuje da neko ne čuje devojčin odgovor.

— Šta to pričaš? — došapnu i po vuče je za ruku. — Sedni malo ovde...

Posadio ju je za sto kraj šanka i nekoliko trenutaka posmatrao njeno lice s beskrajnom toplinom u očima.

— Sve si lepša — priznao je. — Svake godine se menjaš, ali nabolje...

— Izbegavate da pričate — opomenula ga je Bel s čudnom mirnošću u glasu. — Šta se ovde dešava? Gde je tata?

— Tu je negde — uzmuva se Hjuget. — Ima tako običaj da negde skokne...

— I ostavi salun?

— Pa, ja sam tu, zar ne?

— Ali, niste ceo dan?

Hjuget sleže ramenima.

Njegove bledoplave oči izbegavale su direktan susret sa devojčiniim pogledom.

Bio je to čovek obasut stotinama sitnih bora, sasušene kože boje ba-

kra, belih brkova i velikih, dlakavih ušiju. Telo su mu pokrivala preširoka bluza i pantalone od debelog štofa. Imao je besprekorno čistu košulju i očišćene vojničke čizme.

Živeo je od penzije, skromno, ne upadljivo, ne menjajući lokal. Znalo se: Hjuget je u „Bel salunu” skoro ceo dan. Popije po neku, odigra karte, popriča, i to je sve. Nije isticao svoje ratne zasluge, nije se hvalio podvizima, nije nikome smetao.

— Hoću istinu — rekla je devojkica.

— Kakvu? — upitao je Hjuget, s umornim smeškom. — Istina se ne može izreći, već naslutiti.

— Šta je sa tatom?

— Šta bi bilo?

— Nekom je na putu, čini mi se. Jer, i ja nekima smetam, čika Sajmone. Pokušali su da me spreče da dođem ovamo.

— Ko?

— Ne poznajem ih, ali pokušali su da me ubiju. Dva puta.

— Nebesa! — uzviknuo je starac i oči mu zasvetleše. — To je nemoguće! Ko se usuđuje da digne ruku na tebe? Možda ti se činilo?

Bel se zavalio u stolicu, tek sada osećajući umor i podrhtavanje.

— Ako neko uperi kolt u vas, to je pričinjavanje? Znajte i da sam ubila jednog...

— Ti...? — zagrenu se Hjuget.

— Kako...

— U samoodbrani.

Starac je zurio u devojkicu kao da je vidi prvi put. Onda mu glava klopu na prsa.

— Dete, nešto se stvarno dešava — rekao je tihim glasom. — Otac ti je uznemiren. U stvari, kako da ti kažem... uobražava koješta!

— Uobražava?

— Dal Kaže da noću čuje pod zemljom neke udarce, priviđaju mu se senke, neko mu preti... i tako... Samo o tome! Uveče, čim je suton, zatvara krčmu, uzima pušku i stražari. Čeka da ga napadnu i da se brani.

— Ko će da ga napadne?

— Ne znam!

— Neko hoće, čim su i mene uzeli na zub — rekla je Bel.

— Nije trebalo da dolaziš. Nije trebalo da te uopšte poziva, mada ga razumem. Ipak, moraćeš nekako da ga umiriš.

Bel pogleda oko sebe. Za sve vreme, niko nije ušao u salun.

— A „Vest“? — upita. — Vidim neke daske...

— Ah, to? Klint Maloj je iznenađeno prodao svoj salun i počeo da gradi drugi, malo dalje.

— Gde?

— Odmah iza — pokaza Hjuget prema severu. — Nema ni dvadeset jardi od nas.

— Zašto je to učinio?

Starac sleže ramenima.

— Kaže da mu smeta velika gužva — odgovori. — Mnogo jahača, buke, muzike. Hoće da napravi nešto bolje i mirnije, ali evo, više od mesec dana, a on je stao samo na temeljima. I što je najčudnije, sve je ogradio žicom. Ne dozvoljava da bilo ko priviri tamo gde se radi. Sprema iznenađenje, kaže.

— To je dobro za tatu — promrmrljala je Bel. — Sad je samo on na raskrsnici.

— Šta vredi? — rezignirano će Hjuget. — Zabatalio je posao, samo razmišlja o napadama i duhovima. Ne razumem ga! Ah, evo ga!

Bel se okrenu, ustajući istovremeno.

Džejl Simons je ušao, noseći pod miškom nekoliko manjih kartonskih kutija.

Devojci nije trebalo mnogo da zaključiti da je to municija za pušku.

Vlasnik saluna je izgledao čudno. Imao je razbarušenu kosu, guste obrve i sivkastu boju lica, po kome se rasipala tek zapuštena brada. Veliki podočnjaci, tamnomodri, činili su nje gov pogled još sjajnijim i unezverenijim.

Odavno devojka nije videla oca s opasačem preko bedara. Stari vojnički kolt u futrolu sa preklopom bio je prosto smešan.

Džejl Simons je prvo pogledao preko stolova, kao da prebrojava goste.

Bio je gologlav. Pokoja seda vlas izbijala je iz korena poput isukanog mača. Crna košulja, kakve nije skidao od ženine smrti, bila mu je usijana od nošenja i znoja.

Na nogama je imao vojničke čizme dugih sara.

Više nije ličio na salunera.

Nešto je mrmljao sebi u bradu i otresao glavom.

Bel pogleda u Hjugeta, no, starac samo sleže ramenima i obori pogled.

— Tata?

Vlasnik „Bel saluna“ zastade kao da je udario temenom u zid.

Ponovo je otresao glavom; činilo se da ne veruje svojim ušima. Taj glas...

— Tata! Ja sam...

Okrenuo se i ustuknuo.

Ruka mu pođe prema opasaču. Gledao je u kćerku i kao da je nije prepoznao.

Zatim napregnutost popusti i oči zablistаше poznatim, toplim sjajem.

— Baš sam budala — rekao je glasno i pošao prema njoj.

Zagrlili su se ćutke.

Bio je to najduži zagrljaj u njenom životu. Gubila je u njemu dah, ali, kad god je pokušavala da se izmigolji, otac ju je nežno stezao i pritiskao uza se.

Onda ju je naglo izmakao od sebe.

— Niko te nije sreo? — upita brzo.

— Ne...

— Niko te ništa nije pitao? Pre-tio, ili slično?

— Ali ne... Sada sam stigla!

— Onda se skloni odavde — po-vuče je Simons, mahnuvši rukom u pravcu Hjugeta. — Hvala ti, Sajmo ne... Ovo su tvoji koferi? Odlič-no! Soba te čeka... Imamo mnogo posla, Bel...

Poneo je njen prtljag u jednoj ru-ci.

Još je bio snažan, ali, užasno ras-tresen.

Vodio ju je stepenicama prema spratu. Znala je taj put hodnikom, do dvokrilnih vrata. Bila je to so-ba niene majke, koju je čuvao samo za nju.

Sebi je napravio ležaj u kuhinji.

— Prvo se ispavaj, odmori, poje-di nešto, a kasnije ćemo razgovara-ti... Mora da si se namučila od Sent Luisu dovde. Vrućina, a on-da...

Bel zastade i uhvati oca za ruku.

— Gde je Rozi?

— Rozi? Pa, otišla je. Nije mi re-kla zašto, samo je iščezla...

— Kako? Pa, bila je tu četrnaest godina!

Simons sleže ramenima.

— Sad si? Nećeš reći da te je na-pustio i Korvet? On je imao odlič-nu platu kao barmen kod tebe...

— I on je — smrće se Simons. — Rekao je samo da više voli da bude živ bednik nego imućan mrtvac. Ali, siguran sam da su mu pretili...

— Ko?

— Oni... Oni misle i mene da preplaše, ali, ja se ne dam. Sad mi je lakše kad si tu. Ne dam salun...

— Koji oni, tata? — lupi nogom o pod Bel. — Hoćeš li mi ispričati po redu šta se zapravo dešava? Ko-me smetaš? Ko ti preti?

— Psss? — utišavao ju je Džejl.

— Hajdemo u sobu...

— Ne! Idemo u salun.

— Ka... Kako u salun?

— Tako lepo! Ostavio si ga otvore-nog, ljudi će možda dolaziti i videti da nema nikoga...

Simons bespomoćno sleže levim ra-menom.

— Sve ređe svraćaju, Bel...

— Ne trudiš se da ih dočekaš. I sad si ušao s municijom. Zašto?

— Hoću da imam kod sebe. Ne že-lim da me zateknu nespremnog...

— Opet oni? Kako izgledaju?

— Jednom su imali preko glava kapuljače, s prorezima za oči. I nosili su baklje...

Devojka prvi put pomisli da sa njenim ocem nešto nije sasvim u redu.

Međutim, nije želela da to uzme za ozbiljno. Čovek je bio usamljen i normalno je da mu se nevolje pri kazuju u iskrivljenijem svetlu nego što jesu.

Belinda je ubacila prtljag u sobu i pošla ispred oca.

— Samo da mi pomogneš oko saluna — govorio je Džejl, hitajući za njom. — Ne želim da ga prodajem, za inat.

— Zar neko hoće da kupi? — upita Bel preko ramena.

— Maloj.

Ona zastade.

— Maloj? Što će mu, kad diže novi?

— Samo mi je spomenuo jednom, znaš... Pojavio se kao prijatelj, a u očima mu vidim da je lisica. Hoće da u ovom delu samo on gospodari. Prodao je „Vest“, a meni iza leđa hoće da gradi novi.

— To je najblaže rečeno glupo.

— Ogradio se žicom — nastavljao je Simons — postavio stražare, ali, ja vidim... Noću, kasno, tuda promiču svetiljke... On se bavi nekim prljavim poslom. Možda... možda...

— Polako, tata — umirivala ga je devojka i uzela mu lice u obe šake, poljubivši ga. — Najvažnije je da smo sada zajedno...

— Bojim se da tebi nešto ne učina — mrmljao je Simons — i zato te

molim da otputuješ što pre možeš. Dok ne nađem nekog da me zamenjuje, dok...

— Ja ostajem — prekide ga Bel.

Saluner provuče rukama kroz kosu.

Devojka nije želela da mu spominje incident u vozu. To bi samo pojačalo njegovu uznemirenost i opteretilo ga. Morala je da deluje smireno, kao da život teče najnormalnijim tokom.

U salunu je još uvek bio Sajmon Hjuget!

Sam!

Tri stranca su otišla, ostavivši na stolu nešto sitniša.

— Ovde je mračno — rekla je Bel glasno. — Prvo ćemo skinuti daske sa prozora.

— Ne! — usprotivi se Džejl. — Mogu da kroz prozor ubace dinamit, ili da ustrele iz zasede...

— Niko te neće dirati — umirivala ga je devojka. — Ja ću odsada biti za šankom. Sve će biti u redu.

— Ne znaš ti njih, mala moja! Oni me neće ostaviti na miru. Noću, kad se sve utiša, oni pod zemljom kuckaju... Senke promiču oko krčme, čujem cerekanje i dčvikivanje...

— Više nećeš čuti — obećavala mu je Bel.

— Kako znaš?

— Samo ti ne brini više, tata. Pusti mene da radim.

— Ali, ti nemaš iskustva s tim. U Lajk Portu si prodavala šešire, a ovo ovde je viski. Puno je grubih momaka, kavgadžija, moram neprestano da pazim na tebe...

— Umem sama da se snađem.

— Ovo je drugi svet, mala moja

— bio je tvrdoglav Džejl Simons. —
Neću da te povrede...

— Ne brini.

Saluner je počeo da mrmlja u bradu i trese glavom. Kao da ga je spopadalo nešto. Obrve mu se sastaviše i oči dobiše staklasti odsjaj.

— Sačekaću ja njih, Bel. Doći će oni na moj nišan...

Uzeo je krpu ispod šanka i žestoko počeo da trlja ploču.

Hjuget se približi devojci.

— Šta sada mislit — pitao je tiho.

— Izgleda zaplašen.

— I meni se čini... Kao da ga je neko uplašio i otada strahuje više za lokal nego za sebe. Noću ne spava, danju se vuče kao prebijen.

— Kad ćete izabrati² šerifa?

Hjuget se nasmeši podrugljivo.

— Niko ne želi značku. Niko osim Tramonta.

— A ko je on?

— Revolveraš... Kaže da je vođa nekih „Karmodijevih paklenih jahača“ iz Arkanzasa. Spremaju se za veliku rodeo predstavu u Malojevoj organizaciji... Pih! Svi su kod njega, a sve je pošlo naopako otkada su oni stigli.

— Zar je sudija Dim tek tako dao ostavku?

Hjuget klimnu glavom.

— S njim se ne može razgovarati, pokušavali smo. Odbija sada i da nas vidi. Postao je pravi pustinjak na svom ranču.

Za to vreme, Džejl je skidao pra-

šinu sa boca i nešto zviždukao kroz zube. Činilo se da je zadovoljan.

Odjednom, nečija senka se ukaza na ulaznim vratima.

Hjugetovo lice se zateže, oči suziše. Izgledao je poput pauka koji se povlači pred pojavom neprijatelja.

Bel se okrete, i ugleda Lajna Tramonta.

Smeškao se na nj.

IX

I Džejl Simons je primetio nezvanog gosta i sav se nakostrešio.

Ruka mu se spustila niz bok, telo ukočilo.

Izgledao je paralisani.

Ali, Bel Simons nije želela da pokazuje bilo kakvo osećanje osim ravnodušnosti. Nije znala ko je u pitanju, ali, slutila je da pripada „onoj strani“ od koje je otac zazorao ili bar uobražavao da zazire.

Još se uvek nalazila u svojim putnim haljinama, u žutoj suknji čija se boja skoro slagala sa Tramontovom košuljom.

Kako je on ulazio, tako se Džejl povlačio prema drugom kraju šanka. Samo je malo trebalo da eksplodira i povuče svoj zarđali kolt.

Hjuget je potražio prvi sto i seo. Tramont se njuhao u hodu palčeva zadenutih za opasač.

Odisao je samouverenošću.

— Čini mi se da volimo istu boju — progovorio je kada se sasvim približio šanku iza koga je stajala Bel.

— Vi ste naslednica ove tazine?

Očekivao je bes u devojčinim očima

ma, ali, ona se samo zanosno osmehnula i za tili čas ga razoružala.

— Ja samo prodajem viski — odgovorila je slatkim, glasom. — Kupujete li?

— Nemojte reći da ćete raditi ovde?

— Zašto ne? Zar je teško točiti?

Senka prelete Tramontovim licem.

— Najgore je kad se toči krv, go spođice — dobacio je bezobrazno. — Šteta da takva dama zarobi svoj život u ovakvoj pustinjskoj prašini.

— Je li to sve što možete reći? — upita ona.

— Zasada! Šta očekujete da kažem?

— Znam neke kavaljere koji se prvo predstave...

Džejl Simons je stajao na drugom kraju, kao opčinjen ovim razgovorom. Nije se micao.

Tramont galantno skide šešir i pokloni se.

— U pravu ste — reče. — Nemam čestu priliku da srećem lepotice... Osim toga, ružno je pogledati moju obrijanu glavu.

— Zavisi kome pripada...

— Pripada Lajmu Tramontu, go spođice. Dobrodošli u Springfield... i još bolje ga napustili — dodao je.

— Mislim da ću ostati.

— Da li sam rekao već da bi to bila šteta?

— Rekli ste.

— Onda, ostajem pri tome.

Pogledao je u Džejla, ali, nije rekao ništa.

— Da li ste došli slučajno ovamo ili su vas poslali? — upitala je Bel,

skrećući ponovo pažnju sa oca na sebe.

— Poslao sam sâm sebe. Kako ste putovali.

— Bilo je uzbudljivo — nagnula se prema njemu. — Neki momci su pošto-poto želeli da me osvoje. Ali, brzo su se ohladili.

Smešak na Tramontovim usnama ostao je sleđen.

— Čuo sam nešto — polako je izgovorio. — Šteta što ih niste poveli ovamo.

— Jednog su doveli — odgovorila je ona. — Lično se za to pobrinuo železnički detektiv.

Leva Tramontova obrva se značajno podiže.

— Zaista? Baš mi je rekao da nema ništa. U stvari, jedan leš je prosto iščezao sa perona.

— Iščezao? — nabra obrve devojka.

— Tačno tako. Nema ga... kao da je u zemlju propao. Baš sam išao da vidim o kojem se to drzniku radi, kad su me obavestili da je leš nestao.

— Ovde se lako nestaje, izgleda — primeti ona.

— Otprilike! Imajte to na umu, ako želite da ostanete.

— Ne plašim se — odgovorila je Bel, poneta iznenadnom srdžbom. — I poručite svima da me neće zaplašiti!

— Ne znam na koga sve mislite, mlada damo?

— To vi najbolje znate...

Tramont šakama obuhvati ivicu šanka. Smeškao se, ali mu je pogled bio zao i preteći.

— Drukčije ćete misliti za dan ili dva. I recite svom matorom da udalji ruku, ili ću ga ucmekati kao žabul!

— On ima pravo da drži ruku gde hoće — uzmakla je Bel, prebledevši.

— Ali, ne blizu oružja.

— Zar se plašite?

Revolveraš se isceri. Ruka mu pođe napred i dotače devojčin podbradak. Ona hrabro podnese taj dodir, osmehujući se.

— Lepi ste — rekao je Tramont — i samo zato vam opraštam uvredu.

— Ostavi je — dreknu Džejl i kroči napred. — Da je nisi takao svojim rukama, ti...

— Sve je u redu, tata — ispreči se devojka ispred njega. — Zašto ne nađeš neki posao, recimo da puštiš malo vazduha kroz prozore? Hoćeš li?

Otac je dugo zurio u kćer.

— Ne shvatam — prošaputao je izgubljeno — dozvoljavaš da te...

— Rekla sam ti da ne brineš — stisnula mu je mišicu. — Svako ima svoje oružje, tata.

— Ali, neću da dozvolim...

— Molim te!

— Ne! Znam ja ko njega pušta s lanca, znam! I sada je došao da mi najavi posetu noćas... Poslaće duhove da me dokusure, ha!

Tramont se cerekao na svaku salu nerovu reč. To je ovoga dovodilo do pravog usijanja.

Bel je bila nemoćna.

Otac ju je odgurnuo kao običnu stolicu u stranu i našao se licem u lice sa revolverašem.

— Šta bi hteo? — pitao je jarno. — Da iziđem na ulicu, na dvo-boj s tobom? To hoćeš? E, ja neću. Ja ostajem u svom lokalu i niko me odatle neće isterati...

Tramont je prestao da se ceri. Sada je samo razvukao levi kraj usta i pogledao ga svojim razrokim pogledom.

— Ne verujem da je ova devojka tvoja kćer — rekao je.

— Kako...?

— Tako! Ona lepa, pametna, a ti si obična matora ludal!

Bel Simons se baci na Džejla, preduhitrivši njegov očajnički potez. Izazvan, vlasnik saluna je hteo da se oružjem suprotstavi drskom lupetu.

Devojka mu se obesila o šaku.

— Nemoj, tata — viknula je — on te namerno izaziva! Zar ne shvataš?

— Izgleda da ne shvata — dobaci Tramont.

Džejl Simons je lagano stišavao svoje disanje. Dotle zamućeni pogled mu se razbistrilo. Pogledao je u Bel, u svoju ruku, a onda u Tramonta.

— Prokleta kopile! — prosiktao je.

Revolveraševe oči opasno bljesnuše.

— Ne vredi ti što je kćer uz tebe — rekao je, a onda pružio ruku i tresnuo ga po očima. Simons je posrnuo, udario leđima i policu i srozao se raskrvavljenog nosa. — Da znaš da si uvredio budućeg šerifa. To ti neću zaboraviti, iako si u pravu: ja jesam kopile. Ali ti to ne smeš da mi kažeš!

Bel je nekako uspela da uspravi oca.

Za trenutak je pomislila da sama izvuče kolt iz njegovog opasača i pripuca u nasilnika. Ali, to bi bio njen kraj na samom početku.

Čovek kao ovaj razrooki, sigurno se ne bi libio da, u ime samoodbrane ustreli i ženu!

— Niste baš junačina — dobacila je, uzevši dovoljno vazduha da je uzbuđenje ne oda previše. — Hoćete možda i mene da udarite?

Tramont se naže.

— Vas bih najradije pojeo — dobaci.

— Nemate baš oprane zube...

Tramont je iznenada ščepa za obe ruke i skoro podiže nad ploču. Nije se nadala da toliko snage ima u tom mršavom ali žilavom telu.

Hjuget je za stolom bespomoćno posmatrao scenu, boreći se sa samim sobom da li da se umeša ili ne. Nije bio naoružan, a verovao je da devojka poput Bel neće lako klonuti duhom.

No, ovog puta se našla u škripcu.

Tramont ju je sve više privlačio sebi. Nije mogla da makne rukama.

Saluner je brisao krv iz nosa i tu po gledao preda se.

— Pustite me — zacvilela je Bel, okrećući glavu od njegovog izobličnog lica. Njegov dah razlivao se po njenom vratu poput vrele pare. — To boli...

— Volim kad zabolim — dahtao je Tramont, otkrivši iznenada dubok razrez košulje na Belindinim prsima. Jedno dugme je prsnulo oblik

divno izvajanih grudi izbio je na svetlo dana poput bljeska duge. — Nebesa, dobro je da ste došli...

— Ostavi me, životinjo...

— Što da ne? — rešao je Tramont. — Mi smo dve male, žute mačke...

Bio je sasvim, sasvim blizu.

— Ima li ovde soba za prenoćište? — dopre do njih neobično snažan ali metalan glas.

Dolazio je s ulaza.

Tramont je zadržao devojku, pitajući se da li da obrati pažnju na neočekivano prisustvo ili da nastavi svoj pohotljiv potez.

— Nema — rekao je.

— Ima! — povikala je uspaničeno Bel, ne mogavši da vidi pristiglog gosta, ali, prepoznajući boju tog glasa. — Ima, kako da ne!

— Ja kažem da nema! — oglasi se Tramont.

Hjuget je video vitkog, elegantnog stranca kako se nehajno oslanja na dovratnik. Popodnevno sunce izdužilo je njegovu senku preko cele prostorije, do samog njegovog stola.

I starac se pomeri, kao da se plaši da je ne zgazi.

— Ili ima, ili nema — javi se ckar.

Tramont olabavi stisak i odgurnu Bel od sebe. Jedva je uspela da se održi na nogama; zglobovi su je boleli, obrazi žarili od stida i poniženja.

Revolveraš popravi kragnu i prsluk, obrisa oznojene dlanove o maramicu i polako se okreće.

Nije mogao da sakrije iznenađenje pred pojavom Doka Holideja.

Odjednom, uvideo je da je nadmašen u eleganciji.

Samo, kako je tom čoveku uspevalo da se ne znoji pod kravatom i zakopčanom kragnom blistavobebe košulje?

— Nisi morao sad da pitaš za sobe — dočekao ga je Tramont, vraćajući maramicu u prsluk.

— Nisam znao da imaš tačku — uzvрати Dok.

U ruci je držao torbu od krokodil skek ože. Kaput mu je bio zatvoren, pa se Lajm Tramont pitao nisu li mu na bedrima zaista dva kolta ili mu se samo priviđa.

Okrenuo se prema devojci, osmeh nut levim krajem usta.

— Nastavićemo mi ovo što smo započeli — obeća joj.

Ona je ćutala.

U stvari, više nije gledala njega, već strañca. To ne izmaće revolve-rašu.

Onda se setio Klutove isprekidane priče o nekome ko se našao devojci pri ruci kad su likvidirani Grej i Kolbi.

To mora da je taj!

— Hej — nalaktio se na šank — zar se poznajete? Nije li to vitez iz voza, lutkice?

Kockar je ignorisao Tramontov po drugljiv ton.

— Izgleda da samo ovde ima sobe — obratio se devojci. — Jedan salon je zatvoren, drugi se, kažu, zida, a hotel je popunjen.

— Imam sobu za vas — rekla je Bel i sklonila pramen kose sa čela. — Koliko ostajete?

Tramont načulji uši.

— Videću — odgovorio je kockar neodređeno. — Sve zavisi...

— Ako sam vas prekinuo — reče Džordžijanac — mogu da navratim kasnije? Jesam li?

— Znae da niste — dobacila mu je, pocrvenevši. Da li je to bila zaista puka slučajnost što je naišao baš tada?

Izgledalo je da se njen život od pre nekoliko dana sastojao od kockarevih nenadanih upadanja na scenu.

I to u pravo vreme!

— I mene interesuje koliko ostajete — umeša se Tramont. — Ovde je vreme veoma ćudljivo i mora se znati na čemu smo. Da li se znamo odnekud?

— Ne verujem — odgovorio je Dok.

— Sigurno?

— Ništa u ovim vremenima nije sigurno, burazeru.

Tramont se osmehnuo kratko.

Procenio je da stranac pripada onoj vrsti ljudi koja se ne može slomiti ni rečju ni pretnjom. Takve je najbolje pridobiti za sebe ili ostaviti na miru do prve prilike.

— Ličite mi na kockara — javi se revolveraš.

— Trenutno sam umoran i ne odgovara mi ćaskanje — odgovorio je ovaj. — Potrebna mi je soba, a ne tvoja njuška!

Tramont se ukoči: pokrenuo je ruku, ali, istovremeno, stranac je već bio zabacio peš kaputa i otkrio kun dak ukrašen slonovačom.

Pogledali su se, i lupež je prvi spustio pogled.

Onda je bez reči napustio salon.

Bel Simons je pomogla ocu da se opere i malo povрати. Izgledalo je da je Tramontov udarac poremetio salunerove misli i bacio ga u neku vrstu transa.

Devojka ga zagrlila i nežno povede prema sobama.

Sajmon Hjuget nije odoleo a da ne priđe šanku.

— Mister — tiho je rekao — vi ste prvi čovek pred kojim je Lajm Tramont podvio rep! To je vredelo videti!

Holidej ga ne udostoji pogleda. Samo je dobacio preko ramena.

— Takvi podviju rep samo jednom, drugi put ujedaju.

— Da niste... da niste vi možda federalni maršal?

Kockar nije mogao da se uzdrži.

— Čoveče — promrmlja — zar ste svi pošasavili u ovom gradu?

X

Glavna ulica u Springfildu imala je svoje lice i svoje naličje.

Lice, to su bile fasade zgrada, neujednačenih krovova i oblika, izlozi, tremovi i natpisi, šarenilo koje je manje-više slično u svim malo većim gradovima između Misisipija i Kolorada.

Naličje, delovi zemljišta iza redova kuća. Uglavnom, bilo je neplodno, zaraslo u korov ili prekriveno peskom. Ljudi su nova potkrovlja podizali u jednom nizu, umesto da šire grad u više pravaca.

Tako je Klint Maloj, nedaleko od Simonsovog saluna, otkupio dobar

komad tvrdog, golog zemljišta od nekog Bonsa Vajslera.

Taj Vajsler bio je ovejana skitnica, bavio se prosjačenjem i samo je od male uštede vine uspeo da kupi taj komad zemlje koji inače niko nije hteo.

Tu je podigao malu krovinjaru od dasaka i ništa više.

Jedino što je pokušao da uradi bilo je kopanje zemljišta da dopre do vode. No, izgleda da u tome nije uspeo. Kako se posle pričalo, digao je ruke od zemlje, od Springfilda, prodao ga Maloju za sto dolara i izgubio se u nepoznatom pravcu.

Odmah zatim, oko tog parčeta nikla je bodljivaka, žical

Podignuta je i prostrana baraka za ljude koji su kopali temelje novom salunu Klinta Maloja.

Radnici su, inače, bili čudno odeveni za takvu vrstu posla.

Istina, nosili su alat, lopate, pičke i slično, ali, i opasače.

Preko dana su radili vrlo malo, izgovarajući se na vrućinu, ali su zato uveče nadoknađivali. Radoznalci su prestali da obilaze i zaviruju čim su se pojavili stražari s puškama.

Klint Maloj je cinički objasnio da hoće da napravi salun kakav nije viđen u četiri države!

Nije rekao na šta će ličiti, ali, dodao je da je nacrt dobio od inženjera iz Sinsinatija.

Ljudi su se pitali, ipak, zbog čega se podiže novi lokal iza glavne ulice, kad je postojao veliki na samom raskrsnici, dobro posećen i sna

bdeven najboljim viskijem iz Topekel

Šta je mogao Maloj da napravi?

Da dovede cirkusku trupu? Devojke u crnim, mrežastim čarapama da igraju kan-kan, kao što rade one na Istoku? Ili, da organizuje „kuću nemorala“?

Ljudi su nagađali, i na tome je ostalo.

Maloj se nije osvrtao na šaputanja i gundanja. Radio je svoj posao, i polako sužavao krug svojih ljudi oko grada.

Vig Palmer, šerif, pod čudnom okolnostima izgubio je život.

Sudija Drempest Din takođe je neobjašnjivo napustio svoje mesto i povukao se na ranč, dvanaest milja zapadno od Springfilda.

Lajm Tramont je otvoreno govorio da će postati šerif.

Niko ga nije mogao sprečiti da to govori.

Ali, izgleda ni da postane.

Ljudima je ovladao čudan strah. Zazirali su jedan od drugog.

Iz nepoznatih pravaca stigli su u Springfield rodeo-jahači. Tako su na zivali sebe. Pozvao ih je lično Klint Maloj da se pripreme za veliku predstavu krajem iduće nedelje. Po dignuta je velika arena u južnom delu, ograđena drvenom ogradom, i na tome je ostalo.

Stranci su se ulogorili kod Maloja, a neki su mu pomagali oko gradnje saluna.

Ostatak vremena provodili su jašući, pijući i izazivajući građane.

Stanovnici Springfilda važili su za mirne, ali odvažne.

Međutim, tuce udruženih revolveraša bilo je previše za njihove već poodmakle godine mirovanja.

Lajm Tramont je u smiraj dana dojahao do žice oko velike barake.

Zatekao je Maloja na grubo istesanoj stolici, okruženog trojicom mo-maka.

Razrooki revolveraš ostavio je vranca s druge strane ograde i prošao kroz improvizovanu kapiju sačinjenu od nekoliko greda.

Tri Malojeva čoveka odmah su se udaljila.

Znalo se, čim je Tramont tu, onda on i Maloj razgovaraju nasamo.

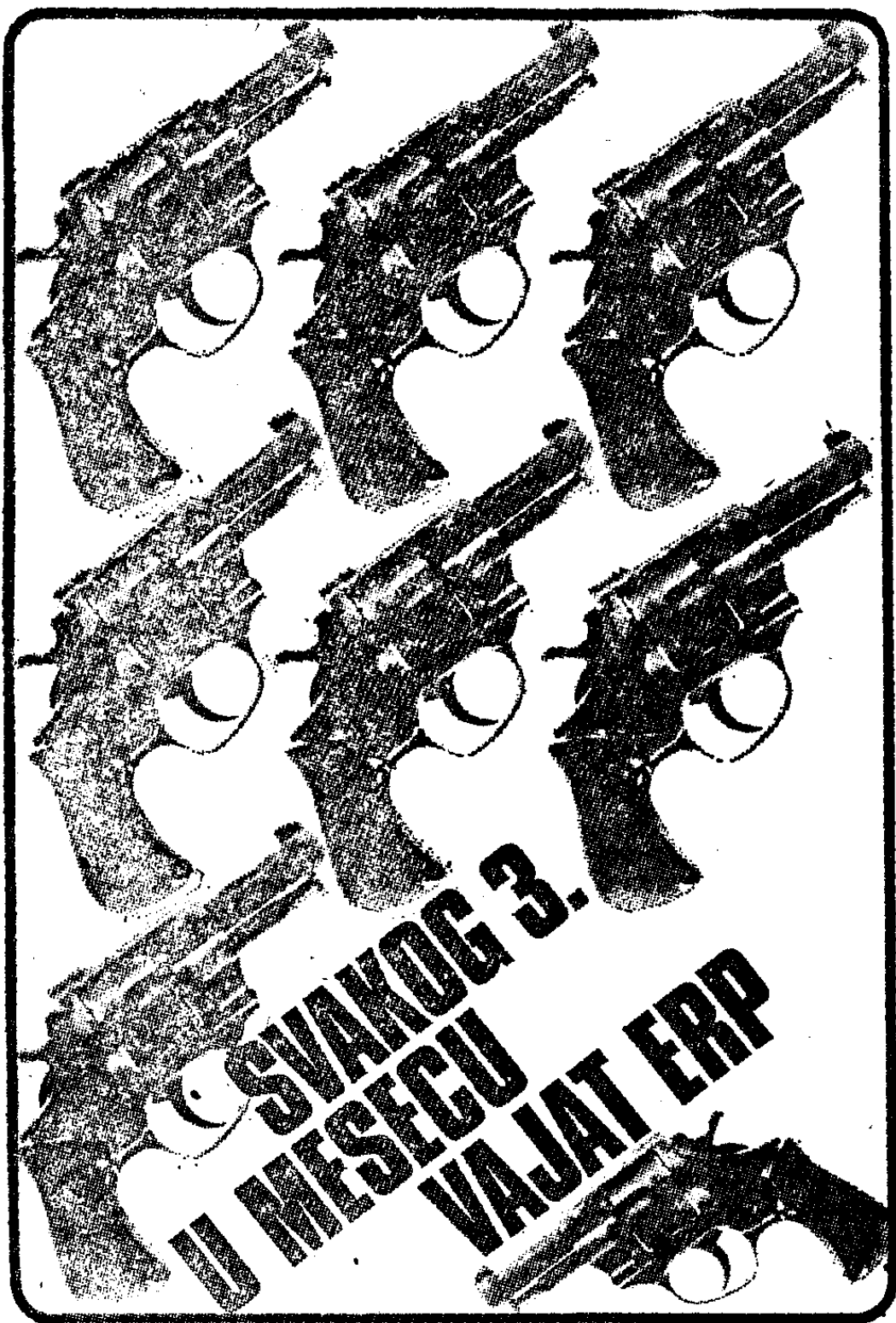
Nije se tačno pamtilo koliko je Maloj u Springfildu. Ali, činilo se davno. Došao je iz Indijane, s jednim velikim, zatvorenim kolima i tu ostao. Neko vreme se bavio trgovinom, pomalo krijumčario oružjem s Indijancima, kasnije je uzgajao konje, zatim preprodavao zemljište i sitne rančeve, da bi se bacio na organizovanje rođea.

Očigledno, ljubav prema konjima bila je njegova duboka opsesija. Bilo da se radi o trgovini, bilo o revijalnim izložbama.

Na tim vašarima, Maloj je uveo čitav sistem kladionica, priređivao trke, određivao nagrade, a glavni dobitak uzimao sa sebe podmičujući jahače da ne stignu prvi, ako to njemu ne odgovara.

No, stalni izvor prihoda bio je sa lun „Vest“, na glavnoj gradskoj ras-krsnici. U poređenju sa „Bel salu-nom“ bio je mnogo veći, bogatiji i raskošniji.

„Vest“ je ludovao i preko dana, ali najviše noću.

„Bel salun” je životario, prima-jući sebi sve one koji nisu mogli da kroče u „Vest”.

A onda, iznenada je, preko noći, „Vest” ispražnjen. Nameštaj je odnet na Malojev posed, a istog prepodneva u zgradu su utovarene zalihe drvene građe Rekse Tašingema.

Ljudi su se skupljali ispred ulaza, buljili i nisu verovali svojim očima.

Nekoliko dana kasnije, pričali su retki očevici, ispred „Bel saluna” projahali su neki maskirani konjanici s upaljenim bakljama. Napravili su nekoliko krugova ispred saluna, nešto dovikivali, i onda iščezli.

Sutradan, Vig Palmer je nađen mrtav ispred svoje kancelarije.

Dva dana kasnije sudija je dao ostavku.

Tako su počeli da se odigravaju događaji.

„Bel salun” je jednog jutra osvanuo polupanih prozora.

Sledeće noći Džejla Simonsa su pretukli nepoznati ljudi, s maramama preko lica, na pragu njegovog saluna. Niko nije smeo da mu pri-tekne u pomoć.

Nekoliko dana kasnije, vlasnik je daskama okovao prozore i počeo da dežura s puškom u ruci.

Tako je za ljude prestala da postoji još jedna krčma. Izbegavali su malo suludog Simonsa; pričao je da mu prete, da ga plaše, da hoće da ga upropaste.

Nije znao da odgovori o kome je reč.

Samo „oni”...

Najverniji posetioći svraćali su samo jedino danju. Noću su odlazili u hotel „Atlantik” ili jahali u najjužniji deo grada, gde su nicali prizemne polubarake — krčme, gde je piće bilo loše ali jeftino, a žene se mogle naći za pet dolara.

To je bio polusvet, neizbežan za našelja koja se razvijaju i šire.

Njega su se klonili starosedeoci. S nepoverenjem i mržnjom posmatrali su došljake, posute prašinom, kako ostaju na njihovom tlu i postaju deo njihove sadašnjosti.

Ali, poslednjih dana nedoumica je zacarila u gradu.

Springfild je ostao bez šerifa, bez sudije, a nametali su mu se revolveraši i zagonetni Klint Maloj.

Lajm Tramont, u svojoj žutoj košulji, belom šeširu i pantalonama, klatio se preko razrovanog zemljišta.

Nekoliko fenjera nalazilo se okaćeno o dugačkom klinu na poklopcu nekog velikog bureta. U jednom dubokom rovu koga je prekidala pregrada od dasaka, bilo je ne koliko pijuka.

Klint Maloj mu pođe u susret.

Bio je to čovek ogromne visine i snage.

Nije imao preko pedeset. Nešto veći stomak pokazivao je broj godina i ugodan život bez velikih napora. Nosio je širok džemper s polukružnim izrezom oko vrata i preko njega pričvršćen opasač.

Na glavi, šešir najjednostavnijeg kvaliteta i oblika.

Pantalone sive boje, slične džemperu, i čizme tankih đonova i niskih potpetica.

Takav je bio Klint Maloj preko dana, dok je jahao i kopao.

Uveče se uvlačio u svečana odela, pokatkad i smoking. Odlazio bi u „Atlantik” i kockao se. Naravno, uz njega je uvek bio Lajm Tramont, po što u takvim prilikama Maloj nije nosio oružje.

S vremena na vreme, ožedneli i divlji goniči stada sjurili bi se u Springfield i napravili rusvaj. Kako „Vest” nije više postojao, a „Belsalun” se zatvarao rano uveče, oni su divljali po ulicama, pucali u vazduh, da bi na kraju smirili i sebe i konje u barakama-krčmama u južnom delu grada.

Bio je to već šesti dan od smrti šerifa Viga Palmera.

Ništa se posebno nije dešavalo. A to je u stvari unosilo nemir u ljude.

Lajm Tramont je prstom dotakao obod belog „stetsona”. Maloj je samo klimnuo glavom. Oštrim nožem ljuštio je veliku jabuku, ali, ne da bi je pojeo, već bacio.

— Devojka ostaje — rekao je Tramont, prekrstivši ruke na prsa.

— To je malo komplikacije više...

— Dalje.

— Ima jedan momak s njom... Dopotovao je, ali, nisam siguran da su bliski. Uzeo je sobu.

— Dalje.

— On je, čini se, likvidirao Greja i Kolbija. Maning je iskočio sam iz voza i ko zna gde je sada.

— A Kolbijev leš?

— Momci su ga jednostavno strpali u džak i odneli u brda.

Klint Maloj je imao takve jago-dice da je izgledalo da se neprestano smeška.

Negovao je guste brkove, sa šiljastim krajevima, pri dnu pažljivo podrezane. Brada mu je bila četvrtasta, odlučna i snažna. Ispod natušenog čela, širile su se bledoplave zenice na prostranim beonjačama.

Bile su to oči koje hipnotišu i koje sve osete.

— Ne valja — rekao je Maloj i zbacio sa nadlanice oljuštenu koru jabuke. — Moramo požuriti.

— Šta treba da uradimo?

— Taj momak sa njom... sigurno je pozvan da joj pomogne. Treba da nestane.

— To uzimam na sebe.

— Sam?

— Ni dosada mi niko nije bio potreban — osmehnu se nadmoćno Tramont.

Maloj ga pogleda ovlaš.

— Lažeš — rekao je. — Vidim da nisi tako siguran u sebe.

Tramont se trže.

— Zašto ne bi?

— Ti mi to reci. Dakle?

Nije imalo smisla pretvarati se, zaključio je revolveraš. Maloj je imao iskustva s ljudima; on je i imao oko sebe momke koje je poznavao u dušu.

— Pa... ne kažem da je mačji kašalj — oglasi se Tramont, ali bezvoljno.

— Hladnokrvan je, brz...

— Iskušao si ga?

— Na neki način, ali, ne bih želeo da objašnjavam.

— Je li revolveraš?

— Jest! Ali, imam utisak i da je kockar. Nosi onakve košulje s onim... onim...

— Riševima?

— Da! Salonsko odelo, neobično za ovaj pakao. Crno, kao frak. I dva revolvera o pojasu. Drške su im ukrašene belim, kao kost...

— Čudan svat — složi se Maloj.

— Uzmi još dva momka...

— Ne — odbi Tramont — sam ću.

— Rekao sam da uzmeš dvojicu — preseče ga Maloj. — Ne želim da te slučajno izgubim baš sada. I još nešto: ovu noć budi miran. Nastavićemo sutra.

— U redu?

— Ništa sa salunom, jasno? Ni sa devojkom.

— Zgodna je, tako mi...

Maloj nabode oguljenu jabuku na vrh noža, naništini na jedan od fenjera i zamahnu. Pogodio je tačno u staklo.

— I zapamti — dodao je Maloj.

— Jezik za zube.

— To činim sve vreme.

— Uredi da to čine i ostali. Klut pogotvu.

Zatim se Maloj okrete prema baraci.

Lajm Tramont je nekoliko časaka zurio u tom pravcu, a onda se vrati svom vrancu.

XI

Skrhana dugim putem, svim tim događajima u vozu i kasnije, u salunu, Bel Simons je čvrsto spavala

nekoliko sati, a onda se iznenada trgla iz sna...

Sobu je osvetljavala srebrnasta pena noći, satkana od mesečine i zvezda.

Čula je korake, dole.

Ili gore?

Ostavila je Džeja u kuhinji da se odmara. Bio je čvrsto zaspao, ali...

Možda se digao?

Ona zbaci prekrivač, pronade kućnu haljinu i, ne paleći svetiljku, izađe u hodnik.

Obuzeta strepnjom, pomislila je da potraži Holideja na kraju hodnika. Ali, brzo je odbacila tu ludu misao! Sišla je niz stepenice, na prstim.

Dole je lelujaao plamen sveće.

Nagnula se preko ograde i opazila oca.

Nalazio se u neobičnom položaju: klečao je i prislanjao uho na pod.

Kraj desne ruke bila je puška.

— Tata — dozvala ga je tiho.

Nije je čuo.

Ona pričvrsti kaiš oko sebe i strča dole. Škripa drvenih stepenika prosto je delovala na salunera kao udarac. Odskočio je i zgrabio pušku.

Razbarušene kose, blistavog pogleda i otkočenog oružja, Džejl Simons je bio za trenutak smrtna opasnost za devojkicu. Možda bi i pucao da nije progovorila.

— Tata? Ja sam, Bel... Šta radiš tu?

— Pssst! — stavio je on prst na usta i pogurio se.

Devojka je zastala.

— Zašto?

— Zar ne čuješ? — šaputao je Džejl. — Dole... čuje se lepo...

— Ne čujem ništa — odgovorila je Bel, užasavajući se pomisli da joj je otac pomerio pameću. — Zašto ne legneš?

— Ali, čuju se... dolaze kroz zemlju... kao pacovi!

Bel mu se približi. Pružila je ruku da mu zagladi kosu, ali, on izmače glavu. Izraz lica mu otvrdnu.

— Ne veruješ mi? — upita je grozničavo. — Ali, ako se malo sagneš dole, čućeš! Hajde, sagni se...

— Ali, tata...

— Sagni se! — naredi on i ponovo diže pušku.

Povinovala se njegovoj želji ne bi li ga time malo smirila. Opirati se u takvim prilikama značilo bi samo pogoršati situaciju.

Prislonila je uho... i ostala tako.

Do nje su zaista dopirali potmulii udarci. Samo... to nije bilo blizu. Zvuk je mogao da se rasprostire i iz udaljenijih tačaka van saluna.

Pa ipak, u gluvo doba noći, oni su odjekivali stravično.

— Čuješ, li?

— Čujem!

— Šta sam ti rekao... Šta sam ti rekao?

Ona se setila Malojevog saluna koji se podiže u blizini, no sada zaista nije bilo vreme za radove. Sat je pokazivao neki minut iza ponoći.

— To nije kod nas, tata — rekla je.

— Jeste — razbesne se Simons. — Znam da je tu. Rovare, da me iznenade... Sačekaću ih!

— Hajde da legnemo zajedno — predloži devojka. — Imamo puno toga da pričamo, a ne...

— Ti spavaj samo... Ja ću te čuvati. Ne brini.

Ugasio je sveću i seo u stolicu.

Bio je okrenut prema ulaznim vratima. Kundak puške nalazio mu se na kuku, spreman da dejstvuje ako zatreba. Više nije ni obraćao pažnju na kćerku.

Ona je stajala i posmatrala ga. Uzalud se tešila da je sve to prolazno. Neko je do te mere uznemirio njenog oca da je duševni mir bio daleko od njega, dalje nego što je mogla da zamisli.

Ostavila ga je, s njegovim mislima i slutnjama. Povukla se u svoju sobu i tek tu briznula u plač...

XII

U rano jutro, Bel Simons je poterala „salki” (laka kola na dva točka, bez krova) i uputila se prema ranču sudijske Dina.

Ako je šerif Palmer pao kao žrtva mračnih, podlih namera neke gradske „zverke”, nije mogla da razume zbog čega je sudija dao ostavku i odjednom se povukao, u svojim najboljim godinama.

Uskovitlana prašina pratila je odlučnu devojku celim putem.

Kraj kojim je prolazila menjao je svoj lik, prelazeći iz žučkastih tonova zeleni pejzaž. Retke šume izbile su po obroncima poput ježevih bodlji, a u kotlinama, istina škr

to, trava se presijavala pod jutarnjim suncem.

Sada je bila obučena u prikladnu odeću. Odbacila je dugu suknju i košulju sa žaboom; na sebi je imala kožnu bluzu i muške pantalone, sa nekoliko džepova.

Od žute boje, koju je inače oblačila, imala je traku s kojom je privezala kosu na potiljku.

Nije trpela šešir, ali je podnosila očevo vojnički kol kraj sebe na sedištu.

Nije bilo odeće koja je mogla da nešto oduzme od lepote i privlačnosti Bel Simons.

Senke su postale vidno kraće kada je Bel začula udaljene revolver-ske pucnje. Izdigla se u sedištu, kako bi odredila pravac...

Očigledno, dolazili su baš od strane na koju se uputila, od ranča.

Videla je tanak stub dima, malo zaklonjen bregom i skrenula sa glavnog puta u polje. Zemlja je bila tvrda i točkovi su izdržali neravan teren. Devojka je poznavala taj kraj i znala je da ima prečica kojima se brže stiže do nekih mesa.

Vozila je stojeći, pognuta, dok joj je vetar raznosio kosu natrag, šibajući lice.

„Salki“ je sa padine sjurio na ravnicu i ponovo dodirnuo pravi put. To, istina, nije bio glavni drum što je produžavao za Kansas Siti, ali je pokazivao siguran pravac do ranča.

Pucnji su umukli, ali ne zadugo.

Kada je Bel Simons već jasno videla krov zgrada i čula muk goveda u koralu, ponovo se oglasio kolt.

Velika kapija bila je otvorena.

Dva kauboja, na konjima, radoz-

nalo su ispratili pogledom neobičnog posetioca. Jedan od njih je čak podigao šešir u znak pozdrava i divljenja. Zatim je pustio dug zvižduk...

Bel Simons zateže uzde; u dnu dvorišta, dva muškarca sačekali su ćutke njen dolazak.

Mlađi je držao u ruci zadimljeni kolt.

Samo trenutak pre toga ciljao je u poređane konzerve na drvenoj ogradi.

Bio je to Sal Din.

Njegov otac, bivši sudija Springfilda, stavio je ruku preko njegovog ramena i sačekao devojku.

Sudija Din bio je još naočit i krepek čovek, lepo oblikovanih usta i malog nosa. Oči su mu bile stisnute, kao da procenjuju ili odmeravaju visinu kazne. Verovatno navika iz sudnice.

Držao se pravo, oblačio krajnje jednostavno. Ni po čemu se nije razlikovao od rančera koji svoj život pored krava provode od malih nogu.

Nosio je običnu pamučnu košulju, sive platnene pantalone i prsluk.

U ustima je držao upaljenu lulu.

Bel Simons ga nikada nije videla takvog, pogotovu s opasačem.

Za nju je, ranije, sudija Din bio oličenje elegancije i nedostižnosti. Uvek cvet na reveru, kravata, čista bela košulja, ispeglane pantalone i zlatni lanac od džepnog sata.

A sada...

Njegove oči su za časak bljesnule iskrenim, radosnim sjajem. A onda su ugasnule.

— Ti? — rekao je svojim krup-

nim glasom. — Dobro došla, Bel...
Zaista iznenađenje!

Njoj se činilo da on pogađa razlog njene posete, ali, da to saznanje potiskuje u drugi plan.

— Poznaješ Sala? — pokazao je na sina.

— Jedva — rekla je Bel, osmehujući se. — Deca tako brzo rastu... Pravi momak!

Šedamnaest godina u tom vremenu nije bila mala stvar!

Sal Din je nalikovao na oca: stasom, oblikom glave, crtama. Bila je to čudesna ljubav između oca i sina, naročito od vremena kad je sudijina žena umrla od zapaljenja pluća pre čitave decenije.

Belindin pogled zadržao se na koltu u Salovim rukama.

— Je li to neki čas? — upitala je.

— Da — odgovori suvo Din. — Dosta je buljio u knjige, vreme je da nauči prave stvari...

Rezanje dva velika psa iz kućice skrenulo je devojčinu pažnju. Oba su bila vezana lancima.

— Da uđemo u kuću — pozva je on.

— Radije ne — odbila je Bel. — Žurim da se vratim, tata je ostao sam.

— Kako mu je?

— Loše...

Sudija pogleda u sina i očima mu dade znak da ih ostavi nasamo.

On klimnu glavom prema devojci i udalji se. Revolver je držao vrlo mlitavo i bezvoljno, kao stvar koje želi da se što hitnije otarasi.

Sudija povede devojku do veran-

de, gde su se nalazile tri poljske stolice i stočić.

— Možda je i prijatnije napolju nego u kući — rekao je on.

— Kad ste poslednji put bili u gradu? — upitala je devojka, ne oko lišuci.

— Ne sećam se — odgovorio je Din. — Izbegavam grad. Pošaljem nadzornika ako treba nešto da nabavi, ja ne. Da li se dešava nešto posebno?

— Naravno, ali, kako biste vi to znali? Neko opseća mog oca. Uvrteo je u glavu da hoće da mu uzmu salun i da ga ubiju. Noću ne spava, stražari sa puškom... Nepoznati ljudi se šepure po gradu, niko im ne može ništa...

Sudija nije pokazivao veliko interesovanje za devojčinu priču. Ili je sve to već znao, ili nije želeo da zna.

— Ja sam daleko od toga — rekao je. — Ne želim da imam ništa sa time.

— Ali, zašto? Zašto tako odjednom, sudijo?

— To je moja privatna stvar.

— Ko je ubio šerifa?

On povuče nekoliko dimova iz lule, gledajući negde mimo njene glave.

— Ne znam — rekao je. — I ne tiče me se...

— Ne prepoznajem vas — uzviknula je ona. — Ovo je ipak vaš grad. Godinama ste u njemu delili pravdu, a odjednom...

— Zašto si došla, Bel? Da mi držiš predavanja? Mnogi su već poku-

šali sa sličnim pitanjima, ali, ja ostajem pri svome.

— Nemate pravo da se ogradite — nagla se napred. — Ja ću ostati i boriti se za salun, ako je nekome stalo da ga uništi.

— Bolje nemoj — prekide je sudija. — Ako hoćeš mene da poslušaj, prodaj ga i odvedi oca u Lajk Port. Smestal

— Vi nešto znate, ali prećutkujete — rekla je ona, s čudesnim mirom. — Ko vas je tako preplašio? Zna li da su hteli da me ubiju u vozu? Dva puta!

Prvi put sudija se nelagodno promeškalo na stolici. Uzeo je ugašenu lulu, istresao pepeo preko ograde i onako ohlađenu ponovo je strpao u usta.

— To je razlog više da se vратиш — rekao je posle kraćeg ćutanja.

— Ali, rekla sam da ostajem! — uzjogunila se devojka. — Zar ne možete i vi to da kažete sebi? Kako odjednom u Springfieldu nema odvažnih ljudi?

— Ima ih, ali, to je suviše malo.

— Kao da je grad zamro...

— Naći će se neko da ih pokrene.

Devojka dotače sudijinu ruku, s nekom vrstom topline i poverenja.

— Ne verujem da ste vi kukavica — rekla je. — Šta se to desilo, recite?

Dampest Din odmahnu glavom.

Držao je tako stegnuta usta, kao da je želeo da zadrži reči da ne poteknu iz njih. U svakom slučaju, devojku nije mogao jednostavno da otera od sebe.

Imao je ranč, svoj mir, posao, bio

je daleko od grada, okružio se mirisom prirode i vonjem stoke, pa mu je to počinjalo da pričinjava zadovoljstvo.

Ili je bar tako uveravao sebe.

Možda je Bel Simons zaista čvrsto rešena da ostane u gradu. No, sigurno to neće trajati dugo. Naći će se neko da joj pokaže pravac. Kao i njemu...

— Šta se desilo, sudijo? — čuo je njen glas.

Njene oči počivale su na njemu, ispitivačke, uporne i neodoljive.

Nije odgovarao. Potražio je u džepu duvankesu i počeo da puni lulu.

— Šta se desilo, sudijo? — ponovo je zapitala devojka.

— Šta bi se desilo, Bel? — osmehnulo se. — Ništa! Jednostavno sam se umorio i povukao...

— Loše lažete.

— Nije važno. Tvoje je da misliš šta hoćeš...

— Ne odlazim odavde dok ne čujem istinu.

— Spremiću ti sobu — odgovorio je on mirno. Znao je lisac da ona neće ostaviti oca samog. Pokušavala je da dokuči šta bi to moglo da naterala Dampesta Dina da se odrekne svoje zakletve i svojih nazora?

— Znači, badava sam dolazila — tiho je progovorila. — Nadala sam se da ću nešto doznati. Mislila sam... čovek kao vi, sudijo, ne može dugo držati katanac na ustima.

— Ja više nisam sudija, dete moje — rekao je Din. — Ja sam rančer.

— Dokle?

— Dokle? Pa... na to nisam mislio. Možda zauvek? Ne znam.

— Vi ovde čekate da se u gradu nešto desi, promeni. Nešto ili neko vas sputava da se vratite i budete za one ljude tamo oličenje poštenja i savesti...

— Dosta! — prekide je on oštro.
— Ništa me se ne tiče!

Lice mu postade smrknuto, brada mu zadrhta. Ponovo je istresao lulu, iako je nije ni zapalio. Okrenuo se okolo i, videvši da su sami, naže se prema Bel.

— Šta ti znaš o životu, šta? Kad je šerif ubijen, zaključio sam da su ga ubili na drugom mestu i dovukli na ulicu. Bio sam spreman da isteram stvar do kraja, ali...

— Ali?

Ponovo je uvukao glavu u ramena.

— Onda su jedne noći došla tri jahača — nastavio je Din. — Upali su u moju kuću, s kapuljačama na glavama. Podigla su me iz postelje i gurnuli Sala ispred sebe. I rekoše: ako se ne povučem, ubiće mi sina!

Bel Simons je netremice posmatrala sudiju.

Sad joj je bilo jasno. On je zbog sina stavio na kocku svoju čast, svoj položaj, svoju karijeru.

— Ne znate ko su bili?

— I da sam znao... zar sam mogao da dokažem? Zar sam mogao da se borim? Sina ne mogu da držim pod kaputom, ili pod ključem. I tako sam se povukao...

— Ali...

— Nema ali, dete! Stavila su me pred svršen čin: odlazim odmah uju

tru ili da se oprostim od sina. To je sve... A sada bolje da odeš.

On ustade i time joj stavi na zna nje da više ne želi nikakav razgovor.

Videla je na drugim ulaznim vratima Salovo lice.

Čežnjivo je gledao u njen „salki“, kojim se vraćala u grad. Njemu je sigurno bilo zabranjeno da napušta ranč. Neko ga je uvek nadziravo, neko od momaka ili sam otac.

Pošto je Drempest Din stajao okrenut leđima, Bel napusti verandu kuće bez pozdrava.

Više ništa nije mogla da izvuče iz sudije.

Šta je još mogao da doda?

Prisilili su ga da uzmakne. Neko je nameravao da mirno rovari po gradu i zastrašuje ljude.

Ali ko?

Njen odgovor bio je: Klint Maloj! Bila je to samo pretpostavka, bez dokaza. Ali, osećala je njegove prste u svemu tome. Ti silni rodeo jahači na njegovom posedu, onaj razroki revolveraš, očeve halucinacije o maskiranim konjanicima s bakljama... Sve je to počelo njihovim do laskom.

Šta je, onda, hteo Maloj? Kakvu vlast za sebe?

Ošinula je konja i ponovo izbila na puteljak preko polja.

Sad joj se činilo da više leti nego galopira. I vazduh je postao vreliji, jedva ga je osećala po ušima.

Kad se ponovo našla na glavnom drumu, iza jednog useka pred njena kola isprečio se iznenada jedan jahač.

Povukla je snažno levu uzdu da izbegne sudar.

U magnovenju je primetila bljesak žute boje i prepoznala Lajma Tramonta.

Nekako je uspela da se održi na sedištu. Revolveraš je vešto, sa svog sedla, dohvatio uzde devojčinog konja i umirio ih.

Pri tome se smeškao.

Bel Simons skrenu pogled prema koltu na sedištu.

Međutim, od silnog zaokreta, oružje je skliznulo na papuču za noge. Morala bi dobro da se sagne da ga dohvati, a Tramontu to neće izmaći oku.

Imala je bar bič u rukama.

Revolveraš je svim silama pokušavao da svom licu doda neki zavodnički izraz. No, to mu nije polazilo za rukom.

— Šta hoćete? — upitala je devojka, otirući sa čela znoj rukavom bluze.

— Ne treba sami da vozite ovuda — rekao je on.

— Čega da se plašim? Zvečarki?

— Ima i toga...

— Ja sam ovde rođena, mister. Poznajem kraj, pa i zvečarke svih vrsta.

Tramont skrenu pogled iza nje.

— Šta je rekao sudija?

— Rekao je da ste imali džakčić na glavi — izlete Bel.

Revolveraševo lice se zateže.

— To je rekao — izusti lagano.

— Naravno — reče devojka pokušavajući da sve to okrene na šalu — to svi znaju! I zvečarke. Ja-

hači sa bakljama, prebijanje mog oca na pragu, to može samo...

On joj se opasno približi.

— Gospođice — rekao je kroz zube, sevnuvši očima — što se ne vratite odakle ste došli? Prodajte salun i uživajte u miru, inače...

— Inače?

— Inače ću zaboraviti da ste dama.

— Rekla sam da ću ostati. I nisam dama...

Protresla je uzde, spremna da krene, ali, Tramont nije želeo tako lako da je pusti.

Uostalom, bili su sami pod nebom. Svuda pustoš.

— Ne žurite — doviknu on i uhvati je za ruku. — Nismo završili naš susret u salunu...

— Skloni se!

Izmakla se i zamahnula bičem.

Ali, bila je prespora za Tramontove reflekske.

Odjednom, našla se ponovo ukleštena njegovim šakama. Pokušavao je da je svuče sa sedišta na zemlju.

— Večna borba muškarca i žene — rekla je Bel, dahćući — zašto ne dozvolite da vas poljubim?

— Hej? — uzviknuo je on, ali ne popuštajući. — To bi bilo nešto novo?

— Zašto ne?

— Pristajem — cerio se Tramont — ali, za svaki slučaj ću vam držati ruke.

— Ruke nisu važne...

U očima mu se pojavi podozrivost; pa ipak, ona je bila tako blizu, tako lepa i poželjna. Uprkos suncu,

usne su joj se vlažile i krajičak jezika podrhtavao...

— Neka poljubac bude samo početak, lutkice — opomenuo je, gubeći dah pred njenom blizinom.

Usne im se spojiše...

Ali, samo za kratko.

Tramont je prvo zamumlao, zatresao glavom da bi se oslobodio dodira, a potom zaurao!

Zubi Bel Simons skoro su mu pre polovili donju usnu!

Krv ga je oblila i zaslepila bolom.

Devojka ošinu konja.

Nije želela da se osvrće za sobom. Divlje je gonila životinju, kako bi se domogla grada pre nego što se Tramont osvesti i stigne je.

Sada je imala smrtnog neprijatelja na vratu!

Ali, borba je morala da počne. Borba, u kojoj se jedna ženska budala suprotstavlja još neotkrivenim silama! Umesto da se bavi svojim poslom u „Vumens Staru“, u Lajk Portu, ona u srcu Ozarka vodi rat!

Kakva budalaština!

I kakva tvrdoglavost!

Ipak, nije izdržala a da se ne osvrne...

Nebesa!

Kao sumanut, jurio je za njenim tragom vranac Lajma Tramonta!

Bel se saže i dohvati vojnički kolt. Uspela je da ga otkoči, a onda zadene za kaiš pantalona.

Trka je unapred imala ishod: revolveraš će je stići pre Springfilda. Nije gajila iluzija da će nastaviti razgovor. Razbešnjeni lupež imao je na umu samo osvetu. Ubiće je ako ga

bes dotle bude držao! Ionako je trebalo da umre u vozu iz Sent Luisa...

Oblak prašine zaklanjao ju je neko vreme od njegovog pogleda, ali ne toliko da je potpuno izgubi iz vida.

Nije smela ni da šiba konja, plašeći se da ne posrne i ne slomi sve što vuče za sobom, pa i nju.

Tramont je skrenuo sa drumu i produžio galop sa strane.

Bel Simons nije imala šta da rizikuje. Ona je bežala, on ju je jurio.

Izvukla je kolt i nasumce opalila prema njemu.

Ništa!

Tramont je možda bio iznenađen tim potezom, ali, nije usporio. Čak se i sam mašio svog oružja.

Sad je više nije zaklanjala prašina.

Lajm Tramont jahao je uporedo s njom. Činilo se da namerno ne prihlazi. Da uživa u neizvesnosti.

Onda je nanišanio u konja!

Nesvesno, Bel Simons podiže ruku i pritisnu obarač.

Naravno, ni sama nije verovala da će u ovakvom ludačkom trku pogoditi vižljastog pratioca.

Ipak, uspela je da odloži Tramontov hitac.

Revolveraš je vratio kolt za opasač i okrenuo vranca na „salki“. Krajem užde besno je šibao konja po vratu, poguren, dok mu je povetarac lomio obod „stetsona“.

Više nije imala šanse da beži.

Povukla je uzde, ali konj je ne poslušao.

U očajanju, ponovo je zapucala.

Ruka joj se tresla do samog rame-
na pri svakom hicu, a Lajm Tra-
mont se približavao nezadrživo.

Sad je već jasno videla da mu se
niz bradu sliva krv.

Revolveraš je neko vreme jahao
uz konja u zaprezi, a potom ga za-
ustavio.

Devojka je besno hitnula prazan
kolt na njega.

On se samo zlobno nasmejao i iz-
vio glavu. Oružje je proletelo po-
red njega i palo u prašinu.

Izgledao je ružno. Uusna nateče-
na, pogled zažaren, leva obrva dig-
nuta visoko, oči izokrenute. Nije se
više ni cerio. Usta su ga bolela, a
nije mu bilo do smeha.

Bel Simons pokuša da pobjegne
od njegovih ruku, skliznuvši na dru-
gu stranu sedišta „salkija”. Ali, to
je učinila više instinktivno nego što
bi joj bekstvo donelo spas. Jer, oko
nje, se prostirao presahli pejzaž, a
Tramont se nalazio u sedlu. Stigao
bi je u nekoliko skokova...

Smejući se nanovo, revolveraš je
zaobišao „salki” i lagano sustigao
Bel.

— Sad si završila svoje, lutka —
dobacio joj je, napuštajući sedlo.

Bila je rešena da se bori do pos-
lednjeg daha.

— Biće to samo lep pad sa ko-
nja — govorio je on. — Malo krvi
na glavi od udara, i posle toga sve
je gotovo.

Posmatrao je kako se njene gru-
di spuštaju i dižu u ritmu ubrzanog
disanja.

— Bićeš samo lep kostur — nas-
tavljao je Tramont, kružeći oko nje.

Očajnički je oko sebe potražila ne-
što čime bi se branila.

Ali, pod rukom se nalazila samo
prašina i poneki kamen, ne veći od
oraha.

Iznenada, revolveraš ispruži no-
gu i načini zamah. Njegovo stopalo
vešto se podvuče pod devojčinu čiz-
micu i opruži je po zemlji koliko je
duga.

Iznenadena, Bel Simons je uspela
samo da jekne.

Tramont se baci na nju.

Otkotrljala se ustranu, izbegavši
njegov čelični zagrljaj. Usta joj se
napuniše prašinom, dlanovi joj zab-
rideše od trenja.

Skoro se našla pod kopitama ko-
nja.

Revolveraš je glupo zurio u svoje
bele pantalone, koje je besmisleno
zaprljao padom na devojku. Umesto
da je pojuri, on prvo dobro očisti
prašinu, a onda je potraži pogledom.

Bel Simons je trčala prema „sal-
kiju”.

Tramontovo lice se iskrivi. On iz-
vuče kolt i nanišani na nju.

Hici su uskovitlali prašinu ispred
njenih nogu i ona je zastala. Slede-
ći metak okrznuo je upregnutog ko-
nja i nagnao ga u divlji beg!

Poslednja šansa je otišla u nepo-
vrat!

Krenuo je prema njoj, bez okleva-
nja. Oboje su već bili poprilično zno-
javi, jer sunce je nemilosrdno pek-
lo, ne mareći za dramu.

Jedini svedok bio je Tramontov
vranac.

— Govorio sam ti da je bolje da

se vratiš — dahtao je revolveraš. — Ali, sad je kasno. Nema povratka.

— Ti si poslao one ljude na voz? — upitala je devojka, u čudesnoj na di da će preživeti i saznati ono što je muči.

Ali, on nije odgovorio.

U njemu su se borili nagon da je poseduje i obaveza da mora umreti.

Lajm Tramont je želeo da spoji oboje: neka smrt nastupi kasnije.

Već ju je zamišljao bespomoćnu i razgolićenu na suncu, pod njegovom senkom. A potom će iz nje čiliti život kad je bude šakama stisnuo.

Prokleta kučka! Obeležila ga je možda za ceo život svojim ujedom.

Pri pomisli na to, obuže ga još veći bes.

— Kučko! — izlete mu glasno, i oči mu se utopiše u neopisivu mržnju. — Ipak ću te prvo ubiti...

Kao eho njegove pretnje, do njih dopre zvuk, kao kad kopito konja sklizne niz neki kamičak. Bel Simons zatvori oči. Počela je da joj se pričinjava... Ne, to je bio nemoгуć!

Niko nije mogao da se zadesi u tom kraju, u tom trenutku!

Lice Lajma Tramonta, izobličeno od gneva, raslo je poput planine.

Oboje su pomislili slično.

Pa ipak... Neko se nalazio tu, sa svim blizul!

Kao iz zemlje iznikao!

Kada je ponovo otvorila oči, Bel Simons se zaklatila od umora, od neverice i olakšanja...

Što se Tramonta tiče, taj je osećao da sa tišinom oko njih nešto ni-

je u redu. Udaljeni, lešinari, koji su prhnuli u nebo čim su se oglašili pucnji, sada su sklopili krila na polumrtvom drvetu na brežuljku.

Ispravio se i preneo pogled ustranu.

Video je komad nečije senke.

Neki konjanik bio je tu, do đavola! I samo je on mogao da iskrskne u nevreme, kao i juče, u salunu, dok je tražio sobu.

Okrenuo se na petama, misleći da se već nalazi na nišanu.

Ali, Dok Holidej je bio u sedlu, s rukama na njegovoj jabuci. Imao je nedokučiv, podrugljiv izraz koji ga je dovodio do ludila.

— Opet — prosiktao je Tramont i palac mu zape za vršak revolverskog kundaka. — Bolje da se nisi u pakao!

— Smetam li? — upitao je kockar, iako je devojci to pitanje zvučalo glupo. No, osetila je da Holidejeva ironija ima nečeg poučnog: devojka koju su neki osudili na smrt, sama se lomata na „salkiju“ i izaziva sudbinu...

Nije odgovorila ništa, samo se opustila na kolena i ostala tako. Kosa je padala i pokrivala joj lice. A niz lice su joj se slivale suze...

— Imaš običaj da smetaš, drugar — oslovio ga je Tramont.

— Da te nije ujela zvečarka? — revolveraš — ali, ona bez otrova. upita Dok.

— Tako nekako — odgovorio je revolveraš.

— Znači, zarašće.

— Neće!

Kockar sleže ramenima.

Pogledao je oko sebe i zadržao oči na Tramontovom vrancu.

— Malopre su pored mene projurila kola — rekao je. — Da li su vaša? — okrenu se prema Bel.

— Jesu...

— Onda ćete morati da se zadovoljite jahanjem, gospođice. Vaš kavaljer će vam ponuditi svog konja.

— Ja? — trže se Tramont i pomisli na milje koje bi prešao po najžešćen suncu na sopstvenim nogama. — Samo preko mene mrtvog, drugar...

— Može i tako — uzvрати Holidej.

Glas mu je bio čvrst, neodoljivo siguran i hladan.

Lajm Tramont je ponovo uveravao sebe da nije trenutak za obračun. Nešto iz ovog stranca izbija ta kvom silinom da mu muti razum i sputava ruke. Maloj je bio u pravu: moraće da povede još nekoga sledeći put.

Kockar se lagano približio vrancu i uspeo da ga bez teškoća privede devojci.

Dok je pružao uzde, Tramont je iskoristio taj trenutak kockareve za-zetosti i povukao oružje.

Lešinari su ponovo prhnuli u nebo, kad je prasnulo!

Mali oblačak dima razvejao se sa kockarevog kuka.

Lajm Tramont je glupo zurio u svoj dlan.

Kolt mu je ležao na zemlji, a zrno mu je samo oprljilo šaku.

Kakav hitac!

A mogao ga je mirne duše ustreliti da je hteo.

Bio je to novi razlog da Holidej

nestane! I to bez ikakvog odlaganja. Ako se Lajm Tramont osećao nesigurnim prema njemu, onda ostali nisu pojedinačno imali nikakve šanse! Baš nikakve!

Opasnost se zvala Holidej!

Bel Simons je poslednjom snagom stala na noge i dohvatila se sedla. Nije više marila za otrovne Tramontove poglede. Želela je da se što pre dokopa grada i saluna.

Revolveraš je gledao za njima. Ni je vikao, ni pretio. Ali, u sebi im je obećavao pakao!

XIII

Nekih stotinak jardi oboje su jahali čutke.

Kada ga je Bel krišom pogledala, videla je uobičajenu sliku: obrijano lice, čista bela košulja, kravata boje vina i crno odelo.

Činilo se da taj čovek čitavu večnost hoda ili jaše.

— Ako mogu da znam — javila se tihim, umornim glasom — koji vas je vetar doveo ovamo?

— Rekoše mi da ste pojurili kolima rano jutros na ovu stranu.

— Zašto su vam rekli?

On navuče obod malo više na lice, zbog sunca.

— Tražio sam vas.

— Mene?

— Da! Sišao sam malo ranije u salun, ali, nisam zatekao nikoga...

— Tata? Hoćete da kažete?...

— Nije bio tamo. Vrata su bila otvorena, salun prazan...

— Gde je otišao?

— Mis Simons — aštro primeti kockar — ja sam samo gost i ništa više. Nemam nameru da vodim brigu ni o kome. Ako je neko budala da uništava sebe, to je njegov problem a ne moj.

Ona ga je netremice posmatrala. U sebi je skupljala svu raspoloživu snagu da ne krikne.

— Šta se desilo?

— Rekli su da je otišao kod nekog Maloja... da ga ubije.

— Šta?

— Čuli ste dobro. Poneo je pušku, kutiju metaka i kazao je da će ga ubiti.

— Ali... ali... to je nemoguće! Zašto su ga pustili?

— Zar ga neko može sprečiti? — upita Dok. — I ko? Ljudi možda vole predstave i sigurno su se okupili u velikom broju da ga prate...

— Ne govorite tako! — vrisnu ona.

— Došao sam da vam javim. I ponovo vas zatičem u hrvanju s onim razrokim lepotanom. Zar još uvek uobražavate da su žene na Zapadu neprikosnovene?

— Reč je o mom ocu — plakala je Bel. — Moram tamo da stignem na vreme, inače...

— Nećete stići — prekide je kockar. — Ako se otac opametio, dobro je. Ako nije...

— Ako nije? Ubiće ga?

— To vi najbolje znate. Ja nisam iz ovih krajeva.

— Pomozite mi!

— Ja nisam ničiji anđeo čuvar, devojko. Trebalo je da imate na umu šta vas čeka. Ja odlazim danas

popodne i neću da poturam glavu pod olovo...

— Lažete! — viknula je. — Samo se pretvarate da ste zli! Inače ne biste pošli da me potražite, niti biste u vozu... Oh, što sam luda! Moram da požurim, moram!

Poterala je vranca u galop.

Kockar ju je pratio na odstojanju.

Ona nije bila glupa cura. Uopšte, nije bila glupa. Prozrela ga je i to mu rekla u lice. Holidej nije bio bitanga, iako se o njemu pričalo svašta. On nije mogao ostaviti nekoga na cedilu ako to nije zasluživao. Pogotovu kad je u pitanju devojka, sama među vukovima...

Bel Simons je ujahala u glavnu ulicu u trenutku kada su njenog oca stavljali na kola.

Odmah je pomislila na najgore vi devši gomilu poznatih i nepoznatih lica ispred „Bel saluna”.

Prvi ju je opazio Sajmon Hjuget i pošao joj u susret.

Ostali su zastali i napravili joj prolaz.

Začudo, u njoj je odjednom nešto zamrlo!

Nije bilo grča, ni suza. Ni bola. Znala je: gotovo je s ocem. Gotovo je sa prošlošću. Ništa mu ne može pomoći, sada, dok je ležao na kolima pogrebника Lesa Klajna.

I tá gomila... bila je to neka siv kasta magla, nema i ustalasana, kao kad se kroz prozorsko staklo zamrljano kišom naziru kretnje s druge strane.

Džejl Simons ležao je bled, zatvorenih očiju, krvave košulje.

Tek sad mu je lice izgledalo smireno.

Osetila je Hjugetovu šaku na ramenima, ali, to joj nije pomoglo mnogo.

Stala je i zurila u oca.

Minuti su prolazili.

Okupljeni ljudi su se zgledali. Ta devojka nije pustila suzu. Nije 'se bacila i zaridala. Jednostavno, stajala je, i gledala.

Holidej je ostao u sedlu, izvan domašaja njenog pogleda.

Video je, na drugoj strani ulice, četiri čoveka.

Najkrupniji od njih bio je u debelom, širokom džemperu, s opasajem pri dnu. Stajao je podbočen, kao da izaziva. Bio je to Klint Maloj.

Za trenutak, njihovi pogledi se ukrstiše.

A onda se Maloj pognu i nešto do šapnu prvome do sebe zdesne strane. Ovaj je klimnuo glavom i polako se povukao prema uglu.

Hjuget nije napuštao Bel, ali joj nije dosadivao. Reči utehe su vredele malo. Čekao je da se devojka povрати. A ona je to učinila veoma brzo.

I veoma neobično.

Okrenula se i jednog po jednog pogledala u lice. Kao da ih prebrojava i poziva.

— Zašto ne odete? — upitala je čvrstim glasom. — Gde ste bili kad je umirao? Odlazite!

Bilo je tu ljudi koji možda nisu zasluživali da ih tera. Neki možda nisu imali šanse da pomognu, neki nisu imali petlju. Ali, bilo je tu

ljudi s kojima je njen otac razgovarao nekada, s kojima se šalio, smejaao, čašćavao... Ljudi koji su je štipkali za obraz, ushićivali se nje nim rastom, njenom lepotom, poricali joj bogatog muža i najveću svadbu u Musuriju...

Sada su izgledali mnogo stariji nego što jesu.

U njihovim očima nije bilo živosti; već neka strepnja, neizgovoreni strah.

Možda Džejl Simons nije bio društven kao nekada, ali, imao je razloga.

Proganjali su ga, tukli, pretili... A od njih niko da se seti da bude uz njega. Obilazili su salun, izostale su posete, razgovori... Jedino je Sajmon Hjuget ostao veran, pa i to nije pomoglo.

— Odlazite — ponovila je devojka.

Lagano, krug ispred „Bel saluna“ se razilazio.

Ostalo ih je samo šestoro.

Kraj mrtvog Simonsa njegova kćerka i prijatelj, preko puta Klint Maloj sa dvojicom i, skoro na sredini, jahač na šarenom ždrepcu.

Pogrebni Les Klajn, stajao je po dalje, čekajući znak da priđe svojim kolima. Nije se usuđivao da to učini bez devojčinog poziva.

Holidej je pripaljivao cigaretu.

On je znao da Maloj nije ostao zbog Bel, već zbog njega.

I čekao je da vidi šta hoće.

Mora da je poslao jednog od momaka da potraži Tramonta. Pomučiće se dok ga nađe.

Devojka je ostala pored kola, ne usuđujući se da gleda u mrtvaca.

— Recite — javila se, gledajući u zemlju — šta se desilo... I zašto...?

Sajmon Hjuget je nervozno trljao prste.

— Ne znam, dete... Uzeo je pušku i otišao. Nisam uspeo da ga stignem, ali... Otišao je pravo na žicu i zvao Maloja. Bilo nas je dosta, koji smo to videli i čuli. Malojevi stražari su ga opominjali da ode, ali ih on nije poslušao...

— Ko ga je ubio?

— Kada je Maloj izišao, on je po digao pušku i počeo da puca! Zrna su skoro zakačila Maloja, on je pao, a njegovi ljudi su uzvratili. Ta ko je to bilo!

— Nije ga Maloj ubio?

— Ne... Sve se desilo tako brzo. Izgledalo mi je da Džeil namerno traži smrt. Kao da je hteo da mu prekrate muke... Ne znam, to nije bilo u redu, bar ne sada kada si ti došla, ali...

— Sad je gotovo — uzdahnula je ona.

— Šta ćeš ti da radiš? — upitao je Hjuget. — Vraćaš se u Lajk Port?

— Ne!

— Ne? Ali...

— Ostajem u salunu — rekla je odlučnim glasom. — Nastavljam bitku.

— Ali... protiv koga?

— Pokazaće se, nadam se.

Hjuget je vrteo glavom. Nije mu se donadala Belindina odluka.

— Sigurna si da ćeš ostati?

— Jesam! To dugujem ocu. On nije hteo da ga proda ni po koju cenu, neću ni ja.

— Ali, ti si samo devojka. Nećeš moći sama...

— Pokušaću! Možda u ovom gradu ima ljudi koji se ne plaše da stanu iza mog šanka?

Pogledala je preko ulice, ali, Maloj je bio zauzet fiksiranjem kockara.

— Džeil nije izdahnuo odmah — javi se Hjuget. — Umro je na mojim rukama, dete moje...

Devojčina brada zadrhta. Njen otac, umirao je kraj prijatelja, a ne kraj svog rođenog deteta.

Umesto da ga ne ostavlja ni trenutka samog, ona je terala đavola po Dinovom ranču, izigravajući gradskog dušebrižnika.

— Je li... rekao nešto?

— Jeste, nekočiko reči. Znaš — utišao je Hjuget glas — poverio mi je da ima uštedevinu. Rekao je: „Nađi i daj Bel... Neka ode...” To mi je rekao. I rekao mi je mesto gde se nalazi.

— Ne želim o tome — prekinula ga je devojka. — Hoću da ga sahranim popodne.

— Ja ću to srediti...

— I neka niko ne dolazi da me sažaljeva.

— Ne brini!

Pogrebnik Klajn je primetio Hjugetov znak i polako prišao kolima. Starac je poveo devojku u salun. Istovremeno, Klint Maloj je krenuo prema Doku Holideju.

Njegovi pratilci nalazili su mu se s obe strane.

Tipovi bez posebnog obeležja: su-
rovi, mrki, koščati i brzoruki.

Maloj je stao ispred kockara,
razgledajući Miga. Šarčeva koža po-
drhtavala je pod ubodima muva.

— Divan ždrebac — rekao je. —
Igrate li poker?

Bilo je to iznenadno pitanje i za
samog Džordžijanca.

Očigledno, Klint Maloj nije mo-
rao da bira način kojim će da se ne
kome obrati. On je bio takav: đav-
olski neposredan i siguran u sebe.

Ima ljudi koji to dokažu odmah
svojom pojavom, glasom, prvom re-
čju.

Ali, na Doka Holideja nije mo-
gao da napravi utisak.

— Svako igra svoju igru — od-
govorio je Džordžijanac. — Šta vas
muči? Devojka?

Sada je na Maloja bio red da za-
tegne lice.

No, sve je trajalo kratko.

Njegove jagodice koje su ionako
činile da mu izgledaju u večnom
osmehu, sada su se nabrale još vi-
še. Ispod brkova bljesnuli su zu-
bi.

— Ako igrate, čekam vas večeras
u hotelu.

— Doći ću!

Maloj se okrete, kao da traži ne-
koga pogledom.

Kockar odbaci opušak i prihvati
šarčeve uzde.

— Čekate li možda vašeg žutoko
šuljaša? — upitao je nehajno.

Smešak izumre na Malojevom li-
cu.

— Videli ste ga?

— Da, nedavno!

— Gde?

Holidejev palac se opruži prema
severu.

— Krenuo je ovamo, ali peške.

Jedan od Malojevih ljudi se prib-
liži svom gazdi.

— Rekao sam vam da mi onaj vra-
nac pod devojkom liči na Tramon-
tov — reče.

Maloj ga učutka pokretom ruke.

— Šta mu se desilo?

— Nesreća!

Maloj je klimnuo glavom.

— Spotakao mu se konj verovat-
no — reče. — I podleteo pod Bel
Simons.

— Pogodili ste — složio se koc-
kar.

— Grešite što ostajete, mister.

— Moj život je uopšte jedna ve-
lika greška — odgovorio je Dok.

Maloj se okrete prema svom čo-
veku i oštro pokaza glavom prema
severu.

— Idi! Povedi rezervnog konja.

Čovek se udalji bez reči.

Klint Maloj ponovo prenese pog-
led na šarca.

— Divan konj — rekao je. — Bi-
la bi šteta da ostane bez gospoda-
ra.

Zatim se udalji.

Holidej je ostao sam na opuste-
loj ulici.

Kuda?

„Bel salun“ je imao spuštene za-
vese i namaknuté kapke. U svojoj
sobi, devojka je sigurno želela da
ostane sama. Njemu se nije išlo ta-
mo.

Već je bio „obeležen“, znao je to. Smetao je nekome. Maloj mu je dvosmisleno naznačio da je najbolje da se pokupi i ode.

Krug se nije zatvarao Simonsovom smrću.

Sada je na udaru bila njegova kćerka.

Ali, kako uhvatiti neprijatelja? Kako dokazati da je to baš on?

I zašto bi to uopšte on činio?

Bel Simons ga nije molila, nije zvala. Ali, možda baš zbog toga je ostajao uz nju. Uostalom, kuda bi žurio?

U Kanzas? Nebrasku? Dakotu?

Svuda će biti isto. Uvek se nađe neka preteća cev, noćija senka se nadviše nad njegov put, neko ko je uvek u nevolji.

Pustio je ždrepcu da ga nosi. Ni je ga zanimalo na koju stranu.

Pogledi iza zavesa i iza uglova pratili su hod njegovog šarca. Ljudi nisu znali ko je on. Ali, čuli su da je sa devojkom. Čuli su da se ne plaši. I počeli su da šapuću da bi to bio pravi šerif za Springfield.

Međutim, iz Holideja je zračila odbojnost.

Ostalo im je da ga prate pogledima i da nagađaju.

Zamišljensot čoveka iz Džordžije bila je kratkog veka.

— Digni ruke, pseto! — čuo je promukao glas sa strane.

Šarac je zastao, kao da se to od nosilo na njega.

Holidej je okrenuo glavu.

Odmah je znao... Grubo lice sa niskim čelom i isturenom donjom vilicom... Košulja zavrnutih ru-

kava, sada poderala na nekoliko mesta... Kolena su prebijala pantalone, leva ruka u prijavom zavoju od neke stare košulje...

Bio je to Drift Maning, koji je iskočio iz voza između Indio Blafa i Springfielda.

Uspeo je da se dokopa nekog ko nja i da privremeno zaceli iščašeni zglobovi.

Izgledao je prilično jadno, ispucaleh usta i brade koja je od prašine dobila sivkastu boju.

U zdravoj ruci nalazio mu se kolt.

— Ne poznaješ me? — upitao je Maning, uživajući u prilici koja mu se ukazala. Tek što je zakoračio u grad, naletio je na prokletnika zbog koga je vratolomno skakao iz vagona.

— Poznajem — odgovorio je Dok. — Takva njuška se ne zaboravlja.

— Pseto — zarežao je Maning — ubio si mi najboljeg prijatelja zbog one devojčure! Sad je i tebi došao kraj!

— Što se prvo ne javiš gazdi? — predloži kockar.

Maningovo lice se izduži, a donja vilica prosto „obesi“ od zbunjenosti.

Onda je shvatio da ga stranac „vuče“ za jezik i iscerio se.

— Nećeš me natociljati — reče. — Putuj u pakao!

Istog časa, Holidej se iskrenu i skliznu sa sedla.

Maningov hitac prohuja iznad nje ga. Začudo, šarac je ostao miran. Ispod njegovih sapi, kraj kopita, našao se Dok Holidej.

„Linkoln“ mu je zablistao u šaci

pre nego što je lupež po drugi put povukao obarač.

Bio je pogođen u rukul

Zauriao jel Sada su mu obe bile beskorisne... Prevrćući očima od bola i gneva, Drift Maning je ispuštio kolt i kao pijan se zateturao na ulici.

Kockar se mirno vrati u sedlo.

— Javi se Maloju — dobaci mu.

— Neka ti nađe lekara... ili grobara!

Maning je buljio u njega kao u avet.

Imao ga je na nišanu, i bio je izbačen iz igre samo jednim potezom!

Stajao je, kao ranjeni medved, i mumlao, zadržavajući zubima želju da rikne.

XIV

Bel Simons nije čula Holidejeve korake te noći, iako je veći deo vre mena provela budna.

Ujutro su građani Springfilda mogli da vide neobičnu sliku: zamazani bojama, sa četkama u ruci, devojka, Sajmon Hjuget i Pol Fis, Hjugetov nećak koji je jahao za ranč „Zvezda” — malali su zidove „Bel saluna” žutom bojom!

Hjuget je nećaka nagovarao da se drži podalje od grada i gleda svoja posla na ranču. Ali, ovaj put načinio je izuzetak: pozvao je momka da mu se pridruži dva dana, naravno, ne obećavajući mu miran san.

Fis se nećkao, sve dok nije video Bel.

Onda se više nije dvoumio.

Bio je spreman da pruži sve od sebe, pa je svojski zapeo da uradi sve što mu se naredi.

Hjugetov nećak bio je možda godinu ili dve stariji od Simonsove kćerke.

Bio je izrazito plav, prave kose sa razdeljkom na levoj strani, posut pegama po jegodicama i nosnoj kosti. Imao je široko lice, lepa usta i zube, plave nasmejane oči, u stvari, sve je na njemu izgledalo još dečaćko, mada ne i lakomisleno.

Fis je bio dobar jahač i pouzdan momak na „Zvezdi”. Umeo je da se posluži koltom i pesnicama, jer je bio izvanredno građen.

Umeo je, takođe, da u sedlu provede i dvadeset četiri časa ako su stoku gonili preko granice.

Život na ranču naučio ga je mnogo gim poslovima. Nije samo gledao kravama u rep, umeo je da teše, ko pa, mala, popravlja ograde i stolariju, pa, i da kuva kad zatreba.

Bio je otvoren momak, no, to se ipak sve gubilo kada bi se našao u društvu devojaka. Tada se uvlačio u sebe i bespomoćno crveneo, što je izazivalo njegove drugove da ga peckaju.

Bel Simons je primetila da u mlađiću izaziva divljenje, ali, on je to imao samo u očima, ne u rečima.

Sada su svi troje bili zamazani žutom bojom, ali, neumorno su povlačili četkama po fasadi saluna.

Žuta boja bila je omiljena boja Bel Simons.

I njena garderoba uglavnom je bila sastavljena od komada žutih deze

na. Zato je htela da i salun bude takav. Upadljiv i vidljiv.

Promenila je i ime. Umesto „Bel salun“, Pol Fis je našarao „Žuti kazino“.

Uradio je velika, crvena slova od prozora do prozora, mada mu nije bilo jasno zbog čega će se obična krčma zvati kazino?

Na njegovo tiho pitanje, Sajmon Hjuget je slegnuo ramenima.

— Možda će otvoriti kockarnicu — odgovorio je. — Ko zna šta joj se mota po glavi? Poslala je neke telegrame u Sent Luis i Kansas Siti...

— Telegrame?

— Aha! Ne bi me čudilo ako za nekoliko dana na stanicu istovare neki rulet ili klavir?

— Pa, to košta — promrmaljao je mladić.

— Džejl joj je ostavio dovoljno.

Ljudi su zastajkiivali ispred njih, vrteli glavama, a onda bacali pogleda oko sebe ne bi li opazili Maloja ili neke od njegovih momaka.

Više nikome nije palo na pamet da misle na veliki rodeo koji reklamira Maloj.

Ti jahači iz Arkanzasa očigledno su bili pozvani ovamo da stvaraju neprilike, a ne da pokažu svoje jahačke veštine.

Farbanje fasade okončali su oko podne.

Pol Fis je skinuo sa sebe košulju, kako bi mogao bolje da se razmahne. Nije primetio da Bel Simons s osmehom posmatra njegove mišice i zajapureno lice.

Što se Hjugeta tiče, starac kao da je nanjušio da se Fis više neće vratiti na ranč!

Dopadalo mu se baš ovde.

Sve je rešila devojka kada je ovaj bacio četku u drvenu čabricu i glasno uzdahnuo, ispravljajući leđa. Lice mu je bilo zamazano bojom, ne što manje nego pantalone i ruke.

— Kolika vam je plata na ranču?
— pitala je Bel, otirući znoj s obrava.

— Pa... — zbunio se mladić.

— Nije ni važno — prekide ga Bel. — Dajem dvostruko ako ostanete u kazinu, da točite. Posao nije težak ali...

— Pristajem! — izlete Fis.

Hjugetovo lice se smrće.

— Čekaj malo — opomenu ga — ti si još na „Zvezdi“ pod ugovorom i...

— Raskinuću — skoro veselim glasom odgovori on. — Bolje mi je ovde, nego sa stokom, zar ne?

Hjuget pogleda u devojku. Ona je znala šta on misli i to je odmah rekla.

— Znam šta tišti čika Sajmona — osmehnula se. — Meni preči opasnost... ne znam još tačno od koga. Možda od Tramonta, možda od... Opasno je biti sa mnom, to sam htela da vam kažem.

— Nisam kukavica.

— Bah! — promrsio je Hjuget kroz zube. — U svakom slučaju, Bel, ja ću morati da pazim i na nje ga i na tebe.

— Onda ste i vi dobili posao!

Starac je vrteo glavom.

— Sve to zvuči lepo — reče. —

Čovek pomisli da je život lep, a onda — okrete se prema ulici — onda se pojavi tako neko da te opomene da nije vreme za radovanje.

Na drugoj strani, oni opaziše sumorna lica Lajma Tramonta i još trojice njegovih prijatelja iz Arkanzasa.

Revolveraš je imao popriličnu oteklinu na ustima, ali je nije skrivao nikakvim zavojem. Uostalom, niko se nije usuđivao ni da ga zapita odakle mu ta „uspomena“, jer, Tramont je bio takav da je mogao neverovatno lako da plane.

Sada je mirovao.

Verovatno je pretpostavljao da je u blizini prokleti stranac s mađoničarskom rukom, odakle munje sevaju brzinom koja je neuhvatljiva za čovečje oko!

Pogled Lajma Tramonta i njegovih pajtaša bio je takav da se Pol Fis nesvesno prihvatio odloženog opasača i stavio ga na bedra.

— Šta imaju protiv vas? — upita mladić.

— Ne znam — priznala je Bel. — Imali su protiv oca, ali, ni mene neće ostaviti na miru.

— Ali, vi ste ipak dama...

Bel pogleda u natpis i setno se os mehnju.

— Ja sam dama iz „Žutog kazina“ — rekla je zamišljeno. — Nadam se da ću to i ostati. Uprkos Maloju.

— Meni ovde ništa ne miriše na buru — reče mladić.

— Ti si na ranču, a ne u gradu — podseti ga Hjuget. — Ovde se pacovi razmnožavaju mnogo brže ne-

go u preriji. Uostalom, videćeš i sam uskoro, mada bih volio da to ne sa čekaš.

— Biće najbolje da se malo operemo — predloži Bel.

Ušli su unutra.

Pol Fis je nosio ostatak boje, četke i merdevine, na kojima je sedeo i malao gornje delove saluna.

Sajmon Hjuget je zatvorio vrata za sobom.

Tramont i njegovi pajtaši nisu skidali oka sa njih. Ali, bar su ostajali na svojim mestima.

— Ja ću se presvući — rekla je devojka — a vi se poslužite pićem.

— Onda da počnem? — predloži Fis — Moram da naučim dok još nisu pristigli pravi gosti.

Unutrašnjost nije pretrpela velike izmene: ipak, bile su tu nove, teže zavese živliih boja, sa žutim cvetovima, zatim nekoliko novih svetiljki na stubovima, nova ploča na šanku, dobra zaliha pića i nekoliko velikih saksija sa zelenim rastinjem.

Nalazile su se u uglovima, diskretno postavljene da ne smetaju, ali da budu opažene.

Pol Fis je prvo dobro zapamtio raspored etiketa na bocama a onda pokušao da obriše čaše, onako kako je viđao da rade profesionalni barmeni.

Želja da to uradi vešto, koštalo ga je odmah jedne razbijene čaše.

Pocrveneo je i pogledao u Hjugeta.

Starac je sedeo za stolom i podsmješljivo ga posmatrao.

— Nije to laso, Pole — dobacio je. — Moraš pažljivije sa čašama. Ne možeš ih hvatati tako kao da grabiš kravu za rogove!

— Ti bi umeo bolje? — promrmlja mladić, kupeći ostatke sa poda.

— Bih, ali, to nije moj posao, već tvoj.

— Misliš da nije trebalo da pristanem? — upita.

— Mislim da si ti običan magarac — bez zlobe zaključio Hjuget. — Njačeš kao...

Bio je prekinut dolaskom Bel.

Devojka je sišla niz stepenice, sasvim drukčija nego malopre.

Pol Fis je buljio u nju kao u priviđenje!

Bila je tako lepo začuđena, utegnuta i blistava, da je sam sebi izgledao glupo, buljeći. No, Bel Simons nije imala razloga da zbunju je mladića.

Imala je na sebi divnu narandžastu haljinu, do zemlje, sa diskretnim dekolteom od zelenog žaboa.

Posle pantalona, obične košulje i mrlja žute boje, Bel Simons je u Fisovim očima bljesnula kao izlazzak sunca.

Čak se i Hjuget instinktivno pridigao da je dočeka.

Zaista je izgledala kao prava dama, ta Simonsova!

— Zar je neki prijem? — upita Hjuget.

— Za početak, proslavićemo utroje.

Fis nespretno stavi čaše na šank. Izvukao je brendi, ni sam ne znajući zbog čega.

Kucnuli su se, čutke.

Život je morao da teče dalje.

Džejl Simons je sahranjen, ali, devojka nije imala vremena za tugu.

Morala je da nastavi. Otac se nije predavao, dao je život za krčmu, ona će ispuniti njegov nemi amanet.

Jer, očigledno da je nekome stalo da salun nestane ili da pređe u tuđe ruke. U čije? Jedino je Klint Maloj mogao da plati, ali, isto tako jedino je on mogao da zastrašuje vlasnika „Bel saluna”.

Samo dokle?

Ne može Springfield večito ostati bez zakona i reda.

Tiho kucanje na ulaznim vratima trglo ju je iz misli.

Pogledali su na tu stranu i ugledali punačko, mlohavo lice Grant Sojera.

On je bio predsednik Gradskog veća, koje se brinulo o izboru šerifa i ostalim „sitnicama”, no, po slednjih dana ga nije bilo ni na ulici ni u salunu. Činilo se da je nekud putovao. Oni upućeniji tvrdili su da je zaplašen, a oni još upućeniji su se zaricali da Gradski odbor priprema da zavede red i istera rodeo-jahače iz grada...

— Šta li on hoće? — procedio je Hjuget, ne želeći da mu otvori.

— Možda ima neke novosti? — javi se Bel.

— Onda da ga čujemo!

Grant Sojer je hitiro ušao i od-

mah pogledao iza sebe ulicu. Kao da se plašio da ga je neko video da ulazi u salun koji je na meti Lajmu Tramontu.

— Juri li te neko? — upita ne-ljubazno Hjuget.

— Ne — odgovorio je Sojer — ali, znaš kako je...

— Znam! Čuvaš stražnjicu, kao i uvek.

On se pokloni devojci i brzo sede na najbližu stolicu. Tek tada ga je oblivao znoj i dobro je natopio naramicu dok ga se otarasio.

Imao je na sebi široko, izgužvano sivo odelo od nekog tankog, sjajkas tog materijala. Bela košulja dobila je popriličnu prljavu ivicu oko vrata. Uopšte, delovao je neuredno i aljkavo, kao da nije stizao da gleda na sebe od silnih poslova.

Uperio je vodnjikave oči na Bel.

— Treba mi on — rekao je šapatom.

Devojka ga s čuđenjem odmeri.

— On? Ko on, mister Sojere?

— Vaš prijatelj, onaj stranac...

Mislio je sigurno na njenog saputnika i spasioca. Međutim, njoj je on bio sigurno potrebniji nego ljigavom Grantu Sojeru.

— Šta će vam?

— Hteo bih da porazgovaram s njim... Je li tu?

— Nije — odgovori Bel. — Ne znam gde je.

Sojerovo lice se još više opusti i smežuri.

— Nebesa, nije valjda otišao?

— Pa, nije otkazao sobu.

— Zaista? Onda postoji mogućnost da se vrati? Slušajte — okrenuo se

sada i Hjugetu — mi smo razgovarali i o tome...

— Mi?

— Mi, iz Gradskog odbora. Potreban nam je šerif, i to pravi! A ja sam mislio, i mislim da sam u pravu... to bi vaš prijatelj mogao da bude!

— Nije on moj prijatelj — reče devojka — već samo gost.

— Da, ali... Uostalom, nije važno, samo... Video sam ga na delu, na ulici. Držao ga je na nišanu jedan Malojev čovek, a on ga je pogodio u ruku dok si trepnuo!

— Kada je to bilo? — brzo upita devojka.

— Juče! Posle je odjahao nekuda.

— Otada se nije ni pojavljivao više — zaključio Bel.

— Kako se inače zove taj džentlmen? — interesovao se Sojer. — Mora da je neko čuveno ime?

Devojka pogleda u Hjugeta, a onda sleže ramenima.

— Nemam pojma.

— Kako? Vi ne znate...?

— Ne znam. Nisam se setila da ga pitam. A ne verujem da bi mu i rekao.

— Zašto ne?

— Pretpostavljam da je Džo Smit ili tako nešto, međutim, imam utisak da mu nije stalo do toga da se predstavlja...

Hjuget se umeša, zaklonivši telom za trenutak Bel Simons.

— Šta je još taj vaš odbor odlučio? — upita ironično. — Hoće li razdeliti puške?

— Pu... Puške?

— Naravno! Ovde niko nije nao-

ružan osim onih jahača iz Arkanza-
sa. Može da izbije rat, Grantel! Sva-
kog časa!

— Između koga?

— Između nas i Maloja.

Sojer je glupavo buljio u Hjugeta, a onda je skrenuo pogled na devojku.

— Šta to znači? — procedi.

— To znači da Bel smeta nekome i da hoće da je uklone. Mi na to ne pristajemo i borićemo se...

Sojers se podiže. Žurio je.

— Ako se onaj stranac vrati, recite mu...

— Kuda? — preseče mu put Hjuget. — Zar nećeš da popiješ viski?

— Ne, ja... Ne pijem preko dana.

— Ah, tako? — oteže starac. — A učinilo mi se da su ti usta ispućala...

Sojer se obližnu, podiže šešir u znak pozdrava i skoro na prstima se išunja iz saluna.

— Prokletstvo — opsova Hjuget — hoće da drugi za njih vadi kestenje iz vatre! Boje se Maloja, ali, niko ne sme otvoreno ni u oči da mu pogleda! Pfuj!

— Ko bi mogao da ubije Palmerra? — pitala se Bel. — Ko, ako nije on? I da nateraju sudiju da se povuče...

— Zar oni? — začudi se Hjuget.

— Ko bi drugi? Ali, meni je najvažnije da kazino počne sa radom. Imamo barmena — pogledala je Fisa urođenom ljupkošću od koje ovome zaplamteše obrazi — a imamo i

anđela-čuvara — osmehnula se prema Hjugetu.

Starac je zavrteo glavom.

Neverovatno, pomislio je, koliko je snage imala ta devojka! Potisnula je sav svoj bol za ocem, negde duboko u sebi, da bi se uhvatila ukoštac sa nevoljama koje su njega pritiskale!

— Je li ovo sve s čime počinješ? — upita Hjuget.

Devojka srknu brendi iz svoje čašice.

— Znam šta mislite — rekla je. — Znam i šta vas muči: oni telegrami?

— Priznajem — razvuče Hjuget usta u osmeh. — Šta treba da stigne?

— Rulet, kockarski sto za četvoro, streljište i klavir...

— Šta rekoh? — okrete se Hjuget prema mladiću. — I klavir!

— Kocka i muzika, to uvek ide — raširila je ruke Bel. — Ne verujem da Maloj može da napravi nešto izuzetno iza svojih leđa. Ljudi su već sve izmislili... Osim toga, ovde je vlasnik devojka — rekla je i podigla obrve.

— To Maloj ne može da izmislili — složi se starac.

Bel Simons ponovo ugleda preko ulice Lajma Tramonta.

Ovaj put bio je sam.

Gledao je u njenom pravcu i ko zna šta je smišljao.

Bila je svesna da se ne usuđuje da uđe samo zbog toga što veruje u njen savez sa Holidejem.

A njega nije bilo tu!
Srećom, on to nije znao...

XV

Te večeri, čovek iz Džordžije ušao je u hotel „Atlantik” na glavni ulaz.

Dan je proveo u skitaranju oko. a najviše osmatrajući ogradu oko Malovjevog novog saluna. kome više ništa nije raslo osim zemlje iz njene utrobe.

Kao da je kopao podrume, a ne podlogu za pod!

Prethodnu noć proweo je u seniku, u mirisu sena i frktanje svog šarca. Želeo je da bude podalje od devojke i od besmislenih misli.

Međutim, nije zaboravio na sastanak sa Malojem.

„Žuti kazino” izgledao je sablasno u večeri; drečavi zidovi, ogromna slova i — tama. Svi prozori su bili ugašeni, beživotni i zašonetni.

Nasuprot njemu, „Atlantik” je plivao u šarenim svetilikama.

Govorkalo se da je Maloj potajni ortak Džimiju Eskalanteu, koji je držao hotel. Niko to nije mogao da dokaže, ali, šušalo se.

Zašto bi, inače, stradao samo „Bel salon”?

I zašto bi Maloj ispraznio svoj „Vest” Reksu Tašingemu za njegove daske?

Kockar je mirno prošao pored nekih mračnih tipova koji su ga dugo pratili pogledom.

Hotel „Atlantik” spadao je u onu vrstu hotela koji su nastali preure-

đivanjem ili dozidavanjem saluna. Novi deo zauzimala su sobe i sala za igre (poker, bilijar, uglavnom i, poneka budala je satima mogla da sedi za šahovskom tablom) dok je donji ostao u svom starom salunskom „ruhu”: muzika, piće, separei i duga mesingana šipka kraj šanka na kojoj su otirali blato gosti iz daleka.

Novi deo imao je dva ulaza: stari, kao glavni i jedan s druge strane ulice, kojim se strmim stepeništem stizalo do hodnika s vratima.

Ulazak Doka Holideja nije mogao da ostane neprimećen.

Prvo zbog toga što je sama njegova pojava bila neobična, a zatim, o njemu se uveliko pričalo svašta: da je detektiv, savezni maršal, iznajmljeni revolveraš, budući šerif Springfielda i šta sve još ne...

Ali, u „Atlantiku” su ljudi uglavnom dolazili da se provedu. Tu im niko nije smetao, vlasnik se razumeo u piće i dobru muziku, golo-noge igračice imale su svoju tačku od desetak minuta.

Zato je pojava stranca u crnom izazvala podozrenje.

Već se znalo da nevolje nastaju tamo gde se on pojavljuje.

Zar „Atlantik” nije mogao da bude pošteđen toga?

Holidej nije poznavao nikoga.

Nije ni znao da li tu ima Simonsovih bivših prijatelja ili onih drugih. Računao je da s time i nema veze. Tražio je Maloja i verovao je da ga ovaj čeka.

Čovek u nekoj čudnoj, paradnoj uniformi sa mnoštvo gajtana i oznaka, sačekao ga je dignute glave i pogledao ga s visine.

— Gospodine?

Trebalo je to da bude neka vrsta portira, domaćina koja sačekuje, unućuje, savetuje ili rasteruje goste.

— Igrao bih poker — reče kockar.

Očigledno da je napravio utisak. Najzad, bio je obučen za pozorište a kamo li za hotel.

— Da li vas neko možda očekuje?
— upitao je potom tiho.

— Maloj.

— Onda ovuda molim.

Uniformisani momak poveo je kockara stepeništem sve do dvokrilnih vrata, iza kojih se svakako nalazio deo za okorele hazardere.

Tu se kratko poklonio i zakucao dva puta kratko.

— Da? — čuo se iznutra glas.

Holidej uđe.

Začudo, sala je bila prazna!

U stvari, samo za jednim stolom sedeo je Klint Maloj, lako zavaljen u mekanu naslonjaču, uglađen, utegnut, blistav. Imao je tamno večernje odelo na sebi i novi šešir marke „melba“.

Čitao je Džordžijančeve misli čim je rekao.

— Udesio sam da nam niko ne smeta.

— Zar ste toliko uticajni? — upita kockar, ne mrđajući s ulaza.

— Pokušavam — smeškao se ovaj.

Bila je to pomalo stravična atmosfera u kojoj je trebalo da se podele karte.

Dva čoveka, jedan prema drugom, u šestougaoniku svetiljki i pokusenci. Holidej je pogledao zavese, no, nije primetio da se njišu, niti vrhove čizama ispod.

Pa ipak, Maloj je sigurno imao nerde „pri ruci“ svoje ljude.

Kockar priđe i sede na stolicu.

Kraj njegovog partnera nalazila se četiri neotpečaćena špila. Činilo se da Maloj priprema dugu igru. Samo... zašto?

Njegovo lice bilo je toliko slatko, njavo i pitomo, da je kockar osetio mučninu u stomaku.

Maloj je načinio još jedan nepromišljen potez: izvadio je dva svežnja novčanica i stavio ispred sebe. Nije verovao da će se kockar pojaviti sa još većom gomilom!

Oči su mu se skupile, i to je bilo sve.

Ponovo se smeškao.

— Neko će večeras biti bogat — kazao je.

— Samo da ne bude mrtav — dodao je Holidej i presekao karte.

Maibi nije bio loš pokaša.

Trudio se kolikogod je mogao, ali nije žalio kada izgubi.

Što je igra više odmicala, u tišini, on je postajao sve odsutniji. U jednom trenutku, pogledao je u svoj džepni sat, što nije promaklo Džordžijancu.

Tog puta Holidej je proigrao tri

dame i pustio Maloja da dobije. Bilo je očigledno da ovaj ne opaža takav ustupak, jer je nehajno strpao dolare pred sebe i preuzeo mešanje karata. Zatim se predomislio i otpечатio novi špil.

— Ko ste vi? — odjednom je upitao. — Predstavnik zakona ili iznajmljivač revolvera? Zašto ste došli u Springfield?

Odgovor na ta tri pitanja verovatno bi olakšao Malojevu savest. On je sve to izrekao u jednom dahu, i ostavio mogućnost zagonetnom strancu da se „upeca“ bar na jedno.

No, mirmoća Doka Holideja bila je kao od kamena.

— Niste raspoloženi za priču? — nastavi Maloj.

— Ne!

— Onda, zaboravite šta sam vas pitao.

Klavirska muzika počela je da dopire do njih, ispod nogu. Klint Maloj je još jednom pogledao na sat, ali, učinio je to nekako mahinalno, da izgleda kao iz navike.

Klavir je postajao sve bučniji.

Holidejevo uho uhvatilo je prigušeni zvuk iza leđa.

Zvuci klavira nisu mogli da „učutkaju“ taj iznenadni šum. Holidej je uhvatio bljesak u Malojevim zenicama, iako su one bile okrenute kartama.

Iza Holidejevih leđa našlo se iscereno lice Lajma Tramonta.

Držao je otkoćeni kolt.

Sve je bilo spremno da Džordžijanac skonča.

Kockar je stavio desnu ruku na sto.

— Meni dve — zatraži glasno.

Maloj se prenu.

Istovremeno, leva ruka paklenog stranca istrгла je kolt s levog boka i uperila u partnera.

Niklovana cev teškog „linkolna“ oduzela je dah inače hladnokrvnom Maloju.

— Čekajte... — procedio je.

— Još jedan pokret iza mene — mirno je izgovorio Dok — i poslaću vas u pakao!

Tramont je zastao.

Video je kako Maloj gubi boju i kako skreće pogled na njega.

— Ko te je zvao? — proderao se Maloj. — Zašto ulaziš bez kucanja? Gubi se!

Tramont je oklevao.

— Gubi se! — proderao se bivši trgovac i krijumčar.

To je već bila ozbiljna zapovest. Nešto nije palilo, pomislio je revolveraš. Imao je Holidejeva leđa na nišanu, ali, ko je mogao naslutiti da će biti otkriven?

I umesto da se okrene, kockar je uperio kolt u Maloja!

Kao da je u magnovenju povezao da su u dosluhu.

Lajm Tramont je iščezao s ulaza i Maloju laknu.

Ali, kockareva cev je ostala na istom mestu.

— Čemu to? — pokazao je Maloj na oružje. — Bio je nesporazum. Jedan čovek...

— Vaš čovek?

— Pa, otprilike... Verovatno je

hteo nešto da me posavetuje ili da mi javi...

— Ne bih rekao.

— Zašto?

— Tiho otvara vrata... i još tiše izlazi.

— Ne čuje se od klavira.

— Možda zato klavirista i svira tako jako? — završi Holidej i vrati kolt za opasač.

Klint Maloj nije uspevao da pro-
nikne u Džordžijančevu misao. Ve-
rovao je da svakom može da prepo-
zna pravo lice, sada je uvideo da
postoje izuzeci.

— Možda nije trebalo da budemo
sami — rekao je polako. — Vero-
vatno više prija gužva? Da nastavi-
mo našu igru?

— Naravno — složi se Holidej —
ali, drugom prilikom.

— Zašto ne sada?

— Čini mi se da imam jedan va-
žan posao...

Podozrivost izbi u Malojevim oči-
ma.

— Mislite li to ozbiljno? — upita.

— Najozbiljnije!

On pokupi svoj novac, ne mareći
za smrknuto lice svog partnera.

Maloj je grozničavo pogledao na
nat.

Kockar se napravi da to ne vidi.

— Ja bih vam ipak savetovao da
ostanete — dobacio je Maloj. — Ovo
može da bude interesantno veče.

— Ne dopada mi se program.

On kažiprstom puknu po obodu
šešira i udalji se prema vratima.
Verovao je da sa druge strane ima

nekoga, a i Malojevo ponašanje mu
je to potvrđivalo.

Taj je ponovo seo na svoje mesto,
smeškajući se, kao čovek koji silom
prilika ima posla s budalastim lju-
dima.

Kockar se malo odmače i snažnim
udarcem noge otvori oba krila isto-
vremeno.

Čuo se tup udarac i nečija kletva.

On se u dva skoka nađe u hod-
niku.

Lajm Tramont se držao za nos, ali
se veoma mlitavo poslužio svojim
revolverom. Kada je video odsev
Džordžijančevih očiju, skoro ga je
bio ispustio.

— Skloni se s mog puta — leđeno
ga opomenu kockar. — Ovo je po-
slednji put.

Stajao je raskrečen, spreman da
povuče. Čekao je, i Tramont stavi
kolt za pojas. Bio je to njegov treći
poraz. A otkada se ova ajkula po-
javila u Springfieldu, počeo je da ga
tera maler.

Izgubio je poverenje u svoje re-
volveraške sposobnosti, Bel Simons
mu je unakazila lice, osramoćen je
i u Malojevim očima.

Silno je želeo da ga ubije, ali, je-
dino s leđa.

Za susret oči u oči, bio je nemo-
ćan.

Sićušan!

Čovek iz Džordžije žurnim kora-
cima napusti „Atlantik”.

Skrenuo je u prvu senku i zastao.

Nije sre prevario: prvo je izleteo
Maloj, a za njim Tramont, još uvek

se držeći za bolno mesto. Osvrtali su se oko sebe.

— Ja idem — doviknuo je Maloj revolverašu — a ti gledaj da ne zabrljate ponovo.

Posle toga, Tramont je odskakutao niz ulicu, a Maloj se vinuo u sedlo pastuva na koga je pazio štal-ski momak sve vreme.

Zašto je Maloj stalno gledao na sat. pitao se kockar. Da li je nešto trebalo da se u međuvremenu desi? I ođe? Gde?

Ili je poziv na poker bio samo manevar da se oslobode njegovog prisustva?

Pusta ulica, u to relativno rano veče, bila je znak da su navike građana Springfilda postale vrlo neobične. Zatvarali su se iza svojih vrata, ili su se sklanjali od nečega...

Kockar se dohvati senki istočne strane.

Činilo se da ničega sumnjivog nema.

„Žuti kazino“ stajao je mračan, čudno tih i tajnovit.

Mora da je i Lajm Tramont krenuo na ovu stranu. Sudeći po Malojevim rečima, niemu je predstojao neki posao. Ali kakav?

I protiv koga? Protiv devojke?

Učinilo mu se da se neka senka prosto zabelasala kraj kazina Bel Simons!

On zastade.

Da bi proverio o čemu se radi, morao je da pređe na drugu stranu. Nije želeo da okleva. Iskoristio je nađužu senku koja se prostirala do polovine ulice, a onda lagano produžio, oštro fiksirajući tamu.

Bio je spreman da uzvрати na svaki sumnjiv šum.

No, imao je sreće. Stigao je do trgovine poljoprivrednih alatki, a odatle do kazina nedostajalo je dva-desetak jardi.

Jedva je koji prozor na kućama bio osvetljen. Pa, i preko njih su bile navučene zavese.

U zvezdano nebo, kao neravni vrhovi ograde, usecale su se ivice krovova. Dve trećine meseca već se vešalo na šiljak nastrešnice bivšeg „Vest“ saluna.

Raskopčao je kaput i oslobodio put šakama do koltova.

U poslednjem trenutku je sklonio nogu sa sledećeg drvenog trema, jer je iz tame iskrsla neka silueta zadenuta u sivo.

Bila je pritajena u dubokoj senci senci severnog zida „Žutog kazina“ i sad se za trenutak pokazala. Nešto je iščekivala s ulice. Bila mu je okrenuta leđima. Na glavi je imala kapuljaču...

Ipak, nešto se kuvalo oko devojke. pomislio je kockar.

Rizikovao je i produžio prema silueti.

Daske su zaškripale istovremeno kad je, iz mraka, frknuo nečiji konj.

No, Dok Holidej je već bio na nekoliko koraka od čoveka.

A taj kao da je osetio iza sebe opasnost.

Hteo je da se okrene... ali ga zadržao zlokobni zvuk kolta.

— Ti si to, Flojde? — prigušeno je upitao.

— Aha — odgovorio je Holidej isto tako tiho.

— Dobro je, ja već pomislio da...

Čovek se okrenuo i našao licem u lice sa strancem.

Bio je ogrnut nekim sivim plaštom, skoro do zemlje. Verovatno je to bila neka zaostavština od rata, neka vrsta kišne kabanice. Preko glave nalazila mu se nabačena kapuljača, u stvari mali, uzani džek sa dva kosa proreza za oči!

Ne dajući mu vremena da vikne, Holidej ga odalami po glavi.

Prvo je, iz ogrtača, skliznuo kolt, a onda je i sam lupež pao na kolena.

Džordžijanac ga bezdušno/dohvati za noge i odvuče u mrak.

Onda je čekao da ovaj dođe sebi.

Nije ni slutio da se s druge strane okupljaju jahači...

XVI

U kazinu niko nije spavao.

Izgledalo je da se devčičine pretpostavke obistinjuju. Ova noć bila je pogodna za napad. Nekome se zaista žurilo da je uništi.

— Pogledajte — uzviknuo je Pol Fis i pokazao kroz prozor na ulicu.

U ruci je držao pušku, za pojašom kolt.

I Saimon Hjuget je bio naoružan. Držao je „sačmaricu“, koja se ionako mesecima „odmarala“ pod Simonovim šankom. Sada je mogla najzad da se upotrebi.

Što se tiče Bel, ona nije želela da ostane po strani.

Kod Čerta Kazoka, oružara, nabavila je „karabin“, od specijalnog,

lakog drveta i bila je uverena da će umeti njime da se posluži.

Sva svetla u kući bila su pogašena.

Na taj način mogli su bolje da vide ulicu ispred sebe. Svi troje su se nalazili u njenoj sobi, jer su jedino odatle imali pogled i na prednji i na stražnji deo kazina.

No, tog trenutka Pol Fis je primećio komešanje na ulici. A zatim su bljesnuli plamenovi.

— Baklje! — promrmljao je Hjuget i donja vilica mu nehotice zadrhta.

— To je i tata pominjao — rekla je devojkica.

— Ko su oni? — upitao je Fis, polako otkrivajući prozorsko krilo. Zatim proturi cev.

— Kriju se pod nekim maskama — odgovorio je Hjuget. — To me podsétilo na jug...

Prekinuo ga je topot konja.

Kao sumanut, jahači su projurili ulicom, vičući zapaljenim motkama.

Mladić ih izbroja četvoro.

Jurili su kao utvare, u belim i sivim plaštovima čiji su krajevi vijorili za njima.

Činilo se da nemaju glave, sve se stapalo u belinu, u sivi galop. A iznad njih, baklje, rasipaju žar i ostavljaju narandžasti rep u tami.

Hjuget stoji bleđ, a ništa bolje se ne oseća ni devojkica.

Svakog časa iščekuju pucnje.

Ali, jahači odlaze niz ulicu, grupišu se na tridesetak jardi udaljenosti i vraćaju se ponovo.

Ovaj put njihov galop je još žešći, a uz put ispuštaju krike kao pobesneli Komanči. Baklje se kovitaju u krug i čini se da noć od toga postaje svetlija i užasnija.

Pol Fis je pomerio cev svoje puške, ali nije bio siguran da bi nekoga skinuo sa sedla na toj razdaljini i u tom stalnom pokretu.

— Šta oni to rade? — progovorio je.

— Verovatno hoće da nas prvo prestrave — odgovorila je devojka — a onda zapale!

— Zapale?

— Šta bi drugo? One baklje ne nose da bi osvetlili put...

— Ostaie nam da čekamo. Možda se neće usuditi — primeti Hjuget.

— Možda!

Bel je pomislila na kockara i na to koliko bi njegovo prisustvo u ovom trenutku značilo.

Ali, nije imala prava da bilo šta više zahteva od njega.

Nekoliko puta joj se našao pri ruci, u odsudnim trenucima. Zašto bi to bila njegova večna dužnost?

Jahači su se ponovo grupisali na drugoj strani ulice i ponovo krenuli u trk. Igra je već postajala dosadna. Nije ispaljen nijedan hitac, nije pala nijedna uvreda, psovka, bilo šta.

— Ko li se krije ispod onih kesa — mrmliao je Hjuget.

Starac je pratio galop, a onda mu se sve manje dopadala jedna iznenadna pomisao. No, jedva se usudio da je izrekne.

Okrenuo se prema Bel:

— Meni se čini da Džejl nije zakovao onaj pomoćni ulaz? — upitao je.

— Zašto?

— Ovo jahanje — procedio je — možda služi samo za to da nam odvrati pažnju?

Pol Fis se trže.

— Kako to mislite? — upitao je.

— Možda će nas neko napasti sa te strane?

Bel Simons pogleda u mladića, a onda u starca. Istina, sa drugog prozora imali su pogled na stražnji deo, ali, bar pet minuta nijedno od njih mu se nije primicalo.

Kao odgovor na njene slutnje, začuo se tresak!

Vrata su se uz lomljivu otvorila i na njima je stajao visok, maskiran čovek sa uperenim koltom.

Iza njega se nalazio još jedan!

— Dole oružje! — muklo je naredio napadač.

Obojica su ušla unutra.

Hjuget nije imao šanse sa puškom čija se cev nalazila oborena dole.

Ni devojka takođe; na nju je bio tačno usmeren tamni, čelični otvor revolvera. Jedino je preostalo Fis u da pokuša nešto.

Međutim, Bel Simons je prozrela njegove samoubilačke namere i podigla ruku.

— Ne — dobacila mu je.

— Pametno — kazao je maskirani, čiji je glas tupo odjekivao ispod prorezanog džakčića. — Neka padne sva gvoždurija!

Njegov pratilac je takođe držao kolt, ali, nije govorio ništa.

— Vas dvojica... tamo! — pokazao je lupožu Fisu i Hjugetu prema uglu. — I bez trikova!

— Da se ne ugušite u tim džak-hičima? — jetko im dobaci Hjuget. — Što ne pokažete njuške, nisu ništa gore od tih maskil!

— Zaveži, ma'ori! — pripreti mu maskirani. — Pripazi na njih — obratio se svom pratiocu u sivom ogrtaču. — Ja ću se pobrinuti za ostalo...

On priđe stolu i na njega položi neki papir.

— Ovo je za vas, mlada damo — rekao je devojci.

— Za mene? Šta je to?

— Treba samo da potpišete.

— A šta to?

— Samo vi potpišite. Nemate drugog izbora.

Bel Simons je predosećala o čemu se radi, ali joj nije na pamet padalo da se preda.

— Nemam nameru da potpišem.

— Slušaj, devojko — nestrojiivo će lupuž — vreme otiče. Potpiši da prodaješ salun i možeš da odeš. Inače...

— Kome prodajem to?

— Samo ti potpiši.

— Ne stavljam potpis tamo gde ne znam o čemu se radi.

Maskirani sleže ramenima i povuče papir.

— Ako si tako odlučila, u redu. Na moj znak, momci će zapaliti tvoj kazino i tebe u njemu.

Onda se okrete prema Hjugetu i Fisu.

— I njih — dodao je. — Mada ne vidim razloga zbog čega i njih osuđuješ...

— Nemate vi petlju da to učinite — rekla je devojka.

— To ćeš videti.

On uze papir i iskida na komadiće.

— Pružena ti je šansa — rekao je i ponovo uperio kolt u nju. — Sad se peci u paklu...

Očigledno, tu više nije bilo nikakvog blefa.

Pol Fis nije mogao da joj pomogne, Hjuget još manje. Smrt je bila đavolski blizu i neodloživa.

Momak u sivom ogrtaču trebalo je da ubije muškarce, onaj drugi devojku. Zatim će na drvenariju i suvi krov pasti baklje i niko se neće usuditi da iziđe da ih gasi. Uostalom, mrtvima će im biti svejedno!

— Oni nisu ništa krivi — pokušala je Bel da spase Hjugeta i Fisu.

— Kasno je...

— Potpisaću!

— Nemate više gde, mlada damo.

Osetila je neoposivi strah. Više joj niko, zaista niko nije mogao pomoći u toj ludoj noći!

Mladi Hjugetov nećak nije bio kućavica. Ako je već trebalo da umre, hteo je da pre toga sve pokuša!

Kao ris se istegao i bacio na svog čuvara.

Međutim, ovaj se vešto izvio i rasplatio ga kundakom po glavi.

Nesrećni mladić se opruži na zemlji koliko je dug.

— Zašto ga nisi ubio? — obrecnu se drugi napadač. — Hajde, krenimo... Na prvi pucanj, naši će baciti baklje.

I okrete se prema Bel.

— Ja bih malo pričekao — javi se ovaj drugi.

— Šta to?

Bel Simons pretrnu. Taj glas... Zvučao je muklo, ali nekako poznato!

— Šta ti je, Džek? Pijan si?

— Ja nisam Džek — zbaci ovaj sa glave masku i pokaza svoj pravi lik.

Bel Simons kriknu prigušeno.

U sobi, sa njima, nalazio se niko drugi, nego Dok Holidej!

— Miruj, Flojde — opomenu kockar maskiranog. — Inače ćeš se peći, i to živ!

— Prokletsvo — opsovao je ovaj

— kako si se uvukao u to... Gde je Džek?

— Pozajmio mi je odeću, dok se ispava — odgovorio je Džordžijanac i odbacio sa sebe ogrtač. — Olabavi prste... tako. Volim zvuk kolta kad padne na pod.

— Nebesa — prošaputao je Hjuget — mislio sam da nam je kraj!

Zaprepasčeni lupež stajao je nepomičan, ne shvatajući kako je mogao sebi da dozvoli nezvano društvo i dovede u pitanje čitav poduhvat.

Što je najgore, nesvesno je poslušao naređenje da baci kolt.

Sad nije imao čime da da znak

pajtašima napolju. Da je bar pokušao da povuče obarač!

Soba je bila osvetljena mesečinom i lelujavim odbljесkom baklji, koje su jahači držali na ulici, u iščekivanju pucnjave.

No, odozgo se još niko nije oglasio.

Bel je klecavih kolena posmatrala hladno, odbojno lice Doka Holideja. Pomavljala je u sebi da mu nikad ne može dovoljno zahvaliti za sve što je učinio za nju. Ovo je već četvrti put kako je skoro vraća iz mrtvih!

Kockar je prišao lupežu i strgao mu džakčić sa glave.

Nisu ga poznavali.

Nije bio iz grada, ali, viđen je u Malojevom društvu.

Tvrđi izraz na širokom, koščatom licu dopunjavale su duboko usađene oči i zategnuta koža na jagodicama. Imao je male uši i tek narslu, čekinjastu bradu.

— Sad možeš lakše da dišeš — zaključio je kockar i sa dva prsta sklonio džakčić ustranu — a i da govoriš.

— Nemam šta da kažem — odbrusio je ovaj.

— Znamo da si Flojd, mada to nije važno — rekao je kockar — Zašto ne opеваš melodiju o svom gazdi? To je Maloj, zar ne?

— Kad sve znaš, zašto pitaš?

— Znači u pravu sam?

— Što ne odeš da ga pitaš? — začikivao je Flojd.

— Neću da ga budim.

— On ne leže rano — odgovorio je lupež.

Dole, Pol Fis je otresao glavom i počeo da napušta pod. Glava mu je bučala, a dodir povređenog mesta izazivao je u njemu stisnute kletve. Još nije znao gde se nalazi i šta mu se desilo.

Sajmon Hjuget mu pomaže da se dokopa fotelje pred ogledalom za šminkanje.

— Šta je pisalo u onom ugovoru? — pitao je Holidej, mada je bio uveren da neće dobiti odgovor.

Taj Flojd je bio tvrd zalogaj.

Jedan od onih koji se ne plaše, i traže najmanju mogućnost da izbegnu najgore.

S ulice se čuo povik.

Izgledalo je da strpljenje napušta maskirane jahače.

Neko je izvikivao Flojdovo ime.

— Hoćeš da se odazoveš? — upitao je kockar.

Lupež ga je pogledao smrknuto.

— Nećeš? Ja da sam na tvom mestu, ne bih oklevao.

— Daj mi oružje, pa neka umre sporiji.

— Zar ti se umire?

Flojd pogleda u dve drške ukrasene slonovačom i ne odgovori ništa.

Nije imao šanse, ali...

Kockar je oružje držao za opasak.

Starac je pomagao mladiću da dođe k sebi, a devojka je stajala s druge strane stola, ne mareći za pušku naslonjenu o noćni ormarić.

On divlje kriknu i jurnu prema odškrinutom prozoru.

Imao je šanse da padne na donju nastrešnicu, a odatle skotrlja na zemlju.

Odskočio je i telom smrskao staklo, drveni ram, sve — i izleteo u noć kao iz topa.

Holidej nije stigao da ga zadrži.

Ali, ni da ga metkom spreči. On nije pucao u leđa nikome. Ni onim najgorima.

Flojd je proračunao loše.

Promašio je nastrešnicu i poleteo u dubinu, s užasnim krikom.

Tup pad tela dočekao je muk na ulici.

— Sad! — viknu kockar na Hjugeta.

Starac dokopa pušku, a ubrzo mu se pridruži i Bel.

Pre nego što su se jahači snašli i razabrali o kome je reč, niklovane cevi „linkolna” slavnog kockara zaparali su noć ubistvenim, usijanim putanjima smrti!

I nasumice ispaljeni meci iz starčeve i devojčine puške uneli su haos među jahačima.

Neko je jauknuo.

Dve baklje pale su u prašinu i tu počele da dogorevaju.

Onda su se jahači razdvojili i nagali u beg. Jedan je pao sa sedla, ali mu je noga ostala u uzengiji i tako ga je odvuкао konj...

Ulica je ponovo postala pusta.

Holidej je sačekao nekoliko trenutaka, a onda dunu u cevi i napuni magacin novim mecima.

— Pokazali smo im! — ogłosi se Hjuget.

Bel Simons je gledala s divljenjem u hladno lice Doka Holideja.

— Vas izgleda samo nebo šalje — rekla je.

— Izgleda — prostenja Pol Fis — i meni se činilo da mi je nebo palo na glavu!

— Zar bi voleo da si na nebu? — ukori ga Hjuget.

— Pa, zaista ne...

Holidej je stajao kraj prozora i zurio u tamu. Više se nije čulo frk-tanje konja. Ništa nije zasijalo. Izgledalo je da su jahači izgubili volju da ponovo jašu u olovnu kišu.

Ova noć će možda proteći mirno.

Flojdovo telo, umotano u dugi, beli ogrtač kao u pokrov, nepomično je ležalo na tlu ispred „Žutog kazina“.

— Više se neće vratiti — govorio je Sajmon Hjuget, ne odvajajući se od „sačmarice“. — Pokazali smo im.

— Noćas neće — odgovorio je Holidej — ali, sledeće sigurno hoće.

— Dočekaćemo ih isto.

— A neće oni jahati kao sada, ispred nišana.

Pol Fis se primakao prozoru.

— Pokušaće nešto drugo — slozio se. — Nešto podmuklije.

— I ja mislim. Sad će im se žuriti.

On izvadi džepni sat i zadrža pogled na njemu. Kao da se premišljao šta sada da preduzme: u „Atlantik“ mu se nije išlo, „Žuti kazino“ je bio zatvoren, ostale male krčme nisu mu više pristajale.

Ipak, boca brendija u sobi dobro bi mu došla.

Pol Fis je sa neskrivenim oduševljenjem posmatrao i kockara i njegovo oružje.

— Ja sam Fis — predstavio se. — Novi barmen kod gospođice Simons. Bivši kauboj.

Holidej klimnu glavom.

— Barmen? — ponovi. — Imaš li malo vremena za mene, mladiću?

— Da?

— Donesi mi jednu bocu brendija. S onom žutom etiketom.

— U redu, mister...

On okrnzu pogledom Bel, kao da i od nje traži dozvolu. Devojka međutim nije obratila pažnju na to. Bila je čak spremna da sama ode po bocu.

— Mister, ne shvatam — prišao je Hjuget — kako ste uspeli da se uvučete među njih? Niko nije posumnjao...

— Bilo je zabavno — prokomentarisao Dok.

— Pa, rekli ste još u Sent Luisu da vas dosada ubija — primeti Bel.

— Izgleda da zabava tek počinje. Ostajete li do kraja ili ne?

— Šta vi predlažete?

— Ja ne predlažem, ja bih vas zamolila...

— Ostavite! — prekide je kockar. — Oni u stvari misle da sam na vašoj strani pa i mene ubrajaju u žrtve. Kada će proraditi kazino?

— Čim dobijem inventar.

— To neće biti za nekoliko dana najmanje — javi se Hjuget. — Mislim da bi salun mogao da toči piće,

**VAJAT ERP
SVAKOG 3.
U MESECU**

kao da se ništa nije desilo? Moramo pokazati da smo hrabri.

— Lepe reči — odbrusi kockar — samo, kada bi ih izgovorilo bar pola grada.

— Neko mora početi. Mogu sutra da vidim ko bi nam pomogao? Možda da odjašem na neki ranč, na „Zvezdu” ili...

— Ne uvlačite ljude u nevolje, čika Sajmone — prekide ga Bel. — I ne moljakajte.

U tom se vrati Fis sa bocom. Bila je pažljivo izbrisana. Na grliću se nalazila čaša. Samo jedna.

— Zar nećete spavati? — upita Holidej.

— Zaista, što ne ođete? — dodaše Hjuget. — Ja ću da stražarim.

— Nema potrebe — reče kockar. — Oni neće doći. Oni i misle da smo svi budni... zato se ispavajte.

I on polako napusti sobu.

Lepo su čuli kako se u hodniku otvaraju vrata, zatvaraju, a onda je nastala potpuna tišina. Odjednom, kao da je Holidejevim odlaskom soba ogrezla u još veću senku...

XVII

Prvi put su videli Malojevo lice izobličeno i divlji sjaj u očima.

Lupio je pesnicom o sto i zauriao.

— Budale!

Lajm Tramont je oborio glavu. Tri momka korak iza njega samo su se zagledala.

Nalazili su se u Malojevoj novoj kući, došavši da mu jave o sinoć-

njim događajima. U stvari, ranije nisu ni smeli, jer, on nije dozvoljavao da ga bude pre jutra.

Sada se kajao zbog te naredbe.

— Taj prokleti kockar — istisnuo je kroz zube — sve je počeo da kvariti! Da se meša! Zna li neko bilo šta o njemu?

— Ne...

— Gde si ti bio? — upitao je Tramonta.

— Sve se desilo tako neočekivano...

— Da, to mogu da zamislim.

— Ona hulja je iznenadila i onesposobila Džeka, uvukla se pod njegov ogrtač i masku, sačekala Flojda i zajedno su provalili u salun... Posle je Flojd izleteo kroz prozor, a oni su privuicali.

— Misliš da je nešto izbrbljao?

— Ne znam... Flojd je čvrst.

— Zašto je onda iskakao?

— Možda da pohegne?

— Sa te visine? Pih!

Maloj se podiže sa stolice i zagriže debelu cigaru tako da otkide parče. Onda je gadljivo stavi na ivicu stola.

— Koliko ih onda ima tamo? — upita.

Razroki revolveraš je brojao na prste.

— Stranac, devojka, onaj izlapeli Hjuget i neki balavac, kauboj.

— Četvoro, znači.

— Ima još nešto — promrmliao je Tramont. — Rano jutros video sam one iz Gradskog odbora. Tašingem, Miler, Soier, Čert Kazok... okupljaju se u berbernici.

— Da?

— Nešto se dogovaraju. Možda biraju šerifa?

— Možda — zamišljeno će Maloj.

— Ali, tebi ću već danas okačiti zvezdu, a odmah posle moraćeš da strpaš u zatvor bar njih petoro.

— I... stranca?

— Njega prvo. Daću ti tri pomoćnika. Protiv zvezde on se neće usuditi ništa.

— A ako odbor ne pristane?

— To prepusti meni — odvrati Maloj. — Jesu li još u berbernici.

— Verovatno! Zavesu su spuštene, ali, ja sam ih pratio kad dolaze.

— Počela je da im se budi savest, a? Slušaj, Lajme, zatvorićeš ovu trojicu odmah! — pokazao je na svoja tri momka.

Gledali su ga zapanjeno.

— Počećeš od toga — nastavio je mirno Maloj. — Reći ćeš da si uhvatio noćasnje napadače na salun, a ja ću već da ti obezbedim značku. Čim je dobiješ, njih puštaš napolje.

— Razumem!

— Posle, oni odlaze u tunel, a njihova smena preuzima uloge pomoćnika. Kad ostane bez svojih prijatelja, ta devojka će propevati drugu pesmu. Znam na koji način.

— Zapalićemo je?

— Ne, budalo! Ošramotićemo je... pa će ili otići ili se obesiti!

Posle toga, Maloj pripasa opasač, obuče jedan od svojih novijih kaputa, utegnu se i prvi napusti prostoriju. Ostali su ga sledili.

Napolju su ih čekali spremni konji.

— Ako je Flojd brbljao — oglasi se Maloj, stavljajući obe šake na jabuku sedla — onda nema uvičanja. Jasno?

Ono malo ranoranilaca ispred kuća, pobeglo je kada su se ukazali jahači sa Malojem na čelu.

Žuta košulja Lajma Tramonta bila je siguran vesnik nekih nevolja.

Uputili su se prema berbernici.

Nisu obratili pažnju na zavesu jedne od soba „Žutog kazina“.

Da jesu, možda bi prepoznali lice Doka Holideja.

Kockar ih je zamišljeno ispratio pogledom, a odmah zatim išezao sa prozora.

Klint Maloj je sjahao pred berbarnicom. Izgledala je pusta, usnula. Zavesu su bile navučene do kraja, a crtež lepo podšišanog muškarca u izlogu bio je izbledeo, upljuvan od muva i povrnut od toplote.

Umesto da pokuca, Maloj je jednim udarcem noge izvalio vrata.

Istovremeno, Lajm Tramont je vodio svoja tri pajtaša prema šerifovoj kancelariji. Od ubistva Viga Palmera u nju niko nije kročio.

Sudija Din ju je zaključao, ali je posle dva dana, uoči ostavke, predao ključeve ucenjivačima. Naravno, oni su se ovog jutra nalazili u Tramontovom džepu.

Revolveraš je s uperenim koltom sprovodio svoje prijatelje i uz put ih peckao. Ali, ovima se to nije dopadalo, čak iako su znali da će pre mraka izići odatle. Nikako nisu vo-

leli drugu stranu zatvorskih rešetki. Ni u šali.

Upad Klinta Maloja trgao je pet ljudi u maloj, pregrađenoj prostori.

— Nebesa! — samo je rekao Grant Sojer i prebledео.

Stajali su kao ukopani.

Maloj se smeškao cinički.

— Da vas ne prekidam, gospodo? — upitao je. — Ili sam došao na vreme?

Oni su se pogledali, ne shvatajući. Tašingem, trgovac drvenarijom i stolarijom, krupan, proćelav i preplanulog lica, slegnuo je ramenima u ime svih.

— Pa, zar novi šerif ne polaže jutros zakletvu pred Gradskim odborom?

— Koji šerif, mister Maloje? — upita oružar Kazok.

— Pa, Tramont. Nadam se da ste prihvatili moj predlog?

— Nismo ga razmatrali — javi se Sojer — ali...

— Ali?

Malojevo lice se skupi, kao telo zmije pred skok.

— Tramont je pohvatao neke izaslužavce nerada noćas — polako je rekao. — To su bili neki od njegovih jahača. Pijani i besni, i možda zaljubljeni u lepu vlasnicu kazina...

Oni su ćutali. Znao je da mu ne veruju, ali, to ga nije bilo briga.

— Zatvorio ih je — nastavio je Maloj — i sudićemo im, čim izaberemo sudiju. Dotle, neka čekaju u zatvoru. Dakle, gde je zvezda?

Norm Garvud, gradski berberin, iako najsitniji i najneugledniji, jedini je imao „petlju“ da se suprotstavi ovom nasilničkom uticanju na izbor čuvara zakona u Springfieldu.

— Mi imamo drugi predlog, mister Maloje — rekao je on. — Tramont je dobar revolveraš, ali, ne i dobar čovek. Mi hoćemo nekoga u koga se možemo osloniti...

— Zar na mene ne možeš, Norme?

— Pa...

— Možeš, naravno! Ja garantujem za Tramonta. I garantujem da će sve nevolje i neprilike prestati kad dobijemo šerifa. On će uskoro stići da položi zakletvu. Uveren sam da nemate ništa protiv?

— Ipak, ja mislim... — nastavio je Garvud.

— Bolje da ne misliš — smeškao se Maloj. — Inače ćeš se zaklati na sonstveni brijač!

To je bila otvorena pretnja.

Berberin se nesvesno dotače grla. Pakao, pomislio je, zar da ih sve nađe na okupu? Da ih je bilo polovina, ili još manje, onda bi uverio Maloja da se zakletva bez potrebne većine ne usvaia.

Ali, zatekao ih je sve, i mogao je svakome ponaosob da kaže u lice šta ga čeka ako se odupiru.

— Gde je zvezda? — zareža Maloj. — Hoćete li da pretresem leševe?

Svi pogledi se okrenuše prema Sojeru.

Ovaj sleže ramenima i položi je na Malojeve dlane.

U tom trenutku, stigao je i Tramont.

U rukama je imao dve boce viskija.

— Doneo sam ovo da proslavimo — rekao je potmulo.

— Odlično! — odgovorio je Maloj i namignuo. — Prvo položi zakletvu, a onda napij ove momke. Kad se dobro nacrvcaju, strpaj ih u zatvor zbog kršenja javnog reda i morala...

— Da nas napije? — zgrcnu se Sojer — Ali, ja ne pijem...

— Pićeš, braiko — osokoli ga Tramont i izvadi kolt. — Svi sedite! Tako...

XVIII

Čim je Maloj ušao u berbernicu, čovek iz Džordžije je napustio salun praćen Polom Fisom. Preko ruke je nosio neku smotuliak. Bila je to kapuljača i ogrtač sa jednog od noćasnih napadača na kazino.

— Znaš šta ćeš? — upitao je kockar.

— Ne brinite — osmehnuo se plavokosi momak. — Stujem na vreme!

Bel Simone nije želela da ih pogledom ispraga sa prozora.

Ona i Simon Hinget sišli su dole, otvorili salun i napretnuto iščekivali dalji razvoj događaja.

Starac je zauzeo mesto za šankom, imao je „sačmaricu“ na dohvatu ako ustreba.

Što se devojke tiče, ona je bila obučena u žuti komplet s ljupkim šeširićem na glavi. I, umesto da osmatra u prikrajku, izašla je pred ulazna vrata.

Za to vreme, Dok Holidej se već obreo na kraju žičane ograde koja je opasivala Malojevo gradilište. Video je i stražara, na drugom kraju, s puškom pod miškom.

Stajao je okrenut prema zapadu i ispuštao kolutove dima.

Upravo sa te strane naišao je jahat u sivom.

Klatio se u sedlu.

Preko glave je imao masku sa prorezima, preko ramena široki sivi ogrtač.

On je bio plian, ili ranjen.

To stražar nije mogao odmah da oceni. On je ipak uperio pušku, nepoverljiv, ali i ljubopitljiv.

— Stoj! — pozvao je jahača da zastane.

Ovaj kao da ga nije čuo.

— Ko si? Džek, Bret? Ili Lojmer, stara lopužo! Nemoj ovde da izvodiš svoje ludorije, znaš da gazda to ne voli...

Čovek na konju se već bio sasvim približio. Iznenada se zaneo i srozao na tle.

— Šta mu je? — više za sebe pitao je stražar i oprezno se približio.

Bilo je zaista čudno da u jutro, tako odeven, dojaše do barake njihov čovek. Ili je bio ranjen i nesposobna da to skine ili se neko nezvan uvukao pod masku?

Promućurni stražar je vrhom ce-

**DOK
HOLIDEJ
SVAKOG 7.
U MESECU**

vi pokušao da odigne džakić sa glave.

Istog trenutka, „ranjenik” je podigao ruku i povukao čoveka za pušku.

Iznenaden, ovaj se sapleo o njega i pao. Na nesreću, puška nije ostala u šakama prerušenog Pola Fisa, već u protivnikovim!

Ako bude pucao, sve je propalo!

On se baci na stražara, lupnuvši ga pesnicom po bradi. To je bio kratak, ošamućujući udarac, nedovoljan da ga izbaci iz borbe.

Više obraćajući pažnju da se domogne oružja nego čoveka, Fis je čizmom odbacio pušku dva-tri jarda dalje od sebe.

U tom je, nepažnjom, dozvolio da se stražar podigne i da ga napadne.

Ko zna kako bi se ta situacija okončala, da se Holidej nije već pojavio kraj njih.

— Štedi vazduh, bratac — dobio je tiho zahuktalom lupežu i podneo mu pod nos niklovanu cev.

Ovaj je zastao.

Zatim je dobio udarac i pao licem na tle.

Fis se nekako ispetljao iz ogrtača, neraspoložen zbog svoje nespretnosti. No, ni jedan ni drugi nisu imali vremena da misle o tome.

Pognuti, zaobišli su taj ugao ograda i ušli unutra.

Činilo se da više nema nigde nikoga.

— Gde su? — prošaputao je Fis.

Kockar mu daje znak da čuti.

Izrovana, sasušena zemlja, šanac, pobodeni stubovi... sve to nije zna-

čilo ništa. Ničega sumnjivog, ničeg neobičnog. Ali, kockarev pogled se zadržao na baraci.

Pošao je prema njoj.

Vrata su bila samo pritvorena. Malo su zaškripala pri otvaranju, ali, nikoga unutra nisu iznenadili.

Baraka je bila bez ikakvog nametaja.

Pred njima se samo ukazao otvor, sa stepenicama koje vode u zemlju!

Nekoliko lopata i drvena kolica nalazila su se sa leve strane i jedan poveći fenjer. Stepenište je imalo sa strane blag, ravan nagib, išaran tragovima točkića.

— Šta to...

Kockar ponovo daje znak mladiku da čuti.

Negde, iz dubine, čuli su se potmulu udarci pijuka.

Holidej zakorači, izvukavši kolt.

Ulazili su u pravi tunel. Istina, morali su da se sagnu, ali, hodali su prilično nesmetano. Uskoro su primetili blag odsjaj žučkaste svetlosti, udarci pijuka postajali su sve određeniji i snažniji.

Tunel je povremeno imao šire dimenzije, bio je primitivno obezbeđen gredama, a o vazduhu i da se ne govori. Oni koji su unutra kopali, sigurno su češće izlazili napolje po kiseonik!

Svetlost je zračila sa dva fenjera. Jedan se nalazio na tlu, drugi oklačen o klin iznad trojice zaprljanih, razgolićenih momaka.

Pol Fis je opipavao svod iznad sebe i zbunjeno nabirao obrve.

— Tako mi... — procedio je.

Kopači su imali smotane svoje košulje i bluze na gomili, zajedno s opasačima i dve boce pića.

Oni snisu ništa slutili, nikoga očekivali.

Zato je pojava u tamno odevenog kockara, delovala na njih kao odron zemlje!

— Dobar dan, momci — pozdravio ih je Holidej i leđeno se osmehnuo pri mutnoj svetlosti. — Kako posao? /

Jedan od njih je krenuo prema opasačima, ali se Pol Fis stvorio kraj njega, zgazivši mu čizmom šaku.

— Polako — opomenuo je. — Ovde je zasada kraj tunela...

XIX

Nešto kasnije, Lajm Tramont je iz berbernice isterao na osunčanu ulicu pet dobro „nalivenih“ uglednih građana Springfielda.

Mogao je mirne duše da ih ostavi napolju da im se svi smeju.

Ljudi su bili prilično napijeni, mutilo im se pred očima, jezik im beše odebljao, ali, nekako su se držali na nogama.

Najprisebniji bio je Čert Kazok, oružar. On je i ranije umeo da pije i dobro je podnosio taj salunski otrov, za razliku od svojih prijatelja iz Gradskog odbora.

Tramont se šepurio sa zvezdom na košulji!

Klin Maloj je stajao po strani, ironično osmehnut. Nije želeo da okreće glavu na stranu gde se nalazio „Žuti kazino“ sa svojom lepom vlasnicom.

Namerno ju je ignorisao.

Komedija sa novim šerifom mogla je da počne!

Ali...

Sve je prestalo onog časa kada su na sredinu ulice, kao iz zemlje, izbili Dok Holidej i Pol Fis.

Smešak na Tramontovom licu kao da se skamenio. Što se tiče Maloia, on je iznenada osetio da u vazduhu lebdi đavolski bliska opasnost!

Umesto prema kazinu, kockar je krenuo prema njima!

Bio je to čudno primamljiv poziv građanima da izmile iz svojih bušija i skloništa.

Bio je to čudesno siguran znak da Maloj više ne vlada njihovim sudbinama.

Tramont se ramenom dotače Malojeve mišice.

— Da ga uhapsim? — upita.

— Ako možeš — podrugnu se ovaj, na revolveraševo najveće iznenađenje.

Pol Fis je na kockarev znak prešao na drugu stranu, prema Bel Simons.

Džordžijanac je ostao sam.

Klint maloj je rasklopio svoj kaput; palcem je očešao dršku kolta i osetio se mirnijim. Sve je „mirisalo“ na obračun. Ali, njegovi momci su morali da ih vide.

Štražar iza ograde trebalo je uvek da motri na ulicu, s ugla žičane og-

rade koja se nalazila na južnom delu.

Sada ga tamo nije bilo.

— Ne moraš dalje da hodaš — opomenuo je Tramont kockara. — Inače si uhapšen!

Holidej je malo usporio.

Tek tada je video izraze silom opijenih ljudi, koji su se tiskali i oslanjali jedan o drugog. A Tramontovo cerenje bio je siguran dokaz da im je on bio barmen!

— Vidim da si dogurao do šerifa? — primeti kockar nehajnim glasom.

— To dobro vidiš — iskosio je usta Tramont. — I zato do podneva da se spakuješ i odeš. To je naređenje!

— Šta Maloj kaže na to?

— Ovde ja govorim — nakostreši se Tramont.

— Ti samo govoriš ono što on misli — dobaci mu Dok. — Ali, ne računajte na svoje momke.

Revolveraš se ukoči. Nije smeo da pogleda u Maloja, plašeći se da kockar to ne iskoristi i potegne na njega.

— Govoriš u zagonetcama? — prasnu Tramont.

— To nisu zagonetcke — odgovorio je ovaj. — Tri svoja čoveka si lično zaključao u zatvor... a preostala četiri sede u tunelu jedan do red drugog... s konopcem oko zglobova.

Malojevo lice dobi pepeliastu boju. Činilo se da će istog časa pasti na zemlju i ostati mrtav.

— Ti... ti... — pištao je, gušeći se.

Holidej je mirno čekao da on pogreši.

— Usudio si se da uđeš na tuđ posed? — proderao se Tramont. — Onaj rok ne važi! Baci opasač i mir no pođi ispred mene!

— Ne galami — preseče ga kockar. — Onaj tunel vodi u pravcu Simonsovog saluna — nastavio je glasno, da bi ga čuli svi na obema stranama glavne ulice. — Umesto da kopa temelj svojoj novoj zgradi, Maloj je kopao tunel. A znate zašto? Našao je zlatnu žilu, koja je postajala sve bogatija tamo gde je počinjao Simonsov posed. Tačnije rečeno, ispod njegovog saluna!

Svi su zanemeli.

Bel se nehotice nasloni na Fisovo rame.

— To su izmišljotine — doviknu Tramont. — Hoćeš da ocrniš Maloja! Ti si umešan u...

— Nemoj da kokodačeš — prekide ga onet kockar. — Pusti peva da malo kukurikne — okrenuo se prema Maloju.

Ovaj je čutao i stajao kao na staklenim nogama.

Nad njim se nebo ljuljalo i ceo svet je padao u prašinu! Bio je raskrinkan, osujećen da se obogati, bio je posećen na putu prema moći i slavi!

— Jahači sa maskama, kuckanje pod zemliom, pretnje, ucene, preblijanja, time se iz potaie služio Maloj da bi oterao Simonsa. Uspeo je da ga ubije, ali, ne i da ukloni njego-

vo dete. To ja nisam izmislio — do-
dao je — to će potvrditi nazovi pa-
kleni jahači iz Arkanzasa, u stvari
bivši pajtaši Klinta Maloja iz Indi-
jane.

Lajm Tramont se više nije šepu-
rio. I on je uvideo da brod tone.

A on je bio samo običan, bedni
pacov!

— I ja ću svedočiti — odjeknu
novi glas i sudija Dampest Din se
pojavi praćen četvoricom svojih ka-
uboja. — Maloj je pretio da će mi
ubiti sina ako se ne povučem. Uči-
nio sam to... ali sam se pakleno
jeo na svom ranču. Više ne mogu!

I odjednom, grad se ispunio lju-
dima. Oživeo je.

Sve je ispalo vrlo jednostavno.

Maloj više nije bio bauk. O nje-
mu se više nije šušalo s podozre-
njem. Pojavio se jedan ciničan, ne-
ustrašiv i neboriv momak ledenog
pogleda, i silnik je pokleknuo.

— Ja nemam ništa s tim! — od-
jednom je dreknuo Lajm Tramont.
— Maloj je bio glavni! On je nare-
đivao, on je...

— A ti si samo ubijao? — dopu-
ni ga kockar. — I šerifa si smakao?

— Ne, ja nisam, to je...

— Zaveži, idiote! — zaurla Maloj
i poteže kolt.

Uspaničen, Lajm Tramont neho-
tice pođe njegovim primerom.

Nije se znalo čije je preimućstvo.
Umesto da okrenu svoje cevi pre-
ma čoveku koji ih je upropastio, ga-
zda i njegov prvi revolveraš pucali
su jedan u drugoga!

Holidejev „linkoln” ostao je samo
dopola izvučen.

Lajm Tramont je pao, s krvavom
rupom na čelu.

Maloj je stajao uspravan.

Ali, i on je krvario...

XX

„Žuti kazino” počeo je veselo:
klavir je stigao zajedno sa Ruper-
tom-Rupom Delmonom. muzičarem
iz Belvila. Rulet se okretao, karte
su pljuštale, nasmejana i nevero-
vatno lepa vlasnica kazina bila je
neosvojiva dama, uvek prisutna za
oči posetilaca.

Pol Fis, je dobio novu ulogu: do-
maćina kazina. Stari barmen, Kor-
vet, koji je napustio Simons pod
Malojevim pritiskom, ponovo je za-
uzeo svoje mesto.

Kao da su ljudi za jedan dan sa-
mo zaboravili na Klinta Maloja i
njegovu zamaskiranu strahovladu.

Springfild je ponovo postao bučan
grad.

Čovek iz Džordžije je mogao na
miru da se kocka. Istina, nije imao
dostoinog protivnika, ali se bar za-
obavljao.

Vreme je proticalo.

Jedne večeri, dok je Pol Fis če-
kao pred sobnim vratima Bel Si-
mons, kockar je napuštao svoju so-
bu.

— Kuda? — zapitao je Fis.

— Na sever — odgovorio je Holli-
dej. — I nemoj zvati Bel.

— Kako? Pa, ona će me zgromiti
što joj nisam rekao...

— Ne volim oprostaje — smirio ga je Holidej.

Fis je bio zbunjen, ali ne i razočaran.

— Mislio sam da vi... i ona...

— Znam šta si mislio — prekide ga ovaj — ali odsada misli samo ono što treba.

— Ipak... Za sve dugujemo vama. Samo vama. Zašto žurite? Ovde ste kao među svojima. Ostanite i uživajte...

— To uživanje postane dosadno — slegnuo je kockar ramenima. — A ja volim uzbuđenja. Zbogom!

Okrenuo se, i otišao!

Bel Simons je zatekla mladića kako glupo bulji u hodnik.

— Šta se desilo? — pitala je.

Mladić je zavrteo glavom. A devojka kao da je pogađala njegove misli. Uspela je da se savlada i obuzda. Nije potrčala, nije htela da ga sustigne.

Znala je: Holidejev put bio je trnovit ali nedokučiv. Ništa ga nije moglo zadržati. Ništa!

— On je otišao — procedi mladić.

— Morao je to da učini jednom — odgovorila je Bel. — Šteta što to nije učinio kasnije, kroz mesec... kroz godinu dana...

— Bar da mu ime znamo!

— Ja znam — rekla je devojka. — To je Dok Holidej!

— Kako? — zbuni se mladić. — Dok Holidej? Zaista on? Ali... kad ste to saznali?

— Onog trenutka kada je prvi put povukao kolt. Imao je u očima sjaj nikla, kojim su premazane cevi njegovog oružja. Znala sam da će mi pomoći, ali i da neće ostati.

Ona ponovo otvori vrata svoje sobe.

— Večeras neću dole — rekla je. — Ostavi me samu...

— Razumem!

Devojka dotrča do prozora.

Uspela je da vidi šarca kako ubrzava kas. Jahač se nije video od noći: crno odelo i šešir stopili su ga sa tamom i sve je opet postalo sivo; ulica, krovovi, zidovi, tremovi...

— Zbogom! — prošaputala je Bel Simons.

KRAJ

FRENK LARAMI:
DAMA IZ „ŽUTOG KAZINA”

Copyright 1976. by
UNIVERSUM PRESS
SVA PRAVA ZADRŽANA

Izdaje i štampa NIP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Odgovorni urednik Svetozar TOMIĆ

Štampano: 28. aprila 1976.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine

NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DOKA
HOLIDEJA

PAKAO U DAKOTI

IZLAZI 7.

JUNA

1976.

